ULUSLARARASI BESTSELLER

— Sadece Almanya'da 600.000 satış —

SUÇ

Bir ceza avukatından gerçek hikâyeler

FERDINAND VON SCHIRACH

NTV

SUÇ

FERDINAND VON SCHIRACH

NTV

Suç

Bir ceza avukatından gerçek hikayeler

Ferdinand von Schirach

Çeviri
Itır Arda

ISBN: 978-605-5443-22-1

Söz konusu edebildiğimiz gerçeklik,
hiçbir zaman gerçekliğin kendisi değildir.
Werner K. Heisenberg

Önsöz

Jim Jarmusch, Çin imparatoru hakkında bir film yapmaktansa, köpeğiyle yürüyüşe çıkan bir adamın filmini yapmayı tercih ettiğini söylemişti bir keresinde. Benim durumum da aynen böyle. Ceza davaları hakkında yazıyorum, yedi yüzden fazlasında savunma yaptım. Ama aslında insan hakkında yazıyorum; başarısızlığa uğraması, suçluluğu ve ihtişamı hakkında...

Bir ağır ceza mahkemesine başkanlık yapan bir amcam vardı. Bu mahkemeler insan öldürme ve cinayet davalarına bakar. Amcam bize, çocuk olarak bile anlayabildiğimiz davalar anlatırdı. Anlatırken söze hep şöyle başlardı: “Çoğu şey karmaşıktır, suçlulukla ilgili mesele de öyle.”

Haklıydı. Bir şeylerin peşinden koşuyoruz, onlar bizden hızlı ve nihayetinde onlara erişemiyoruz. Katilleri, torbacıları, banka soyguncularını ve fahişeleri anlatıyorum. Hepsinin kendi hikayesi var ve onlar bizden çok da farklı değil. Ömrümüz boyunca incecik bir buz tabakasının üzerinde dans ediyoruz, buzun altı soğuk ve insan çabucak ölüyor. Buz bazılarını taşımıyor, onlar suyun içine düşüyor. Benim ilgimi çeken tam da bu an. Şanslıysak, buz kırılmıyor ve biz dans etmeye devam ediyoruz. Şanslıysak eğer.

Amcam, o yargıç, savaşta donanmadaydı; sol kolu ve sağ eli bir bomba patladığında koptu. Yine de uzun süre pes etmedi. İyi bir yargıç, insaniyetli, dürüst bir adam olduğu söylenir. Ava gitmeyi severdi, hep avlandığı küçük bir bölge vardı. Bir sabah ormana gitti, av tüfeğinin namlusunu ağzına dayadı ve güdük sağ eliyle tetiği çekti. Üzerinde siyah, dikyakalı bir kazak vardı, ceketini bir dala asmıştı. Başı paramparça oldu. Olaydan çok sonra fotoğrafları gördüm. En yakın arkadaşına bir mektup bırakmıştı. Artık usandığını yazmıştı. Mektup şu sözlerle başlıyordu: “Çoğu şey karmaşıktır, suçlulukla ilgili mesele de öyle.” Onun yokluğunu hâlâ hissediyorum. Her gün. Böyle insanlardan ve hikayelerinden bahsediyor bu kitap.

Yayıncının notu

Alman hukukunda, ceza mahkemelerinde hukukçu yargıcın yanısıra halk arasından seçilen ve hukukçu olmayan “yargıçlar” da görev yapar. Bu kişiler, mahkemedeki görev süreleri içinde diğer yargıçların sahip olduğu görev ve yetkilere sahiptir. Yargılama bittiğinde de tekrar kendi işlerine dönerler.

Bunlar, verilecek karara devleti temsil eden yargıcın yanısıra halkın da doğrudan katılımını sağlamak amacıyla görevlendirilmiş kişilerdir.

Halk arasından seçilen bu görevliler için, hikayelerde yeri geldikçe “meslekten olmayan yargıç(lar)” kavramını kullandık.

Tanata’nın çay kasesi

Berlin’de üniversite öğrencilerinin düzenlediği herkese açık partilerden birindeydiler. Bu partilerde, Kreuzberg ve Neukölln’den[1] oğlanlara bayılan birkaç kız hep olurdu; bunun tek nedeni oğlanların farklı olmasıydı. Belki de, o oğlanların kırılgan tarafını aramaktı kızlara cazip gelen. Samir bu kez de şanslı gibi görünüyordu: Kız mavi gözlüydü ve çok gülüyordu.

Birden kızın sevgilisi çıkıp geldi, Samir’e ortadan kaybolmasını, yoksa kozlarını kapının önünde paylaşacaklarını söyledi. Samir “kozlarını paylaşmak” lafının ne manaya geldiğini bilmiyordu ama oğlanın tavrındaki saldırganlığı anladı. Birileri onları ite kaka dışarıya çıkardı. Yaşlıca bir öğrenci Samir’e, diğerinin amatör boksör ve üniversitede şampiyon olduğunu söyledi. Samir, “çok da sikimdeydi” dedi. Daha on yedi yaşındaydı, 150’den fazla sokak kavgasına karışmıştı ve korktuğu pek az şey vardı – dövüşmek bunlardan biri değildi.

Boksör oğlan kaslıydı, Samir’den bir kafa daha uzun ve daha enliydi. Ayrıca salak salak sırıtıyordu. İnsanlar ikisinin çevresinde bir çember oluşturdu ve boksör daha ceketini çıkarırken, Samir ayakkabılarının burnuyla onun hayalarına bir tekme attı. Ayakkabıların içinde çelik plakalar vardı. Boksör oğlanın genzinden bir hırıltı çıktı ve acıdan iki büklüm oldu. Samir onu saçlarından tuttuğu gibi alaşağı etti, bu sırada da sağ dizini onun yüzüne geçirdi. Sokak oldukça gürültülü olduğu halde, boksörün çenesinin çatırdadığını duymak mümkündü. Oğlan asfaltın üzerinde yatıyordu, bir eliyle kasıklarını, diğer eliyle yüzünü tutuyordu. Samir iki adım gerileyip hız aldı; tekmesi boksörün iki kaburgasını kırdı.

Samir, adil davrandığı fikrindeydi. Oğlanın yüzüne tekme atmamıştı ve her şeyden önemlisi, bıçağını kullanmamıştı. Basit bir dövüştü, pek nefes nefese bile kalmamıştı. Sarışın kız onunla çekip gitmek yerine ağlamaya başlayıp yerde yatan oğlanla ilgilendiği için sinirlendi. “Pis orospu” dedi ve evine döndü.

Çocuk mahkemesinin yargıcı Samir'i iki hafta hapse mahkûm etti ve şiddet eğilimi olanlar için düzenlenen bir seminere katılmasını şart koştu. Samir öfkeliydi. Islahevindeki sosyal hizmetler uzmanlarına kararın yanlış olduğunu anlatmaya çalıştı. Kavgayı boksör başlatmıştı, Samir sadece daha hızlı davranmıştı. Böyle bir şey oyun değildi ki; futbol mesela bir oyundu ama kimse boks oynamazdı. Samir'e göre, yargıç kuralları anlamamıştı.

Samir'i iki hafta sonra ıslahevinden en yakın arkadaşı Özcan aldı. On sekiz yaşındaydı, solgun yüzlü, iri yarı ve hantal bir oğlandı. Daha on iki yaşında bir sevgilisi olmuş ve kızla yaptıklarını cep telefonuna kaydetmişti. Artık asla sırtı yere gelmezdi. Özcan'ın akıl almaz büyüklükte bir penisi vardı ve pisuarlarda, herkesin bunu görebileceği şekilde dururdu. Ne yapıp edip New York'a gitmek istiyordu. Daha önce hiç oraya gitmemişti, İngilizce bilmiyordu ama o şehre kafayı takmıştı. Üzerinde "N.Y." yazan lacivert kepini kafasından çıkarmazdı. Manhattan'da, restoranı ve go-go yapan dansçı kızları olan bir gece kulübü işletmek istiyordu. Ya da ona benzer bir şey. Neden illa ki New York olması gerektiğini açıklayamıyordu ama bu konuya kafa patlattığı da yoktu. Babası Türkiye'den elinde tek bir bavulla göç etmiş, hayatı boyunca bir ampul fabrikasında çalışmıştı. Oğlu onun umuduydu. New York meselesini anlamıyordu.

Özcan, bir planı olan biriyle tanıştığını anlattı Samir'e. Adının Manólis, planın iyi ama Manólis'in "kafadan çatlak" olduğunu söyledi.

Manólis, Kreuzberg ve Neukölln'de bir dizi restoran ve internet kafe işleten Yunan bir aileden geliyordu. Liseyi bitirmiş, üniversitede tarih okumaya başlamış ve yanısıra da uyuşturucu ticaretinde şansını denemişti. Birkaç yıl önce işler ters gitmişti. Bavuldan kokain yerine sadece kağıt ve kum çıkmıştı. Manólis arabayla ve parayla kaçmaya çalışırken satıcı ona ateş etmişti. Satıcı pek keskin bir nişancı değildi, dokuz kurşundan sadece biri Manólis'e isabet etmişti. Kurşun Manólis'in başının arkasına girip orada kalmıştı. Manólis polis arabasıyla çarpıştığında mermi hâlâ kafasının içindeydi. Hastaneye kaldırıldığında doktorlar mermiyi fark edip müdahale etmişlerdi ama o zamandan beri Manólis'in bir sorunu vardı. Ameliyattan sonra, ailesine artık Finli olduğunu açıklamıştı; her yıl 6 Aralık'ta Finlandiya Ulusal Bayramı'nı kutluyor ve Finceyi nafile öğrenmeye çalışıyordu. Ayrıca sürekli şuurunu kaybediyordu ve belki de bu yüzden planı gerçekten tam bir plan sayılmazdı.

Ama Samir'in fikrince, ne de olsa bir tür plandı işte: Manólis'in kız kardeşinin, Dahlem'de bir villada temizlikçi olarak çalışan bir kız arkadaşı vardı. Kızın acilen para bulması gerekiyordu. Dolayısıyla, küçük bir ortaklık payı karşılığında, Manólis'e bu evi soymayı önermişti. Alarmın ve elektronik kilidin şifresini, kasanın yerini ve en önemlisi de ev sahiplerinin yakında dört günlüğüne Berlin dışında olacaklarını biliyordu kız. Samir ve Özcan hemen kabul ettiler.

Soygundan önceki gece Samir iyi uyuyamadı, rüyasında Manólis'i ve Finlandiya'yı gördü. Uyandığında, saat öğlen ikiydi. "Bok yargıç" dedi ve sevgilisini yataktan kışkışladı. Saat dörtte Şiddet Eğilimlileri Semineri'nde olması gerekiyordu.

* * *

Gece saat ikiye doğru, Özcan diğerlerini evlerinden aldı. Manólis uyuya kalmıştı, Samir ile Özcan yirmi dakika kapının önünde beklemek zorunda kaldılar. Hava soğuktu, arabanın camları buğulanıyordu, yolu şaşırdılar ve birbirlerine bağırdılar. Saat üçe gelmek üzereyken, Dahlem'e vardılar. Arabada, kafalarına siyah yün maskeler geçirdiler; maskeler büyük geldi, yüzlerinden kayıyor ve kaşındırıyor, terletiyordu. Özcan'ın ağzına yün topağı kaçtı, arabanın gösterge tablosuna tükürdü. Ellerine plastik eldivenler taktılar ve villanın çakıl taşı döşeli giriş yolunda ilerlemeye başladılar.

Manólis kilidin tuşlarına şifreyi girdi. Kapı çat sesiyle açıldı. Girişte alarm duruyordu. Manólis alarma da şifreyi girdikten sonra, alarmın üzerindeki minik lambaların ışığı kırmızıdan yeşile döndü. Özcan'ı gülme tuttu. "Özcan's Eleven" dedi yüksek sesle; sinema filmlerine bayılırdı. Heyecanları geçti. İşler hiç bu kadar kolay olmamıştı. Kapı arkalarından kapandı, karanlıkta kaldılar.

Elektrik düğmesini bulamadılar. Samir bir basamağa takılıp düştü ve portmantoya çarpıp sol kaşını yardı. Özcan Samir'in ayaklarına takılıp onun sırtının üzerine düştü. Samir Özcan'ın ağırlığı altında inledi. Manólis hâlâ ayaktaydı, fenerleri yanına almayı unutmuştu.

Gözleri karanlığa alıştı. Samir yüzündeki kanı sildi. Manólis sonunda elektrik düğmesini buldu. Ev Japon tarzı döşenmişti – Samir ve Özcan, kimsenin böyle yaşamayacağından emindiler. Kasayı bulmaları birkaç dakika sürdü, aldıkları tarifler iyiydi. Kasayı levyelerle duvardan çıkardılar ve arabaya taşıdılar. Manólis tekrar eve dönmek istedi, mutfağı keşfetmişti

ve açtı. Bu konuyu uzun süre tartıştılar. Sonunda Samir, bunun tehlikeli olduğuna, pekâlâ yolda bir büfede de durabileceklerine karar verdi. Manólis homurdandı.

Neukölln'de bir bodrum katında, kasayı açmaya uğraştılar. Çelik kasalarla tecrübeleri vardı, ama bu kasa direniyordu. Özcan eniştesinden yüksek torklu matkabını ödünç almak zorunda kaldı. Dört saat sonra kasa nihayet açıldığında, uğraşmalarına değdiğini biliyorlardı. Nakit olarak 120 bin euro ve bir kutu içinde altı kol saati buldular. Bir de, siyah lake ufak bir ahşap kutu vardı. Samir kutuyu açtı. İçi kırmızı ipekle kaplı kutuda eski bir kase vardı. Özcan kaseyi çirkin buldu ve çöpe atmak istedi. Samir onu kız kardeşine hediye etmek istedi. Manólis'in ise hiçbir şey umurunda değildi, o hâlâ açtı. Sonunda kaseyi Mike'a satmak fikrinde uzlaştılar. Mike'ın, kocaman bir tabelası olan küçük bir dükkanı vardı, kendisini antikacı olarak adlandırıyordu ama aslında sadece bir kamyoneti vardı ve eski püskü eşyalarla uğraşırdı. Kaseye karşılık onlara 30 euro verdi. Bodrum katından çıktıklarında, Samir Özcan'ın sırtını sıvazladı, "Özcan's Eleven" diye tekrarladı, hepsi güldü. Manólis'in kız kardeşi, arkadaşı için 3 bin euro alacaktı. Her biri cebine neredeyse 40 bin euro koymuştu. Samir saatleri, çalıntı mallar alan bir adama satacaktı. Basit ve iyi bir soygun olmuştu, sorun çıkmayacaktı.

Yanılıyorlardı.

* * *

Hiroşi Tanata yatak odasında durmuş, duvardaki deliğe bakıyordu. 76 yaşındaydı, ailesi Japonya'da yüzyıllarca etkili olmuştu, iş alanı sigortalar, bankalar ve ağır sanayiydi. Tanata çığlık atmadı, ellerini kollarını savurmadı, sadece gözlerini o deliğe dikti. Ama o akşam, otuz yıldır yanında çalışan sekreteri, Tanata'yı ömrü boyunca bu kadar öfkeli görmediğini anlattı karısına.

Sekreterin o günlerde çok işi vardı. Polis eve gelmiş, sorular soruyordu. İlk şüphelendikleri evdeki çalışanlardı –ne de olsa alarm kapatılmış ve kapı zor kullanılmadan açılmıştı– ama şüpheleri somutlaştırmak mümkün değildi. Tanata çalışanlarını koruyordu. Olay yeri incelemeyle de fazla yol alınamadı, Eyalet Suç Dairesi'nin teknisyenleri parmak izi bulamadı. DNA izleri bulmaları da söz konusu değildi – temizlikçi kadın, polise haber

verilmeden önce her yeri dikkatlice temizlemişti. Sekreter patronunu iyi tanıyordu ve memurların sorularına kısa, kaçamak cevaplar veriyordu.

Basını ve büyük koleksiyonerleri bilgilendirmek daha önemliydi: Çay kasesini satın alma teklifiyle karşılaşan olursa, 400 yılı aşkın bir süredir bu kasenin sahibi olan Tanata ailesi, çok yüksek fiyata bu kaseyi onlardan geri almaya hazırdı. Bu durumda, Tanata'nın tek şartı, satıcının adını öğrenmekti.

* * *

Yorck Sokağı'ndaki kuaför dükkanı, sahibiyle aynı adı taşıyordu: "Pocol". Vitrinde Wella markasının 80'li yıllardan kalma, sararmış iki reklam panosu duruyordu: Üzerinde çizgili bir kazak ve başında fazlasıyla saç bulunan sarışın bir afet ve uzun çeneli, bıyıklı bir adam. Dükkan, Pocol'a babasından miras kalmıştı. Gençliğinde Pocol da saç kesmişti, bu zanaatı evde öğrenmişti. Artık birkaç yasal ve birçok kaçak kumarhane işletiyordu. Dükkanı elden çıkarmamıştı, bütün gün rahat kuaför koltuklarında oturur, çay içer ve işlerini takip ederdi. Yıllar içinde şişmanlamıştı, Türk tatlılarına bayılırdı. Kayınbiraderinin üç ev ötede bir fırını vardı ve kızgın yağda kızartılan o ballı elma dilimlerini bu şehirde ondan iyi yapan yoktu.

Pocol asabi ve acımasızdı; ayrıca bunun sermayesi olduğunu da bilirdi. Pocol'a yediğini ödemesi gerektiğini söyleyen garsonun hikayesini duymayan yoktu. On beş yıl önce yaşanmıştı. Ne Pocol'un garsonla, ne de garsonun Pocol'la önceden bir tanışıklığı vardı. Pocol ısmarladığı yemeği duvara çalmış, arabasının bagajına gitmiş ve elinde bir beyzbol sopasıyla geri dönmüştü. Garson sağ gözünü, dalağını ve sol böbreğini kaybetti, ömrünün geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirdi. Pocol, kasten insan öldürmeye teşebbüsten sekiz sene hapis cezasına çarptırıldı. Mahkeme kararının açıklandığı gün, garson tekerlekli sandalyesiyle birlikte bir metro istasyonunun merdivenlerinden aşağıya düştü. Boynunu kırdı. Pocol'un ise, hapisten çıktıktan sonra, bir daha hiçbir yerde yediklerini içtiklerini ödemesi gerekmedi.

Pocol soygunu gazetede okudu. Akrabaları, arkadaşları, çalıntı mallar alıp satanlar ve diğer iş ortaklarıyla yaptığı bir düzine telefon konuşmasının ardından, Tanata'yı kimin soyduğunu biliyordu. Onun bütün ayak işlerine

bakan, genç ve hırslı bir oğlan olan Torpido'yu saldı. Torpido da Samir ve Özcan'a, Pocol'un onlarla konuşmak istediğini iletti. Derhal.

Samir ve Özcan çok geçmeden kuaför dükkanına geldiler; Pocol'u bekletmek olmazdı. Çay ve tatlılar vardı, herkes keyifliydi. Birden Pocol bağırmaya başladı, Samir'i saçlarından kavradı, dükkanın içinde sürükledi ve bir köşede tekmeledi. Samir karşı koymadı ve iki tekme arasında Pocol'a yüzde otuz ortaklık önerdi. Pocol homurdanarak başıyla onayladı ve Samir'i bırakıp, bu tür durumlar için dükkanda bulundurduğu düz kalasla Özcan'ın alnına vurdu. Sonra sakinleşti, tekrar kuaför koltuğuna oturdu ve yan odadan sevgilisini çağırdı.

Pocol'un sevgilisi birkaç ay öncesine kadar manken olarak çalışmıştı ve Playboy dergisinin Eylül Kızı olmayı başarmıştı. Pocol kızı keşfettikten sonra kızın o zamanki sevgilisini dövüp de menajeri olana dek, kız podyumlarda ve müzik kanallarından birinde kariyer yapmanın hayalini kuruyordu. Pocol buna "meyve toplamak" diyordu. Pocol kızın memelerini büyüttürdü ve dudaklarına silikon yaptırttı. İlk zamanlar, kız hâlâ onun planlarına inanıyordu, Pocol da gerçekten kızı bir ajansa yerleştirmek için çaba harcıyordu. Bu iş ona fazlasıyla zahmetli gelmeye başladığında, kızın diskoteklerde, daha sonra striptiz şovlarında ve en sonunda da Almanya'da dağıtımı yasal olmayan birtakım porno filmlerde oynamasını sağladı. Günün birinde Pocol ona ilk eroin iğnesini yaptı; artık kız ona bağımlı ve âşıktı. Rol arkadaşları bir filmde kızın üzerine işediğinden beri, Pocol artık onunla seks yapmıyordu. Sırf onu Beyrut'a satmak istediği için hâlâ yanında tutuyordu – insan ticareti bu yöne de işliyordu. Nihayette, estetik cerrahlarına harcadığı parayı bir şekilde çıkarmalıydı Pocol.

Sevgilisi Özcan'ın yarasına pansuman yaparken, Özcan'ın kızılderiliye benzediğine dair espriler yaptı Pocol. Tekrar taze çay ve tatlılar geldi, sevgili yollandı, artık pazarlıklara devam edilebilirdi. Yüzde ellide anlaşıldı, saatler ve kase Pocol'a kalacaktı. Samir ve Özcan hata yaptıklarını kabul ettiler, Pocol yaptıklarının kişisel olmadığını söyledi ve vedalaşırken Samir'e sarılıp sevecenlikle öptü.

Özcan ve Samir kuaför dükkanından çıktıktan az sonra, Pocol, Wagner'i aradı. Wagner üçkağıtçı ve dolandırıcının tekiydi. 1.60 boyundaydı, solaryumda geçirdiği yıllar içinde cildi sarı bir renge dönüşmüştü, saçları kahverengi boyalıydı ve diplerinden kırları çıkmıştı. Wagner'in dairesi 80'li yılların klişesiydi. Dubleks bir daireydi. İçinde aynalı dolaplar, koyun postu

taklidi halılar ve devasa bir yatak bulunan yatak odası üst kattaydı. Aşağıdaki salon beyaz deri koltuklardan, beyaz mermer zeminlerden, beyaz lake duvarlardan ve pırlanta şeklindeki sehpalardan oluşan bir alandı. Parıldayan her şeyi seviyordu Wagner; telsiz telefonu bile küçük cam taşlarla kaplıydı.

Wagner birkaç yıl önce iflas bildirmiş, mal varlığını akrabalarının üzerine geçirmişti ve hukuk sistemi bu tür şeylerde ağırkanlı işlediği için, sürekli borçlanmaya devam etmeyi başarıyordu. Wagner'in artık gerçekten bir varlığı yoktu; ev boşandığı karısına aitti, sağlık sigortasını aylardır ödeyemiyordu ve sevgilisinin kalıcı makyajını yaptırdığı güzellik salonunun faturaları da hâlâ ödenmemişti. Eskiden kolay kazandığı parayı, arabalara ve İbiza'daki şampanya-kokain partilerinde harcayıp bitirmişti. Şimdi ise, eskiden partilerde birlikte eğlendiği yatırım bankacıları sırra kadem basmıştı ve Wagner on yaşındaki Ferrari'sine yeni lastik alamaz hale gelmişti. Uzun süredir, her şeyi yoluna sokacak o büyük fırsatı bekliyordu. Kafelerde garson kızlara "bi latte"[2] ısmarlıyor ve her seferinde bu müstehcen espriye gülmekten kırılıyordu; Wagner hayatı boyunca kendi ehemmiyetsizliğinden muzdarip olmuştu.

Sıradan bir üçkağıtçı sadece dolandırırken, Wagner daha becerikliydi. "En alt tabakadan" gelip de "başarmış" bıçkın bir Berlinli oğlan olarak tanıtıyordu kendisini. Orta sınıftan insanlar ona güveniyordu. Gerçi onu kaba, gürültücü ve rahatsız edici buluyor, ama tam da bu yüzden yapmacıksız ve dürüst olduğunu sanıyorlardı. Wagner ne bıçkındı ne de dürüst. Aslında –kendi kriterlerine göre bile– "başaramamıştı". Sadece kendi çapında hin bir tarzda zekiydi ve kendisi de zayıf olduğu için diğer insanların zaaflarını görmeyi bilirdi. Bundan çıkar sağlamasa bile, onları kullanırdı.

Pocol bazen Wagner'i kullanırdı. Şımardığında, son seferin üzerinden fazla zaman geçtiğinde ya da sadece canı istediğinde Wagner'i döverdi. Bunun dışında onun pislik olduğunu düşünürdü. Bu iş için Wagner ona tam doğru adammış gibi göründü. Pocol, kendi çevresinin dışında, kökeni ve şivesi yüzünden ciddiye alınmadığının farkındaydı.

Wagner, Tanata'yla bağlantıya geçmek ve ona çay kasesi ile saatleri geri satın alabileceğini bildirmekle görevlendirildi; detayları şimdilik açık bırakacaktı. Wagner kabul etti. Tanata'nın telefon numarasını buldu ve

sekreteriyle yirmi dakikalık bir telefon görüşmesi yaptı. Wagner, sekreterden polise haber verilmeyeceğine dair garanti aldı. Telefonu kapattıktan sonra sevindi, Dolce ve Gabbana adını koyduğu şivava türü iki köpeğini okşadı ve Pocol'u yine de nasıl birazcık dolandırabileceğini düşündü.

* * *

Boğma teli, uçlarında ufak ahşap tutacaklar olan ince bir teldir. Ortaçağ'daki bir işkence ve cellat aletinden yola çıkarak geliştirilmiştir – 1973'e kadar İspanya'da idam cezalarında kullanılmıştır– ve günümüzde de sevilen bir cinayet aletidir. Parçaları her yapı markette bulunabilir, ucuzdur, kolay taşınabilir ve etkilidir: Halkası arkadan kurbanın boynuna geçirilir ve kuvvetle sıkılır; kurban bağıramaz ve çabuk ölür.

Tanata'ya gelen telefondan dört saat sonra Wagner'in evinin kapısı çalındı. Wagner kapıyı araladı. Kemerine soktuğu tabanca onu kurtaramadı. Gırtlağına yediği ilk darbe nefesini kesti ve boğma teli kırk beş dakika sonra hayatını sonlandırdığında, ölmesine izin verdikleri için minnettardı Wagner.

Ertesi sabah, Wagner'in temizlikçi kadını alışveriş torbalarını mutfağa bıraktı ve evyeye yapışmış iki kesik parmak gördü. Polise haber verdi. Wagner yatağında yatıyordu, uylukları mengeneyle sıkıştırılmıştı, sol dizinde iki, sağ dizinde üç tane büyük marangoz çivisi çakılıydı. Boynuna boğma teli geçirilmişti, dili dışarı sarkmıştı. Wagner ölmeden önce altını ıslatmıştı. Olayı inceleyen memurlar, Wagner'in katiline ne tür bilgiler verdiğini kestirmeye çalışıyorlardı.

Salonda, duvarın kenarında, mermer zeminin üzerinde iki köpek yatıyordu; havlamaları ziyaretçiyi rahatsız etmiş olmalıydı, katil onları ayağıyla çiğneyip öldürmüştü. Olay yeri inceleme ekibi, ölü köpeklerden suçlunun ayakkabı tabanının profilini çıkarmaya çalıştı, ama köpeklerde sadece küçük bir parça plastik madde bulunabildi. Katil ayakkabılarının üzerine naylon torba geçirmişti belli ki.

Wagner'in öldüğü gece, sabah beşe doğru, kumarhanelerinde toplanan bozuk parayı iki plastik kova içinde kuaför dükkanına getirdi Pocol. Yorgundu ve kapıyı açmak için öne eğildiğinde, tiz bir vızlama sesi duydu. Tanıdığı bir sesti. Beyni sesi yeterince çabuk sınıflandıramadı, ama teleskop

şeklindeki çelik copun ucundaki bilye başının arkasına şaklamadan saniyenin yüzde biri kadar bir süre önce, sesin ne manaya geldiğini anladı.

Sevgilisi, ondan eroin dilenmek için geldiğinde dükkanda buldu Pocol'u. İki kuaför koltuğundan birinin üzerinde, yüzü aşağıya doğru yatıyordu; kollarını sarılmak istercesine koltuğa dolamıştı. Elleri koltuğun altından kablo kelepçesiyle bağlanmıştı, Pocol'un koca gövdesi koltuğun kolçakları arasına sıkışmıştı. Pocol çıplaktı, makatına kırık bir süpürge sapı sokuluydu. Adli tabip, otopside, sopanın sokulma şiddetiyle idrar torbasının da delindiğini saptadı. Pocol'un vücudunda, sırt ve başta olmak üzere, 117 açık yara vardı, katilin çelik copu Pocol'un on dört kemiğini kırmıştı. Nihayetinde hangi darbelerin onu öldürdüğü kesin olarak tespit edilemedi. Pocol'un kasasına dokunulmamıştı, kumarhanelerdeki makinelerden gelen paranın bulunduğu iki plastik kova, neredeyse el değmemiş halde girişte duruyordu. Bir madeni para Pocol ölürken ağzındaydı, bir tane de yemek borusunda bulundu.

Soruşturmalar sonuç vermedi. Pocol'un dükkanında bulunan parmak izleri Neukölln ve Kreuzberg'den binbir çeşit suçluya uyuyordu. Süpürge sopasıyla yapılan işkence, Arap suçluları işaret ediyordu; bu saldırı onlarda ağır bir aşağılama şekli olarak kabul ediliyordu. Çevrede birkaç tutuklama ve sorgulama gerçekleştirildi, polis olayın bölge paylaşma kavgası olduğuna inanıyordu, ama elde hiçbir kanıt yoktu. Pocol ve Wagner, polis kayıtlarında asla birlikte görülmemişti, cinayet bürosu iki olay arasında hiçbir bağ kuramıyordu. Sonuç olarak, polisin elindekiler, sadece bir sürü varsayımdan ibaretti.

* * *

Pocol'un dükkanı ve önündeki kaldırım güvenlik şeridiyle kapatılmıştı, projektörler mekanı aydınlatıyordu. Neukölln'de merak eden herkes, daha polisin olay yeri çalışmaları sırasında, Pocol'un nasıl öldüğünden haberdardı. Samir, Özcan ve Manólis şimdi gerçekten korkuyorlardı. Saat 11'de, yanlarında para, saatler ve çay kasesiyle birlikte Pocol'un dükkanının önünde, insan kalabalığının arasında duruyorlardı. Kaseyi sattıkları antikacı Mike, dört sokak ötede sağ gözüne buz koyuyordu. Kaseyi geri vermek ve verdiği külfetten dolayı tazminat ödemek zorunda kalmıştı. Morarmış göz işin bir parçasıydı, kurallar böyleydi.

Hepsinin içinden geçeni Manólis telaffuz etti: Pocol'a işkence yapılmıştı ve mevzu onlarsa, Pocol onları elbette ifşa etmişti. Biri Pocol'u öldürmeye cesaret ediyorsa, onların hayatta kalmasına dair fazla umut yoktu. Samir, kaseyle ilgili meselenin çabuk halledilmesi gerektiğini söyledi. Diğerleri bu görüşe katıldı ve sonunda Özcan'ın aklına bir avukata gitmek geldi.

* * *

Üç genç adam bana hikayeyi anlattı; yani, Manólis konuştu, sürekli felsefeye saptı ve konsantre olmakta zorlandı. Her şey oldukça uzun sürdü. Sonra, Tanata'nın evini kimin soyduğunu bilip bilmediğinden emin olmadıklarını söylediler. Parayı, saatleri ve içinde çay kasesinin bulunduğu ufak lake kutuyu toplantı masasının üzerinde koydular ve bunları sahibine geri vermemi rica ettiler. Her şeyin mümkün olduğu kadar detaylı bir şekilde kaydını aldım, parayı kabul etmedim; para aklamak olurdu.Tanata'nın sekreteriyle telefonda görüştüm ve öğleden sonrası için bir randevu aldım.

Tanata'nın evi Dahlem'in sakin bir sokağındaydı. Kapıda zil yoktu, görünmez bir ışık sensörü, Zen manastırındaki gibi boğuk bir gong sesi şeklindeki bir sinyali harekete geçiriyordu. Sekreter, iki eliyle ve dikkatlice bana kartvizitini uzattı. Bu hareketi biraz anlamsız görünüyordu, zira ben zaten oradaydım. Sonra, kartvizit değiş tokuşunun Japonya'da bir ritüel olduğu aklıma geldi ve ben de aynısı yaptım. Sekreter nazik ve ciddiydi. Beni, toprak rengi duvarları ve siyah ahşap zemini olan bir odaya götürdü. Bir masanın etrafındaki sert sandalyelere oturduk. Bunun dışında oda boştu, duvardaki nişte koyu yeşil bir ikebana düzenlemesi duruyordu yalnızca. Dolaylı düşen ışık sıcak ve loştu.

Evrak çantamı açtım ve eşyaları çıkardım. Sekreter saatleri hazır duran bir tepsiye aldı, çay kasesinin kutusuna elini sürmedi. Hazırladığım makbuzu imzalamasını rica ettim. Özür dileyerek kalktı ve sürmeli bir kapının ardında gözden kayboldu.

Ev tamamen sessizliğe büründü.

Sonra geri geldi, saatler ve çay kasesi için makbuzu imzaladı, tepsiyi aldı ve beni tekrar yalnız bıraktı. Kutuya hâlâ dokunmamıştı.

Tanata ufak tefekti ve bir şekilde kurumuş gibi görünüyordu. Beni Batı âdetlerine göre selamladı, belli ki keyfi yerindeydi ve Japonya'daki ailesinden bahsetti.

Bir süre sonra masaya geçti, kutuyu açıp çay kasesini çıkardı. Kaseyi, göz seviyesinde, bir eliyle altından tutup diğer eliyle yavaş yavaş çevirdi. İçinde toz halindeki matcha çayının küçük bir bambu çırpıcı ile dövülerek hazırlandığı bir matcha kasesiydi bu. Kase siyahtı, koyu renk parçaların üzeri sırlanmıştı. Bu tür kaseler fabrikasyon üretilmez, elle şekillendirilirdi; hiçbiri bir diğerine benzemezdi. En eski seramik okulu, ürünlerini Raku işaretiyle imzalardı. Bir arkadaşım, bu kaselerde eski Japonya'nın yaşadığını anlatmıştı bana.

Tanata kaseyi dikkatlice tekrar kutuya yerleştirdi ve şöyle dedi: "Bu kase 1581'de Chojiro tarafından ailemiz için yapıldı." Chojiro, Raku geleneğinin yaratıcısıydı. Kase, kırmızı ipeğin içinden kara bir göz gibi bakıyordu. "Bu kase yüzünden bir savaş yaşandığını biliyor muydunuz? Çok uzun zaman önceydi, savaş beş yıl sürdü. Bu sefer her şeyin daha çabuk hallolmasına memnun oldum." Tanata kutunun kapağını çat diye kapattı. Ses odanın içinde yankılandı.

Paranın da geri ödeneceğini söylediğimde, Tanata onaylamayarak başını salladı. "Hangi para?" diye sordu.

"Kasanızdaki para."

"Orada para yoktu."

Ne demek istediğini hemen anlayamadım.

"Müvekkilim dedi ki…"

"Orada para olsaydı" diyerek sözümü kesti, "belki vergilendirilmemiş para olurdu."

"Yani?"

"Ve siz makbuzu polise göstermek zorunda olduğunuz için, sorular sorulacaktır. Hırsızlık ihbarında da para çalındığına dair bir ifade vermedim."

Sonuçta, polise çay kasesinin ve saatlerin geri verildiğine dair bilgi vereceğim konusunda uzlaştık. Tanata hırsızların kim olduğunu bana elbette sormadı, ben de ona Pocol ve Wagner'i sormadım. Sadece polis sorular sordu; ben de müvekkilimi korumak adına meslek sırrımı saklama yükümlülüğüme sığındım.

* * *

Samir, Özcan ve Manólis hayatta kaldılar.

Samir’e bir telefon geldi ve arkadaşlarıyla birlikte Kurfürstendamm’daki bir kafeye gelmesi rica edildi. Onları karşılayan adam kibardı. Onlara, bir cep telefonunun ekranından Pocol ve Wagner’in son dakikalarını gösterdi, kaydın kalitesinin bozuk olmasından dolayı özür diledi ve üçüne pasta ısmarladı. Samir, Özcan ve Manólis pastaya dokunmadılar ama ertesi gün 120 bin euro’yu geri verdiler. Neyin yakışık almayacağını biliyorlardı ve “masraflar” için ilaveten 28 bin euro ödediler; daha fazlasını toplayamamışlardı. Kibar beyefendi, “Niye zahmet ettiniz” dedi ve parayı aldı.

Manólis işlerden elini eteğini çekti, ailesinin restoranlarından birinin başına geçti, evlendi ve sakinleşti. Restoranının duvarlarında fiyortların ve balıkçı teknelerinin resimleri asılı, müşterilerine Fin votkası veriyor ve ailesiyle birlikte Finlandiya’ya göç etmeyi planlıyor.

Özcan ve Samir uyuşturucu ticaretine yöneldiler; bir daha asla, ne olduğunu tam olarak bilmedikleri şeyleri çalmadılar.

Tanata’nın hırsızlık için tüyoyu veren temizlikçisi, iki yıl sonra Antalya’ya tatile gitti; olayı çoktan unutmuştu. Yüzmek için denize girdi. Deniz o gün çok sakin olmasına rağmen, temizlikçi kadın başını kayalara çarpıp boğuldu.

Berlin’deki filarmonide Tanata ile bir kez daha karşılaştım, dört sıra arkamda oturuyordu. Arkama döndüğümde beni kibarca ve sessizce selamladı. Altı ay sonra öldü. Cenazesi Japonya’ya götürüldü, Dahlem’deki ev satıldı ve sekreteri de memleketine döndü.

Çay kasesi, Tokyo’daki Tanata Vakfı’nın bir müzesinin en değerli parçası artık.

Ek

Manólis, Samir ve Özcan'la tanıştığında uyuşturucu ticareti yaptığından şüpheleniliyordu. Bu şüphe yersizdi ve yargıç kararıyla gerçekleştirilen telefon dinlemeleri kısa süre sonra durduruldu. Ama Manólis ile Samir arasındaki ilk görüşme kayıtlara geçmişti. Cep telefonunun hoparlörü üzerinden Özcan da dinliyor ve konuşmaya katılıyordu.

Samir: "Yunan mısın?"
Manólis: "Ben Finliyim."
Samir: "Konuşman Finli gibi değil ama."
Manólis: "Ben Finliyim."
Samir: "Yunan gibi konuşuyorsun."
Manólis: "Öyle olsa ne yazar. Sırf annem ve babam ve büyük annelerim ve büyük babalarım ve ailedeki herkes Yunan diye, ben de bütün ömrüm boyunca Yunan olarak ortalıkta dolaşmaya mecbur değilim ya. Zeytin ağaçlarından ve cacıktan ve o manyak danstan nefret ediyorum. Ben Finliyim. Benim içimde her şey Finli. Ben içten Finliyim."
Özcan Samir'e: "Tipi de Yunan gibi."
Samir Özcan'a: "Finli olmak istiyorsa, bırak Finli olsun."
Özcan Samir'e: "İsveçliye bile benzemiyor." Özcan okuldan bir İsveçli tanıyordu.
Samir: "Neden Finlisin?"
Manólis: "Yunanlarla şu mesele yüzünden."
Samir: "…"
Özcan: "…"
Manólis: "Bu iş Yunanlarda yüzlerce yıldır böyle işliyor: Bir düşünün, bir gemi batıyor."
Özcan: "Neden ki?"
Manólis: "Çünkü gemi su alıyor ya da kaptan sarhoş."
Özcan: "Gemi neden su alıyor ki?"

Manólis: “Kahretsin, bu sadece bir örnek.”
Özcan: “Hımm.”
Manólis: “Gemi su alıyor. Tamam mı?
Özcan: “Hımm.”
Manólis: “Herkes boğuluyor. Herkes. Anlıyor musunuz? Sadece tek bir Yunan hayatta kalıyor. Yüzüyor, yüzüyor, yüzüyor ve sonunda sahile ulaşıyor. Bütün o tuzlu suyu kusuyor. Ağzından kusuyor. Burnundan kusuyor. Her bir gözeneğinden kusuyor. Sonunda ölü gibi sızana kadar, sümküre sümküre her şeyi içinden çıkarıyor. Herif tek başına hayatta kaldı. Diğer herkes öldü. Adam sahilde uzanmış uyuyor. Uyandığında, tek başına hayatta kaldığını fark ediyor. Yani ayağa kalkıyor ve karşısına çıkan ilk adamı öldürüyor, ortalıkta gezinen ilk adamı. Bu kadar basit. Ancak ortalıkta gezinen adam öldüğünde her şey eşitleniyor. “
Samir: “?”
Özcan: “?”
Manólis: “Anlıyor musunuz? Başka birini öldürmeli ki boğulanlarda eksik olan bir kişi de ölsün. Diğer herifi kendisi için öldürüyor. Eksi bir, artı bir. Anladınız mı?”
Samir: “Hayır.”
Özcan: “Tekne nerden su alıyordu?”
Samir: “Kaçta buluşuyoruz?”

Şans

Genç kadının müşterisi 25 yıldır politikanın içindeydi. Adam bir yandan soyundu, bir yandan da nasıl yükseldiğini anlattı. Afişler yapıştırmış, küçük birahanelerin arka odalarında konuşmalar yapmış, seçmen çevresini genişletmiş ve üçüncü seçim döneminde listenin ortalarından tekrar milletvekili seçilmeyi başarmıştı. Birçok arkadaşı olduğunu, hatta bir soruşturma komisyonuna başkanlık yaptığını söyledi. Elbette önemli bir komisyon değildi ama başkanı oydu. Adam iç çamaşırlarıyla kadının önünde duruyordu. İrina soruşturma komisyonunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Şişman adama oda dar geliyordu. Terliyordu. Bugün o işi sabah yapmak zorundaydı, saat onda toplantısı vardı. Kız bunun sorun olmayacağını söylemişti. Yatak temiz duruyordu ve kız güzeldi. 20 yaşından fazla değildi, göğüsleri güzeldi, dolgun dudakları vardı, boyu en azından 1.75'ti. Doğu Avrupalı birçok kız gibi makyajı abartılıydı. Bu, şişman adamın hoşuna gidiyordu. Adam cüzdanından yetmiş euro çıkardı ve yatağa oturdu. Giyeceklerini özenle sandalyenin üzerine koymuştu, ütü çizgisinin bozulmaması onun için önemliydi. Kız adamın donunu çıkardı. Yağdan kat kat olmuş göbeğini yukarı kaldırdı, adam artık kızın sadece saçlarını görebiliyordu ve kızın işinin uzun süreceğini biliyordu. "Ne de olsa işi bu" diye geçirdi içinden ve arkasına yaslandı. Şişman adamın son hissettiği şey, göğsüne giren keskin bir ağrıydı; ellerini kaldırıp kıza durmasını söylemek istedi, ama ağzından sadece bir hırıltı çıktı.

İrina bu hırıltıyı yaptığı işin onaylanması olarak algıladı ve adamın sessiz kaldığını fark edene kadar birkaç dakika daha devam etti. Yukarıya doğru baktı. Adam başını yana çevirmiş, salyaları yastığa akmış, gözlerini tavana dikmişti. Kız adama bağırdı ve adam hâlâ kıpırtısız durduğunda mutfaktan bir bardak su alıp adamın yüzüne döktü. Adam hareket etmiyordu. Çorapları hâlâ ayaklarındaydı. Adam ölmüştü.

* * *

İrina bir buçuk yıldır Berlin’de yaşıyordu. Memleketinde, yuvaya ve okula gittiği, dostlarının ve ailesinin yaşadığı ve konuştuğu dilin yurdu olan yerde kalmayı tercih ederdi. İrina orada terzilik yapmıştı, güzel bir dairede yaşamıştı, evinde her şeyi vardı: mobilyalar, kitaplar, CD’ler, bitkiler, fotoğraf albümleri, kendiliğinden kapıya gelip kendini sahiplendiren siyah beyaz bir kedi. Önünde kocaman bir hayat vardı ve İrina bu hayatı yaşamak için can atıyordu. Kadın kıyafetleri tasarlıyordu, birkaç elbise dikmiş, hatta bunlardan iki tanesini satmıştı. Çizimleri hafif ve şeffaftı. Ana caddede küçük bir dükkan açmanın hayalini kuruyordu.

Ama ülkesinde savaş vardı.

Bir hafta sonu, İrina ağabeyinin yanına, şehir dışına gitti. Ağabeyi, anne babasının çiftliğinin işletmesini üstlenmiş, bu yüzden askerlik görevinden muaf tutulmuştu. Ağabeyi İrina’yı çiftliğin hemen yanındaki küçük göle bir gezintiye ikna etti. Akşamüstü güneşinde, kayıkların bağlandığı iskelede oturdular. İrina planlarını anlattı ve yeni tasarımlarının bulunduğu defteri gösterdi. Ağabeyi çok sevindi ve kolunu İrina’nın omzuna koydu.

Döndüklerinde, çiftlikte askerler vardı. Askerler önce ağabeyini kurşuna dizdiler, sonra İrina’ya tecavüz ettiler. Askerler dört kişiydi. Biri, İrina’nın üzerindeyken onun yüzüne tükürdü. Ona fahişe dedi ve gözlerine vurdu. Ondan sonra İrina karşı koymayı bıraktı. Askerler gittiğinde, mutfak masasının üzerinde öylece yatmaya devam etti. Kırmızı beyaz masa örtüsüne sarındı ve gözlerini kapattı. Sonsuza dek gözlerini kapatmış olmayı umdu.

Ertesi sabah, tekrar göl kenarına gitti. Boğularak intihar etmenin kolay olacağını düşünüyordu, ama başaramadı. Tekrar su yüzeyine çıktığında ağzını sonuna kadar açtı, ciğerleri oksijenle doldu. Suyun içinde çırılçıplak durdu. Etrafında sadece kıyıdaki ağaçlar, sazlar ve gökyüzü vardı. Sonra çığlık attı. Takati kalmayana dek haykırdı, ölüme ve yalnızlığa ve acıya karşı haykırdı. Hayatta kalacağını biliyordu, ama orasının artık memleketi olmadığını da biliyordu.

Bir hafta sonra ağabeyini gömmüştü. Üzerinde tahta bir haçla, sade bir mezardı. Belediye başkanı gözlerini yere dikip yumruklarını sıkarken, papaz suç ve bağışlamayla ilgili bir şeyler söyledi. İrina çiftliğin anahtarını

en yakın komşuya verdi, onlara ahırdaki birkaç hayvanla evin içindeki her şeyi hediye etti. Sonra küçük bir bavulla el çantasını aldı ve otobüse binip başkente gitti. Çizim defterini yanına almamıştı. Sokaklarda ve birahanelerde, onu Almanya'ya götürebilecek, kaçak göçmenleri taşıyan birilerini aradı. Aracı adam marifetliydi, İrina'nın bütün parasını aldı. Onun kendisini güvende hissetmeye ihtiyaç duyduğunu ve bunun bedelini ödemeye hazır olduğunu biliyordu – İrina gibi çok insan vardı, onlar kârlı bir işti. İrina ve diğerleri bir minibüsle Batı'ya doğru yola çıktılar. İki gün sonra, ormanda ağaçsız bir alanda durdular, minibüsten çıkıp karanlığın içinde koşarak devam ettiler. Onları derelerden ve bir bataklıktan geçiren adam pek konuşmuyordu ve İrina ile diğerlerinin takati tükendiğinde, artık Almanya'ya vardıklarını söyledi. Başka bir otobüsle Berlin'e geldiler. Otobüs şehrin dışında bir yerde durdu. Hava soğuk ve sisliydi, İrina yorgundu ama artık güvende olduğunu sanıyordu.

Ertesi sabah, memleketinden başka kadınlar ve erkeklerle tanıştı. Onlar İrina'ya Berlin'i, resmi daireleri ve yasaları anlattılar. İrina'nın paraya ihtiyacı vardı. Yasal olarak çalışma izni yoktu, Almanya'da bulunmaya bile izni yoktu. İlk haftalarda kadınlar ona yardım ettiler. İrina Kurfürsten Caddesi'nde durmaya başladı, oral ve vajinal seksin fiyatlarını öğrendi. Bedeni ona artık yabancıydı, bedenini alet olarak kullanıyordu, ne için hayatta kalmak istediğini bilmese de hayatta kalmak istiyordu. Kendisini artık hissetmiyordu.

* * *

Genç adam her gün kaldırımda oturuyordu. İrina, erkeklerin arabalarına binerken de, sabahları eve dönerken de görüyordu onu. Genç adam önüne bir plastik bardak koymuştu, insanlar bazen bu bardağa para atıyorlardı. İrina adamı görmeye alıştı, adam hep oradaydı. Ona gülümsüyordu – birkaç hafta sonra İrina da ona bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kış geldiğinde, İrina ona ikinci el eşyalar satan bir mağazadan bir battaniye getirdi. Adam sevindi. "Adım Kalle" dedi ve köpeğini battaniyenin üzerine oturttu. Kendisi tekrar birkaç gazetenin üzerine çömelip otururken, köpeği battaniyeye sardı ve hayvanın kulaklarının arkasını okşadı. Kalle'nin üzerinde ince bir pantolon vardı, köpeğini ısıtırken kendisi donuyordu. İrina'nın soğuktan bacakları titredi, aceleyle

yoluna devam etti. Köşeyi döndükten sonra bir bankın üzerine oturdu, bacaklarını göğsüne çekti ve başını dizlerinin arasına gömdü. On dokuz yaşındaydı ve bir yıldır kimse ona sarılmamıştı. Memleketinde yaşadığı o öğleden sonradan beri ilk kez ağladı.

Kalle'nin köpeği ezildiğinde, İrina yolun diğer tarafında duruyordu. Sanki ağır çekimde, Kalle'nin yola koştuğunu gördü. Kalle arabanın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Köpeği yerden kaldırdı. Arabanın şoförü ona bağırdı, ama Kalle, kucağında köpekle yolun ortasına kadar gitti. Dönüp arkasına bakmadı. İrina, Kalle'nin peşinden koştu. Onun acısını hissediyordu ve birden ikisinin de kaderinin aynı olduğunu anladı. Birlikte köpeği şehir parkına gömdüler. İrina, Kalle'nin elini tuttu.

Her şey böyle başlamıştı. Bir zaman sonra, birlikte denemeye karar verdiler. İrina pislik içindeki pansiyondan taşındı, tek göz bir ev buldular. Bir çamaşır makinesi, bir televizyon ve zamanla diğer ihtiyaçlarını aldılar. Bu Kalle'nin ilk eviydi. On altı yaşında evden kaçmıştı, o zamandan beri sokaklarda yaşıyordu. İrina onun saçlarını kesti, ona pantolon, tişörtler, kazak ve iki çift ayakkabı aldı. Kalle broşür dağıtım elemanı olarak iş buldu ve bazen akşamları bir birahanede işlere yardım ediyordu.

Artık erkekler eve geliyordu, İrina'nın sokaklara çıkmasına gerek yoktu. İrina ve Kalle, sabahları tekrar yalnız kaldıklarında, dolaptan kendi yatak çarşaflarını, nevresimlerini çıkarıyor, uzanıp birbirlerine sarılıyorlardı. İç içe yatıyorlar, çıplak, sessiz ve hareketsiz, sadece birbirlerinin nefesini dinliyorlar ve dünyayı dışarıda bırakıyorlardı. Geçmiş hakkında asla konuşmuyorlardı.

* * *

İrina şişman ölü adamdan korktu, sınırdışı edilmek üzere gözaltına alınmaktan ve Almanya'dan yollanmaktan korktu. Kız arkadaşına gidip orada Kalle'yi beklemeye karar verdi. Çantasını aldı ve basamakları koşarak indi. Cep telefonunu mutfakta unuttu.

Kalle, her sabahki gibi bisikleti ve arkasına bağladığı ufak römorkuyla sanayi sitesine geldi ama görev dağılımını yapan adamın o gün Kalle'ye verecek işi yoktu. Kalle'nin eve dönmesi otuz dakikayı buldu. Asansörle yukarı çıktı. Merdivenden İrina'nın ayakkabılarının sesini duyar gibi oldu.

Kalle dairenin kapısını açtığında, İrina apartmandan çıkıp otobüs durağına doğru yürümeye başladı.

Kalle iki sandalyeden birine oturup gözlerini şişman ölü adama ve parlak beyaz gömleğine dikti. Kalle'nin getirdiği ufak ekmekler yerlere saçılmıştı. Mevsimlerden yazdı, oda sıcaktı.

Dikkatini toplamaya çalıştı Kalle. İrina hapse girecek sonra da sınırdışı edilecekti. Şişman adam belki ona vurmuştu; İrina sebepsiz hiçbir şey yapmazdı. Kalle, İrina'yla birlikte trenle şehirdışına gittikleri günü düşündü, yaz sıcağında çayırlara uzanmışlardı ve İrina bir çocuk gibi görünmüştü. Kalle mutlu olmuştu. Şimdi de bunun bedelini ödemesi gerektiğine inanıyordu. Kalle köpeğini de düşündü. Bazen, bir şeyler değişmiş mi diye, parkta köpeği gömdükleri yere gidip bakıyordu.

Yarım saat sonra, Kalle yönteminin yanlış olduğunu anladı. Üzerindeki donu hariç çıplaktı. Teri küvetteki kana karışıyordu. Adamın başına plastik bir torba geçirmişti; adamla uğraşırken, onun yüzünü görmek istemiyordu. Önce hata yapmış ve kemikleri ayırmayı denemişti. Sonra, piliç yerken nasıl böldüklerini hatırladı ve şişman adamın kolunu omzundan çevirip çıkardı. Şimdi işi kolaylaşmıştı, sadece kasları ve lifleri kesmesi gerekliydi. Bir süre sonra kol, sarı yer fayanslarının üzerinde duruyordu, adamın saati hâlâ bileğindeydi. Kalle tuvalete doğru döndü ve tekrar kustu. Lavaboya su doldurdu, başını suya soktu ve ağzını çalkaladı. Su soğuktu, dişleri sızladı. Aynaya baktı ve aynanın önünde mi arkasında mı durduğunu bilemedi. Hareket edebilmesi için, aynada karşısında duran adam hareket etmeliydi. Su lavabodan taştı ve ayaklarına sıçradı, Kalle kendine geldi. Yere diz çöküp testereyi eline aldı.

Üç saat sonra adamın kollarını ve bacaklarını ayırmıştı. Bir bakkaldan siyah renkte çöp torbaları aldı. Satıcı kadın ona tuhaf tuhaf baktı. Kalle adamın başını ne yapacağını düşünmemeye çalıştı – başaramadı. "Başı boynunda kalırsa, adamı römorka sığdıramam" diye düşündü. "Yapamam ki." Bakkaldan çıktı, kaldırımda iki ev kadını laflıyordu, tramvay Kalle'nin yanından geçti, bir oğlan çocuğu yoldaki elmaya bir tekme çaktı. Kalle öfkelendi. "Ben katil değilim ki" dedi yüksek sesle, çocuk arabasıyla yürüyen bir kadının yanından geçerken. Çocuğun annesi dönüp ona baktı.

Kalle kendini topladı. Testerenin sapı ayrılmıştı, Kalle parmağını kesti. Çocuk gibi ağlamaya başladı, burun deliklerinden kabarcıklar çıkıyor, adamı gözleri kapalı kesiyordu. Ağladıkça kesti, kestikçe ağladı. Şişman

adamın başını koltuğunun altına sıkıştırıp tuttu, plastik torba ıslanmıştı, sürekli elinden kayıyordu. Başı nihayet bedenden ayırdığında, bunun ne kadar da ağır olduğuna şaşırdı. Bir çuval mangal kömürü gibi diye düşündü ve aklına neden mangal kömürü geldiğine şaşırdı. Kalle ömründe hiç mangal yapmamıştı.

Büyük torbayı asansöre kadar sürükleyerek götürdü ve otomatik kapı kapanmasın diye torbayı araya sıkıştırdı. Sonra geri kalanları aldı. Torbalar dayanıyordu, üst gövde için çift torba kullanmıştı. Bisikletinin römorkunu apartmanın girişine getirdi, onu gören olmadı. Dört siyah çöp torbası vardı. Sadece kolları sırt çantasına koymak zorunda kalmıştı Kalle, römork dolmuştu, kollar düşerdi.

Kalle temiz bir gömlek giymişti. Şehir parkına varması yirmi dakika tuttu. Adamın başını, ince saçlarını ve kollarını düşündü. Şişman adamın parmaklarını sırtında hissediyordu. Parmaklar yaştı. Kalle sırt çantasıyla birlikte bisikletten düştü; sonra kendini çimenlerin üzerine attı. İnsanların ona doğru koşmasını ve bağırmasını bekledi ama böyle bir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı.

Kalle oraya uzanıp gökyüzüne baktı ve bekledi.

Şişman adamı şehir parkına gömdü. Küreğin sapı kırıldı, Kalle dizlerinin üzerine çöküp küreğin sağlam kısmını ellerine aldı. Her şeyi, ölü köpeğinden sadece birkaç metre mesafede açtığı çukura sokuşturdu. Çukur yeterince derin değildi, Kalle torbaları sığdırabilmek için ayağıyla çiğnedi. Temiz gömleği kirlenmişti, parmakları kapkara ve kanlıydı, derisi kaşınıyordu. Kırık küreği bir çöp kutusuna attı. Sonra, bir saate yakın bir süre parktaki banklardan birinde oturdu. Frizbi oynayan üniversite öğrencilerini seyretti.

* * *

İrina kız arkadaşından eve döndüğünde, yatak boştu. Şişman adamın ceketi ve düzgünce katlanmış pantolonu hâlâ sandalyenin üzerinde duruyordu. İrina banyoya baktı ve çığlık atmamak için eliyle kendi ağzını kapattı. Hemen anladı: Kalle onu kurtarmaya çalışmıştı. Polis Kalle’yi bulacaktı. Şişman adamı onun öldürdüğünü zannedeceklerdi. Almanlar bütün cinayetleri çözer, televizyonda sürekli gösteriyorlar, diye düşündü

İrina. Kalle hapse girecekti. Şişman adamın ceketinin cebindeki telefon durmaksızın çalıyordu. İrina harekete geçmek zorundaydı.

İrina mutfağa geçti ve polisi aradı. Polis memurları, İrina'nın söylediklerini pek anlayamadılar. Geldiklerinde banyoya baktılar ve İrina'yı tutukladılar. Cesedin nerede olduğunu sordular, İrina'nın cevabı yoktu. Sürekli, şişman adamın "normal" öldüğünü, adamın "ölükalp" olduğunu söyleyip durdu. Memurlar tabii ki inanmadılar. İrina ellerinde kelepçelerle apartmandan çıkarılırken Kalle geldi. İrina, Kalle'nin yüzüne baktı ve başını salladı. Kalle anlamadı, bisikletinden atladı ve ona doğru koştu. Ayağı takılıp düştü. Polis memurları onu da tutukladı. Sonrasında, bunun iyi olduğunu söyledi Kalle, İrina'sız ne yapacağını zaten bilmiyordu.

* * *

Kalle konuşmadı. Susmayı öğrenmişti ve hapishane onu korkutmuyordu. Hırsızlıktan daha önce sık sık hapse girmişti. Hapishanede adımı duymuştu ve savunmasını üstlenmemi rica etti. İrina'nın başına neler geleceğini bilmek istiyordu, kendisine neler olacağıyla ilgilenmiyordu. Parası olmadığını, onunla ve sevgilisiyle ilgilenmemi söyledi.

Kalle olanları anlatsa kurtulurdu, ama onu buna ikna etmek zordu. Hiç durmadan, ifade vermesinin İrina'ya zararı olup olmayacağını soruyordu. Kollarıma yapışıyor, titriyordu, hata yapmak istemediğini söylüyordu. Onu sakinleştirdim ve İrina için bir avukat bulacağıma söz verdim. Sonunda ikna oldu.

Kalle polis memurlarını şehir parkındaki çukura götürdü ve polisler şişman adamı çıkarıp vücut parçalarını toplarken yanlarında durdu. Memurlara, köpeğini gömdüğü yeri de gösterdi. Bir yanlış anlama oldu, polisler köpeğin iskeletini de çıkarıp soran gözlerle Kalle'ye baktılar.

Adli tabipler, bütün yaraların ölümden sonra gerçekleştiğini saptadılar. Şişman adamın kalbi incelendi: Adam kalp krizinden ölmüştü; buna hiç şüphe yoktu. Cinayet şüphesi ortadan kalkmıştı.

Sonunda suçlamalar cesedin parçalanmasıyla sınırlı kaldı. Savcı, ölüye saygısızlıktan dava açmayı düşündü. Kanunlar der ki, cesede "uygunsuz" davranmak yasaktır. Bir cesedi testereyle parçalayıp gömmenin büyük bir uygunsuzluk olduğunu söyledi savcı.

Savcı haklıydı. Ama mevzu bu değildi. Sadece ve sadece, suçlanan kişinin amacıdır önemli olan. Kalle'nin amacı, İrina'yı kurtarmaktı, cesede zarar vermek değil. "Aşktan uygunsuzluk" dedim. Federal Yüksek Mahkeme'nin Kalle'ye hak veren bir kararını savcının önüne koydum. Savcı kaşlarını çattı, ama dosyayı kapadı.

Tutuklama emirleri kaldırıldı ve ikisi de serbest bırakıldı. İrina avukatı aracılığıyla, iltica dilekçesi verdi ve ikinci bir karara kadar Berlin'de kalmak için izin aldı. Sınırdışı edilmek amacıyla gözaltına alınmadı.

* * *

İrina ve Kalle, yan yana, yatağın üzerinde oturuyorlardı. Polisler evi aradığı sırada, dolap kapaklarından birinin menteşesi kırılmıştı; kapak eğri duruyordu. Bunun dışında hiçbir şey değişmemişti. İrina Kalle'nin soğuk elini tutuyordu, birlikte pencereden dışarı bakıyorlardı.

"Artık bir şeyleri farklı yapmak zorundayız" dedi Kalle. İrina onaylayarak başını salladı ve ne kadar da şanslı olduklarını düşündü.

Çello

Tackler'in smokini açık mavi, gömleği pembeydi. Gerdanı, gömleğin yakasının ve papyonunun üzerine sarkmıştı, ceketi göbeğinde kasmış ve göğüs kısmında kat yapmıştı. Tackler'in bir yanında kızı Theresa, diğer yanında dördüncü karısı duruyordu; ikisinin de boyu ondan uzundu. Tackler, sol elinin siyah kıllı parmaklarıyla, kızının kalçasını sıkıca kavramıştı. Parmakları orada yatan bir hayvan gibi görünüyordu.

Resepsiyon ona çok pahalıya patlamıştı, ama bu paraya değdiğine inanıyordu Tackler, çünkü herkes gelmişti: Başbakan, bankacılar, önemli ve güzel insanlar, ama her şeyden önemlisi en tanınmış müzik eleştirmeni. Tackler daha fazlasını düşünmek istemiyordu. Bu, Theresa'nın kutlamasıydı.

Theresa o zamanlar yirmi yaşındaydı, neredeyse tamamen simetrik yüzüyle, klasik, ince bir güzelliğe sahipti. Rahat ve sakin duruyordu; sadece boynundaki ince damardan, kalbinin heyecanlı çarpışı belli oluyordu.

Babasının kısa bir konuşmasının ardından, Theresa kırmızı halı kaplı sahneye çıktı ve çellosunun akordunu yaptı. Erkek kardeşi Leonhard, yanında, bir taburenin üzerinde oturuyordu. Leonhard nota sayfalarını çevirecekti. İki kardeş birbirlerinden çok farklıydı. Leonhard, Theresa'nın ancak omzuna kadar geliyordu, vücut yapısı ve yüzü babasına çekmişti, ama onun katılığını almamıştı. Kıpkırmızı kesilmiş yüzünden gömleğine ter akıyordu, yakasının kenarı koyulaşmıştı. İçten ve yumuşak bir ifadeyle seyircilere gülümsüyordu.

Misafirler ufacık sandalyelerde oturuyorlardı. Sesler giderek kesildi, ışık kısıldı. Ve ben, bahçeden salona dönüp dönmemeye hâlâ karar vermeye çalışırken, Theresa çalmaya başladı. Bach'ın altı çello sonatının ilk üçünü çaldı ve daha ilk birkaç notada, Theresa'yı bir daha hiç unutmayacağımı anladım. O sıcak yaz akşamında, 19. yüzyılda Avrupa'daki endüstrileşme döneminden kalma, camlı kapıları ışıklı bahçeye açılan villanın büyük

salonunda, sadece müziğin mümkün kıldığı o garip mutlak mutluluk anlarından birini yaşadım.

* * *

Tackler, babası gibi müteahhitti. İkisi de sözünü dinletmeyi bilen zeki adamlardı, servetlerini Frankfurt'ta emlak işiyle kazanmışlardı. Babası hayatı boyunca, pantolonunun sağ cebinde bir tabanca, sol cebinde ise bir tomar parayla gezmişti. Tackler'in artık silaha ihtiyacı yoktu.

Annesi Leonhard'ın doğumundan üç yıl sonra bir gün, Tackler'in yeni inşa ettiği yüksek bir binayı ziyaret etmişti. Kaba inşaatın 18. katında, çatı yerleştirildiği için bir kutlama yapılıyordu. Biri, korkuluklardan birini sabitlemeyi unutmuştu. Tackler'in karısına ait son gördüğü manzara, onun ayakta dururken kokteyl masasının üzerine bıraktığı çantası ile şampanya kadehiydi.

Sonraki yıllarda, çocukların hayatından çok sayıda "anne" geçip gitti. Hiçbiri üç yıldan uzun kalmadı. Tackler refah içinde yaşıyordu, evde bir şoför, bir aşçı kadın, çok sayıda temizlikçi ve büyük bahçe için iki bahçıvan vardı. Tackler'in çocukların eğitimiyle ilgilenecek vakti yoktu, dolayısıyla çocukların hayatındaki değişmeyen tek kişi yaşlıca bir hemşireydi. Tackler'i de o büyütmüştü, lavanta kokardı ve herkes ona kısaca Etta derdi. En büyük merakı ördeklerdi. Tackler'in evindeki iki odalı çatı dairesinin duvarlarına beş tane içi doldurulmuş ördek asmıştı ve yanına almadan kapıdan adımını atmadığı şapkasının şeridinde bile iki tane erkek ördek tüyü takılıydı. Çocuklar onu pek sevmezdi.

Etta hep oradaydı, çoktan ailenin bir üyesi olmuştu. Tackler, çocukluğun zaman kaybı olduğunu düşünürdü, kendi çocukluğunu pek hatırlamazdı. Eğitimin temel prensipleriyle ilgili hemfikir oldukları için, Etta'ya güvenirdi. Disiplinli ve Tackler'in tabiriyle "kibirsiz" yetişmeliydi çocuklar. Katılık bazen gerekliydi.

Theresa ve Leonhard, cep harçlıklarını kendileri kazanmak zorundaydılar. Yazları bahçede karahindiba toplarlar ve her bir bitki için yarım fenik kazanırlardı – "ama sadece köklü olanlar, yoksa para yok" derdi Etta. Her bir bitkiyi, fenikleri saydığı titizlikle sayardı. Kışları, çocukların kar küremeleri gerekirdi. Etta metre hesabıyla öderdi.

Leonhard dokuz yaşına geldiğinde evden kaçtı. Büyük bahçenin içindeki çamlardan birinin üzerine tırmandı ve onu aramaya gelmelerini bekledi. Önce Etta'nın sonra da babasının nasıl ümitsizliğe kapılacağını ve kaçışına üzüleceklerini hayal etti. Ümitsizliğe kapılan kimse olmadı. Akşam yemeğine oturmadan önce, Etta seslenerek, eğer hemen gelmezse yemekte zırnık ve poposuna şaplak yiyeceğini söyledi. Leonhard pes etti, kıyafetleri reçine içindeydi ve suratına bir tokat yedi.

Noel'de Tackler çocuklara sabun ve kazak hediye ederdi. Sadece bir keresinde, Tackler'le birlikte o yıl içinde çok para kazanan bir iş ortağı, Leonhard'a bir oyuncak tüfek, Theresa'ya da bir oyuncak bebek mutfağı hediye etti. Etta oyuncakları bodruma kaldırdı. "Böyle şeylere ihtiyaçları yok" dedi. Tackler, Etta'nın sözlerini dinlememişti ama başıyla onayladı.

Kardeşler masa adabını ve yüksek Almancayı öğrendiğinde, bunun dışında da sessiz sakin durmaya alıştıklarında, Etta için eğitimleri bitmişti. Tackler'e bu çocukların sonunun iyi olmayacağını söyledi. Fazlasıyla yumuşaklardı, o ya da babası gibi gerçek Tackler'ler değillerdi. Tackler bu cümleyi hiç unutmadı.

Etta Alzheimer hastalığına yakalandı, giderek çocuklaştı ve yumuşadı. Ördeklerini bir yerel müzeye bağışladı; müzenin bu ördekleri kullanması mümkün değildi. Müze yönetimi içi doldurulmuş hayvanların imha edilmesini sağladı. Etta'nın cenazesinde sadece Tackler ve iki çocuk vardı. Tackler, dönüş yolunda şöyle söyledi: "Evet, bunu da hallettik."

Leonhard tatillerde Tackler için çalışıyordu. Arkadaşlarıyla seyahat etmeyi tercih ederdi, ama parası yoktu. Tackler böyle olmasını istiyordu. Oğlunu şantiyelerden birine götürdü, ustabaşına teslim etti ve "eti senin kemiği benim" dedi. Ustabaşı elinden geleni yaptı, ikinci akşam Leonhard bitkinlikten kustuğunda, Tackler zamanla alışacağını söyledi. Kendisi Leonhard'ın yaşındayken, babasıyla birlikte şantiyelerde uyumuş, demir ustaları gibi "yere çömelerek sıçmak" zorunda kalmıştı. Leonhard kendisini "özel" bir şey sanmamalıydı.

Theresa'nın da tatilde işi vardı, şirketin muhasebesinde çalışıyordu. Leonhard gibi o da, ortalama ücretin yüzde otuzunu alıyordu. "Faydanız dokunmuyor, bilakis başkalarının işini zorlaştırıyorsunuz. Aldığınız ücret hak ettiğiniz para değil, hediye" diyordu Tackler. Çocuklar sinemaya gitmek istediklerinde, Tackler onların ikisine toplam 10 euro veriyordu ve otobüse binmeleri gerektiği için bu para ancak bir bilete yetiyordu.

Babalarına bunu söylemeye cesaret edemiyorlardı. Bazen Tackler'in şoförü onları gizli gizli şehir merkezine götürür, onlara biraz para verirdi – adamın da çocukları vardı ve patronunu iyi tanıyordu.

Tackler'in, şirkette çalışan ve çocukların bütün sırlarını ağabeyine anlatan kız kardeşi dışında başka akrabaları yoktu. Çocuklar ilk başta Tackler'den korkuyordu, sonra ondan nefret etmeye başladılar ve en sonunda da babalarının dünyası onlara o kadar uzaklaştı ki, ona söyleyecek hiçbir şeyleri kalmadı.

Tackler, Leonhard'ı hakir görüyor değildi, ama onun içindeki yumuşaklıktan tiksiniyordu. Onu katılaştırması, kendi deyimiyle "demir döver gibi işlemesi" gerektiğini düşünüyordu. Leonhard on beş yaşındayken, sınıfıyla birlikte seyrettiği bir bale gösterisinin afişini asmıştı odasına. Tackler afişi duvardan indirip yırttı ve Leonhard'ın dikkat etmesi gerektiğini, ibne olacağını haykırdı. Tackler, Leonhard'a fazlasıyla şişko olduğunu, böyle giderse asla bir sevgili bulamayacağını söyledi.

Theresa bütün vaktini, çellosuyla birlikte Frankfurt'taki bir müzik hocasında geçiriyordu. Tackler onu anlamıyordu; bu yüzden onu rahat bırakıyordu. Sadece bir keresinde, farklı bir şey yaşandı. Bir yaz günüydü, Theresa'nın on altıncı yaş gününden kısa bir süre sonraydı. Bulutsuz bir gündü. Theresa havuzda çıplak yüzüyordu. Sudan çıktığında, Tackler havuzun kenarında duruyordu. İçkiliydi. Tackler kızına yabancı birine bakar gibi baktı. Havluyu aldı ve onu kurulamaya başladı. Göğüslerine dokunduğunda nefesi viski kokuyordu. Theresa eve koştu. Bir daha da havuza girmedi.

Nadiren birlikte yenen akşam yemeklerinde, "onun" konuları hakkında sohbet edilirdi: saatler, yemek ve arabalar. Theresa ve Leonhard her arabanın ve markalı saatin fiyatını bilirdi. Soyut bir oyundu bu. Bazen babaları onlara banka hesap özetlerini, hisse senetlerini ve şirket raporlarını gösterirdi. "Günün birinde bunlar sizin olacak" derdi. Theresa ise Leonhard'a onun bir filmden alıntı yaptığını söylerdi fısıldayarak. "Ruh" derdi Tackler, "saçmalıktır, hiçbir işe yaramaz."

Çocukların kendilerinden başka kimsesi yoktu. Theresa konservatuara kabul edildiğinde, Tackler'i birlikte terk etmeye karar verdiler. Akşam yemeğinde bunu ona söylemek istiyorlardı ve nasıl ifade edeceklerini çalışmışlardı, babalarının ne tepki vereceğini düşünmüşler ve cevaplarını hazırlamışlardı. Konuşmaya başladıklarında, Tackler bugün vakti

olmadığını söyledi ve ortadan kayboldu. Çocukların üç hafta beklemesi gerekti; Theresa sonunda konuyu açtı. Çocukları, Tackler'in onları en azından dövmeyeceğine inanıyordu. Theresa, ikisinin de Bad Homburg'dan artık ayrılacaklarını söyledi. Dosdoğru söylemektense "Bad Homburg'dan ayrılmak" sözünün kulağa daha iyi geldiğini düşünüyordu çocuklar. Theresa, Leonhard'ı da yanında götüreceğini, bir şekilde üstesinden geleceklerini söyledi.

Tackler onları anlamadı, yemeğine devam etti. Theresa'dan ekmeği uzatmasını rica ettiğinde, Leonhard bağırdı: "Bize yeterince işkence ettin." Theresa ise daha alçak sesle ekledi: "Asla senin gibi olmak istemiyoruz." Tackler elindeki bıçağı tabağının üzerine fırlattı. Bıçak zangırdadı. Sonra tek kelime etmeden ayağa kalktı, arabasına bindi ve sevgilisine gitti. Sabaha doğru saat üçte ancak eve döndü.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Tackler kütüphanede tek başına oturdu. Kitaplığın içine yerleştirilmiş olan ekranda, kendi çektiği bir sessiz film oynuyordu. Bir süper 8 milimetre filmden videoya aktarılmıştı. Görüntüler fazla pozlanmıştı:

Tackler'in ilk karısı iki çocuğun da elinden tutuyor; Theresa üç, Leonhard iki yaşında olmalıydı. Karısı bir şey diyor, dudakları sessiz hareket ediyor, Theresa'nın elini bırakıyor, uzağı işaret ediyor. Kamera elini takip ediyor, flu arkaplanda bir kale harabesi var. Kamera Leonhard'a geri dönüyor, Leonhard annesinin bacağının arkasına saklanıyor ve ağlıyor. Kayalar ve çimenler yakın çekimde net değil, kamera açıkken el değiştiriyor. Tekrar yukarı doğru kalkıyor; Tackler'in üzerinde kot pantolon ve önü açık bir gömlek var, göğsü kıllı, geniş geniş ve sessiz gülüyor, Theresa'yı güneşe doğru kaldırıyor, onu öpüyor, kameraya el sallıyor. Görüntü beyazlaşıyor, film kopuyor.

O gece, Theresa için bir veda konseri düzenlemeye karar verdi Tackler. Önemli insanlarla ilişkileri vardı, Theresa'yı "en yükseğe" çıkaracaktı. Tackler kötü bir insan olmak istemiyordu. Çocukların her birine 250 bin euro'luk bir çek yazdı ve çekleri kahvaltı masasına bıraktı. Bunun yeterli olduğunu düşünüyordu.

* * *

Konserin ertesi günü, ulusal gazetelerden birinde, neredeyse coşku dolu bir yazı yer aldı. Büyük müzik eleştirmeni Theresa'nın çellist olarak "pırıltılı bir geleceği" olacağını onaylıyordu.

Theresa konservatuara kaydolmadı. Yeteneğinin, bekleyebilecek kadar büyük olduğuna inanıyordu. İki kardeş, neredeyse üç yıl boyunca Avrupa ve Amerika'yı gezdiler. Theresa, birkaç özel konserde sahneye çıktı, bunun dışında da sadece kardeşi için çaldı. Tackler'in verdiği para kardeşleri en azından bir süreliğine bağımsız kılmıştı. Sıkı sıkıya bağlı kaldılar. Yaşadıkları aşk ilişkilerini ciddiye almadılar ve bu yıllar içinde, birbirlerinden ayrı geçirdikleri neredeyse hiçbir gün olmadı. Özgürmüş gibi görünüyorlardı.

* * *

Bad Homburg'daki konserden neredeyse günü gününe iki yıl sonra, Floransa yakınlarında bir kutlamada iki kardeşle karşılaştım. Üzüm bağlarının arasında, zeytin ve servi ağaçlarıyla çevrili, 11. yüzyıldan kalma Castello di Tornano adlı bir kale harabesindeydi kutlama. Ev sahibi, altmışlı yıllardan kalma, üstü açık bir arabayla gelen kardeşlere "jeunesse dorée"[3] diyordu. Theresa ev sahibini öptü, Leon ise saçma hasır fötr şapkasını abartıyla çıkararak selamladı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Theresa'ya, bir daha asla babasının evindeki gibi dokunaklı çello sonatları dinlemediğimi söylediğimde, şöyle cevap verdi. "İlk sonatın prelüdüdür. Herkesin en önemli ve en zoru zannettiği altıncı sonat değil. Hayır, ilkidir." Bardağından bir yudum aldı, öne eğildi ve kulağıma fısıldadı: "Anlıyor musun, ilk sonatın prelüdü. O, üç dakikada bütün hayatı anlatır." Sonra güldü.

* * *

Ertesi yazın sonunda, iki kardeş Sicilya'daydı. Birkaç günlüğüne, orada yaz için ev kiralamış olan bir hammadde tüccarının yanında kaldılar. Adam Theresa'ya âşık olmuştu.

Leonhard hafif ateşle uyandı. Son gece içtiği içkilerden olduğunu düşündü. Böylesine pırıl pırıl bir günde, bu mutlu dönemde hasta olmak

istemiyordu. E-koli bakterileri vücudunda çabuk yayıldı. Hastalığı, iki gün önce, bir benzin istasyonunda içtiği sudan kapmıştı.

Kardeşler, garajda eski bir Vespa buldular ve denize doğru yola koyuldular. Elma asfaltın ortasında duruyordu, hasadı taşıyan bir kamyondan düşmüştü. Elma neredeyse yuvarlaktı ve öğle güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Theresa bir şey söylediğinde, Leonhard onu anlayabilmek için başını çevirdi. Ön tekerlek elmanın üzerinden kaydı ve yan döndü. Leonhard kontrolü kaybetti. Theresa şanslıydı; omzu burkuldu, birkaç sıyrık yarası vardı. Leonhard'ın başı, arka tekerlek ile bir kaya arasında sıkıştı ve yarıldı.

Hastanedeki ilk gece Leonhard'ın durumu ağırlaştı. Kimse kan tahlili yapmıyordu, yapacak başka işler vardı. Theresa babasını aradı, Tackler de şirketin özel jetiyle Frankfurt'tan bir doktor yolladı; doktor geç kaldı. Leonhard'ın vücudunda, böbreklerden gelen zehirler kana karışmıştı. Theresa, ameliyathanenin önündeki koridorda oturuyordu. Doktor, onunla konuşurken elini tutuyordu. Klima yüksek sesle çalışıyordu. Theresa'nın saatlerdir gözlerini dikerek baktığı cam, tozdan şeffaflığını yitirmişti. Doktor, ürosepsis nedeniyle çoklu organ yetmezliği olduğunu söyledi. Theresa onun ne dediğini anlamadı. Doktor, Leonhard'ın vücudunda idrar olduğunu, hayatta kalma şansının yüzde yirmi olduğunu anlattı. Durmadan konuşuyordu, kelimeleri mesafe yaratıyordu. Theresa neredeyse kırk saattir uyumamıştı. Doktor tekrar ameliyathaneye döndüğünde, Theresa gözlerini kapattı. Doktor "vefat etmek" demişti ve Theresa bu kelimeyi siyah harflerle önünde görüyordu. Bu kelimenin kardeşiyle bir alakası yoktu. Theresa "Hayır" demişti. Sadece "Hayır". Başka hiçbir şey.

Hastaneye getirilişin altıncı gününde Leonhard'ın durumu artık stabildi. Uçakla Berlin'e götürülebilirdi. Berlin'deki Charité Hastanesi'ne getirildiğinde, vücudu, hücrelerin öldüğünü gösteren nekrozlarla, siyah renkli, kösele görünümde dokularla kaplıydı. On dört kez ameliyata alındı. Sol elinin başparmağı, işaret ve yüzük parmağı kesildi. Sol ayak parmakları eklemden kesildi, sağ ayağının ön kısmı ve arka kısımları çıkarıldı. Geriye işlev görmesi neredeyse imkansız, deforme bir yığın kaldı; kemikler ve kıkırdak gözle görülür şekilde deriye baskı yapıyordu. Leonhard yapay komada tutuluyordu. Hayatta kalmıştı, başındaki yaralanmaların sonuçlarını kestirmek henüz mümkün değildi.

Hipokampus, Poseidon’un arabasını çeken hayvandı, yarı at, yarı solucandı. Beynin şakak bölgesindeki bir bölüm bu adla anılır. Orada hafıza bilgileri kısa süreli hafızadan uzun süreli hafızaya dönüştürülür. Leonhard’ın hipokampus bölgeleri hasar görmüştü. Dokuz hafta sonra komadan uyandırıldığında, Theresa’ya kim olduğunu sordu. Sonra da kendisinin kim olduğunu. Hafızasını tamamen yitirmişti ve üç ya da dört dakikadan uzun bir süreyi hatırlayamıyordu. Doktorlar, sayısız testten sonra, ona bunun amnezi olduğunu anlatmaya çalıştılar; hafıza kaybı hem ileriye dönük hem de geriye dönüktü. Leonhard doktorların açıklamalarını anlıyordu, ama üç dakika kırk saniye sonra tekrar unutuyordu. Kendi unutkanlığını da unutuyordu.

Ve Theresa onun hasta bakıcılığını yaparken, o karşısında sadece güzel bir kadın görüyordu.

* * *

İki ay sonra, kardeşler babalarının Berlin’deki apartman dairesine taşınabildiler. Her gün üç saatliğine bir hemşire geliyordu, bunun dışında her şeyle Theresa ilgileniyordu. İlk zamanlar arkadaşlarını akşam yemeklerine davet ediyordu, sonra onların Leonhard’a bakışlarına dayanamaz oldu. Tackler onları ayda bir kez ziyaret ediyordu.

Yalnızlık içinde geçen aylardı. Theresa giderek çöküyordu, saçları parlaklığını yitirdi, teni soldu. Bir akşam, aylardır elini sürmediği çellosunu kılıfından çıkardı. Odanın loş ışığında çaldı. Leonhard yatakta uyukluyordu. Sonra üzerindeki yorganı attı ve mastürbasyon yapmaya başladı. Theresa çalmayı bıraktı ve pencereye döndü. Leonhard yanına gelmesini rica etti. Theresa ona baktı. Leonhard yatakta doğruldu ve onu öpmek istedi, Theresa hayır anlamında başını salladı. Leonhard kendini geriye attı ve Theresa’ya en azından bluzunu açmasını söyledi. Yara izi dolu, kesik sağ ayağı, beyaz çarşafın üzerinde bir et parçası gibi duruyordu. Theresa Leonhard’ın yanına gidip yanağını okşadı. Sonra soyundu ve kapalı gözlerle çello çaldı. Leonhard’ın uykuya dalmasını bekledi, ayağa kalktı, bir havluyla karnındaki spermleri temizledi, üzerini örttü ve alnından öptü.

Theresa banyoya gidip kustu.

Doktorlar Leonhard’ın hafızasına kavuşmasının mümkün olmadığını söylemiş olsalar da, çello ona bir şekilde dokunuyor gibi görünüyordu.

Theresa çalarken, geçmiş hayatlarına dair solgun, zar zor sezilir bir bağ, o çok özlediği içtenliğin zayıf bir yansımasını hissettiğine inanıyordu. Leonhard, bazen çelloyu ertesi gün de hatırlıyordu. Ondan bahsediyordu ve herhangi bir bağ kuramasa da hafızasında bir şey kalıyordu sanki. Theresa artık her akşam çalıyordu kardeşi için, Leonhard ise neredeyse her seferinde mastürbasyon yapıyordu, Theresa ise neredeyse her seferinde banyoda yığılıp kalıyor ve ağlıyordu.

Son ameliyattan altı ay sonra, Leonhard'ın yaraları ağrımaya başladı. Doktorlar başka uzuvları da kesmeleri gerektiğini söylediler. Bilgisayarlı tomografiden sonra, Leonhard'ın yakında konuşma yeteneğini de kaybedeceğini açıkladılar. Theresa buna dayanamayacağını biliyordu.

* * *

26 Kasım, soğuk, gri bir sonbahar günüydü. Theresa masanın üzerine mumlar koymuştu ve Leonhard'ı tekerlekli sandalyesiyle yerine itti. Balık çorbasının malzemelerini KaDeWe'den[4] almıştı, Leonhard eskiden balık çorbasını severdi. Çorbada, bezelyede, kızarmış geyik etinde, mousse au chocolat'da ve hatta şarapta, Leonhard'ın ağrıları sebebiyle eczaneden sorunsuz satın alabildiği, luminal adlı bir barbitürat vardı. Theresa, kusmasın diye ilacı küçük dozlarda verdi ona. Kendisi hiçbir şey yemedi ve bekledi.

Leonhard'ın uykusu geldi. Theresa onu banyoya götürdü ve büyük küveti doldurdu. Onun üzerindekileri çıkardı; Leonhard artık o kadar güçsüzleşmişti ki, tutacakların yardımıyla bile kendisini kaldırıp küvete girmesi zordu. Sonra Theresa da soyundu ve onun yanına, sıcak suya girdi. Leonhard önünde oturmuş, başını göğsüne yaslamıştı, sakin ve düzenli nefes alıp veriyordu. Çocukken, Etta fazla su harcamak istemediği için sık sık birlikte banyo yaparlardı. Theresa ona sıkıca sarıldı, başını omzuna yasladı. Leonhard uyuya kaldığında sırtını öptü ve vücudunu suyun altına kaydırdı. Leonhard derin bir nefes aldı. Can çekişme olmadı, luminal Leonhard'ı uyuşturmuştu. Akciğerleri suyla doldu, Leonhard boğuldu. Başı Theresa'nın bacaklarının arasında yatıyordu, gözleri kapalıydı ve uzun saçları suyun yüzeyine çıkıyordu. İki saat sonra, Theresa soğuk sudan çıktı, ölü kardeşinin üzerine bir havlu örttü ve beni aradı.

* * *

Theresa itiraf etti. Ama bir itiraftan fazlasıydı, Theresa neredeyse yedi saat boyunca iki soruşturma memurunun karşısında oturup hayatını tutanağa yazdırdı. Hesap verdi. Çocukluğundan başladı ve kardeşinin ölümüyle bitirdi. Hiçbir şeyi atlamadı. Ağlamadı, yığılıp kalmadı, dimdik oturdu ve dengeli, sakince ve bire bir kayıtlara geçecek şekilde anlattı. Aralara soru sıkıştırmaya gerek yoktu. Sorgu tutanağını yazan kişi, Theresa’nın ifadesinden çıkış alırken, yan odada bir sigara içtik. Theresa, artık konuşmayacağını, her şeyi dile getirdiğini söyledi. “Başka bir şeyim yok” dedi.

Elbette insan öldürme suçundan tutuklama kararı verildi. Onu neredeyse her gün hapishanede ziyaret ettim. Kendisine kitaplar yollatmıştı ve serbest saatlerinde bile hücresinde kalıyordu. Okumak onun uyuşturucusuydu. Buluştuğumuz zaman kardeşi hakkında konuşmak istemiyordu. Önümüzdeki mahkeme de ilgilendirmiyordu onu. Kitaplardan, hücresinde seçtiği bölümleri okuyordu bana. Hapishanede okuma seanslarıydı bunlar. Onun sıcak sesini seviyordum, ama o zamanlar henüz anlayamamıştım: Kendisini ifade etmek için başka imkanı kalmamıştı.

24 Aralık’ta ziyaretçi saatinin sonuna kadar yanındaydım. Sonra kurşun geçirmez camlı kapılar ardımdan kapandı. Dışarıda kar yağmıştı, her şey huzurluydu, Noel’di. Theresa tekrar hücresine götürüldü; küçük masasına oturdu ve babasına bir mektup yazdı. Sonra çarşafı yırttı, ip şeklinde doladı ve kendisini pencere koluna astı.

25 Aralık’ta, Tackler nöbetçi savcıdan bir telefon aldı. Telefonu kapattıktan sonra kasayı açtı, babasının tabancasını çıkardı, namluyu ağzına dayadı ve tetiğe bastı.

* * *

Hapishane idaresi Theresa’nın eşyalarını depoda saklıyordu. Vekaletnamelerimizde biz avukatların müvekkillerimiz adına eşyaları teslim alabileceğimiz yazar. Bir zaman sonra, mahkeme bana Theresa’nın kıyafetleri ve kitaplarıyla dolu bir paket yolladı. Biz eşyaları Frankfurt’taki teyzesine ulaştırdık.

Kitaplardan birini sakladım, Theresa kitabın ilk sayfasına benim adımı yazmıştı. Scott Fitzgerald'ın *Muhteşem Gatsby*'siydi bu. Kitap, ben onu tekrar elime alabilene dek, iki yıl boyunca hiç dokunulmadan masamda durdu. Bana okumak istediği bölümleri mavi kalemle işaretlemiş, yanlarına minik notlar yazmıştı. Sadece tek bir yer kırmızı işaretliydi; son cümle. Ve ben o cümleyi okuduğumda, hâlâ Theresa'nın sesini duyuyorum:

"O ümitlerdir ki şimdi sefer etmekteyiz, biz o akıntıya karşı giden tekneler, durmadan geriye, geçmişe çarpılıp atılsak da ne gam..."[5]

Diken

Feldmayer hayatı boyunca birçok işte çalışmıştı. Mektup dağıtmış, garsonluk, fotoğrafçılık yapmış, bir pizzacıda fırıncı olarak çalışmış, hatta altı ay boyunca demircilik yapmıştı. 35 yaşında, belediyenin Arkeoloji Müzesi'nde bekçi olmak için başvurdu ve kendisi şaşırmış olsa da, işe kabul edildi.

Bütün evrakları doldurup soruları cevapladıktan, güvenlik kartı için vesikalık fotoğraflarını da verdikten sonra, giyinme odasında ona üç adet gri üniforma, altı adet uçuk mavi gömlek ve iki çift siyah ayakkabı teslim edildi. Müstakbel iş arkadaşlarından birisi ona binayı gezdirip kantini, dinlenme odasını ve tuvaletleri gösterdi, kontrol saatini nasıl kullanacağını açıkladı. Son olarak da, Feldmayer bekçiliğini yapacağı salonu gördü.

Feldmayer müzeyi gezerken personel bölümündeki iki çalışandan biri olan Bayan Truckau da onun evraklarını düzenledi, kağıtların bir kısmını muhasebeye yolladı ve bir dosya hazırladı. Bekçilerin isimleri ufak kartlara yazılıp bir kartoteks kutusuna yerleştiriliyordu. Çalışanlar, bu kartlara bakılarak, altı haftalık rotasyonlarla diğer belediye müzelerinde görevlendiriliyorlardı; amaç, onları yaptıkları işin monotonluğundan kurtarmaktı.

Bayan Truckau sevgilisini düşünüyordu. Neredeyse sekiz aydır iş çıkışı buluştukları kafede, sevgilisi ona dün evlilik teklifinde bulunmuştu. Yüzü kızarmış, kekelemeye başlamış, elleri terlemiş, mermer masanın üzerinde terden izler oluşmuştu. Bayan Truckau sevinçten ayağa fırlamış, sevgilisini herkesin önünde öpmüştü, sonra da sevgilisinin evine doğru koşar adım yola koyulmuşlardı. Şimdi Bayan Truckau pestil gibiydi, kafası gelecek planlarıyla dolup taşıyordu ve birazdan sevgilisini tekrar görecekti; adam onu işten almaya söz vermişti. Bayan Truckau tuvalette bir yarım saat geçirdi, sonra kurşun kalemlerini açtı, ataşlarını düzenledi, koridorda vakit öldürdü ve nihayet mesai saatini doldurmayı başardı. Ceketini omzuna

attığı gibi merdivenlerden çıkış kapısına kadar koşarak indi ve sevgilisinin kollarına atladı. Bayan Truckau pencereyi kapatmayı unutmuştu.

Daha sonra temizlik görevlisi kadın büronun kapısını açtığında, yarısına kadar dolu olan kartoteks kutusu cereyandan devrildi. Yere düştü ve kartlar rüzgarla dağıldı. Ertesi gün, Bayan Truckau'nun aklından Feldmayer'in kartından başka her şey geçiyordu. Feldmayer rotasyon kutusuna dahil edilmedi ve bir yıl sonra, Bayan Truckau bebeğinden dolayı işten ayrıldığında, Feldmayer unutulmuştu.

Feldmayer hiç şikayet etmedi.

* * *

Salon neredeyse tamamen boştu, sekiz metre yüksekliğinde ve yaklaşık 150 metrekareydi. Duvarlar ve beşik tonoz şeklindeki tavanlar tuğladan örülüydü; tuğlaların kızıl rengi, üzerinde biriken kireç nedeniyle biraz donuk duruyor ve mekana sıcak bir görüntü veriyordu. Zemin gri-mavi mermerle kaplıydı. Salon, müzenin yan binalarından birinde, arka arkaya sıralı on iki salonun sonuncusuydu. Heykel, salonun ortasında, gri bir taş kaidenin üzerine oturtulmuştu. Üç yüksek pencereden ortadakinin altında sandalye duruyordu, sol pencerenin alt kenarında yer alan nemölçer cam bir haznenin içine yerleştirilmişti. Nemölçerden hafif hafif tik-tak sesleri geliyordu. Pencere, içinde tek bir kestane ağacı olan bir içavluya açılıyordu. Diğer bekçi dört salon ileride görevliydi; Feldmayer bazen onun lastik ayakkabılarının taş zeminde çıkardığı gıcırtıları duyabiliyordu. Bunun dışında çıt çıkmıyordu. Feldmayer oturdu ve bekledi.

İlk haftalarda, Feldmayer huzursuzdu. Beş dakikada bir kalkıyor, salonu turluyor, adımlarını sayıyor ve her ziyaretçiye seviniyordu. Yapacak iş arıyordu. Salonunu ölçtü; tek yardımcısı, evden getirdiği tahta bir cetveldi. Önce tek bir mermer plakanın enini boyunu aldı ve zeminin büyüklüğünü hesapladı. Sonra derzleri unuttuğunu fark etti, bunları da ölçtü ve onları da hesaba dahil etti. Duvarlar ve tavanı hesaplamak daha zordu, ama Feldmayer'in yeterli vakti vardı.

Bütün hesaplarını bir okul defterine kaydediyordu. Kapıları ve üzerlerindeki küçük dörtgen motifleri ölçtü, kilitlerin oyuklarını, kapı mandalının uzunluğunu, süpürgelikleri, radyatör kaplamalarını, pencere kollarını, çift camların kalınlıklarını, nemölçerin çevresini ve elektrik

şalterini ölçtü. Salonun içinde kaç metreküp hava olduğunu, güneş ışıklarının senenin hangi gününde zemindeki mermer plakaların hangisinin neresine kadar uzandığını, ortalama nemi, sabah, öğlen ve akşam saatlerinde nemin ortalamadan ne kadar saptığını biliyordu. Girişten itibaren sayıldığında on ikinci derzin diğerlerinden yarım milimetre daha ince olduğunu defterine kaydetmişti. Soldan ikinci pencerenin kolunun altında ufak bir mavi boya lekesi vardı; Feldmayer bu lekenin sebebini çözememişti, zira salonda mavi olan hiçbir şey yoktu. Radyatör kaplamalarının bir yeri tam boyanmamıştı ve arka duvarın tuğlalarında üç adet, toplu iğne başı büyüklüğünde delik vardı.

Feldmayer ziyaretçileri sayıyordu. Salonunda ne kadar kaldıklarını, heykele hangi taraftan baktıklarını, kaç kere pencereden dışarıya göz attıklarını, kimin ona başıyla selam verdiğini kaydediyordu. Kadın ve erkek ziyaretçiler, çocuklar, sınıf gezileri ve öğretmenler, ziyaretçilerin ceketlerinin, gömleklerinin, paltolarının, kazaklarının, pantolonlarının, eteklerinin ve çoraplarının rengi hakkında istatistikler hazırladı. Ziyaretçilerin kaç kere nefes alıp verdiğini saydı, zemindeki hangi mermer plakaya kaç kere basıldığını, kaç kere konuşulduğunu ve hangi kelimelerin kullanıldığını not etti. Bir istatistik saç, göz ve ten rengiyle ilgiliydi, bir diğeri ise atkılar, el çantaları ve kemerlerle ilgili. Keller, sakallar ve alyanslarla ilgili de bir istatistiği vardı. Sinekleri sayıyor ve bunların uçuş hareketleri ve kondukları noktalarla ilgili sistemi kavramaya çalışıyordu.

* * *

Müzedeki hayatı Feldmayer’i değiştirdi. Her şey, akşamları televizyonun sesine artık tahammül edememesiyle başladı. Televizyonu altı ay kadar hep sesini kapatarak çalıştırdı, sonra artık hiç açmamaya başladı ve en sonunda karşı daireye taşınan üniversite öğrencisi çifte hediye etti. Sırada resimler vardı. Evinde birkaç kopya tablo vardı; “elmalar ve örtü”, “ayçiçekleri” ve Almanya’daki Watzmann dağlarını gösteren bir resim. Günün birinde renkler Feldmayer’i rahatsız etmeye başladı, o da tabloları indirip çöpe attı. Yavaş yavaş evini boşalttı: Dergiler, vazolar, işlemeli kül tablaları, bardak altlıkları, eflatun bir battaniye ve üzerinde İspanya’nın Toledo bölgesinden motifler olan iki tabak. Feldmayer her şeyi attı. Duvar kağıtlarını söktü,

duvarları macunla düzledi ve beyaz badana yaptı. Halıyı kaldırdı ve yer tahtalarını zımparaladı.

Birkaç yıl sonra, Feldmayer’in hayatı hep aynı ritim içinde ilerler olmuştu. Her sabah saat altıda kalkıyordu. Sonra, havaya hiç aldırış etmeden, şehir parkından geçen yolda beş bin dört yüz adım atıyordu. Yavaş yavaş yürüyor ve dört yol ağzındaki trafik ışıklarının ne zaman yeşile geçeceğini biliyordu. Olur da bu ritmi tutturamazsa, günün gerisini huzursuzluk içinde geçiriyordu.

Her akşam, üzerine eski bir pantolon geçiriyor ve dizlerinin üzerinde evinin yer tahtalarını cilalıyordu; yaklaşık yarım saat süren ve onu tatmin eden bir işti bu. Evinin işlerini özenle görüyor ve geceleri sakin, derin bir uyku uyuyordu. Pazar günleri hep aynı restorana gidip kendine tavuk söylüyor ve yemeğin yanında iki bira içiyordu. Genellikle lokantacıyla sohbet ediyordu; birlikte okula gitmişlerdi.

Müzede işe başlamadan önce Feldmayer’in hep sevgilileri olmuştu; sonra, sevgililer artık onu ilgilendirmemeye başladı. Lokantacıya anlattığı gibi, ona kısaca “fazla” geliyorlardı. “Çok gürültü yapıyorlar ve cevaplarını bilemediğim sorular soruyorlar, işten de anlatacak bir şeyim yok zaten.”

Feldmayer’in tek hobisi fotoğrafçılıktı. İkinci el ucuza aldığı Leica marka bir fotoğraf makinesi vardı. Yaptığı işlerden birinde fotoğraf basmayı öğrenmiş, evinin sandık odasında kendine bir karanlık oda hazırlamıştı. Ama müzede çalıştığı yıllar içinde, fotoğraflayacak konular onun için tükenmişti.

Annesiyle düzenli olarak telefonda konuşuyor, üç haftada bir ziyaretine gidiyordu. Annesinin ölümünden sonra hiç akrabası kalmadı. Feldmayer telefon hattını iptal ettirdi.

Hayatı sakin bir şekilde akıp gidiyordu; Feldmayer her türlü heyecandan kaçınıyordu. Ne mutluydu ne de mutsuz – Feldmayer hayatından memnundu.

Ta ki heykelle ilgilenmeye başlayana dek...

* * *

Heykel, “ayağındaki dikeni çıkaran oğlan çocuğu” heykeliydi; antik bir figürdü. Bir kaya parçasının üzerinde oturan çıplak bir oğlan çocuğu, sırtını öne doğru eğmiş, sol bacağını sağ baldırının üzerine koymuştu. Sol eliyle

sol ayağının üstünü tutuyor ve sağ eliyle ayaktabanındaki dikeni çıkarıyordu. Feldmayer'in salonundaki mermer heykel, Antik Yunan orijinalin stilize edilmiş bir replikasıydı. Pek değerli sayılmazdı; heykelin sayısız kopyası vardı.

Feldmayer heykelin ölçülerini çoktan çıkarmıştı, hakkında bulabildiği her şeyi okumuştu ve gözleri kapalı, heykelin yere düşen gölgesini bile birebir çizebilir haldeydi. Her şey müzede geçirdiği yedinci yıl ile sekizinci yıl arasında bir zamanda başladı ama tam ne zaman olduğunu o da artık hatırlamıyordu. Feldmayer sandalyesine oturmuş heykele boş boş bakıyordu ki, birden, oğlanın dikeni bulup bulamadığını sordu kendine. Sorunun nereden çıktığını bilmiyordu, ama soru bir kere aklına düşmüştü ve artık aklından çıkmıyordu.

Feldmayer heykelin yanına gidip onu dikkatle inceledi. Oğlanın ayağındaki dikeni bulamıyordu. Telaşlandı; bu, senelerdir yaşamadığı bir histi. Heykele baktıkça, oğlanın dikeni bulup bulamadığına dair aklı giderek daha çok karışıyordu. O gece rahatsız uyudu Feldmayer. Ertesi sabah, şehir parkındaki yürüyüşünü yapmadı ve kahvesini döktü. Müzeye her zamankinden daha erken geldi ve personel girişinin açılış saatine kadar yarım saat orada beklemek zorunda kaldı. Cebinde bir büyüteç getirmişti. Salonuna doğru neredeyse koşarak gitti, heykeli büyüteçle milim milim inceledi. Dikeni bulamadı; ne oğlanın başparmağıyla işaret parmağı arasında ne de ayağında. Feldmayer, oğlanın dikeni belki de düşürdüğünü düşündü. Dizlerinin üzerinde sürüne sürüne heykelin etrafında zemini taradı. Sonra midesi bulandı ve tuvalete koşup kustu.

Feldmayer, diken mevzuunun aklına hiç gelmemiş olmasını diledi.

Sonraki haftalarda Feldmayer'in durumu iyice sarpa sardı. Her gün heykel oğlanla birlikte salonda oturup kafa patlatıyordu. Oğlanın nasıl oynadığını hayal etti; belki saklambaç ya da futbol. "Hayır" diye düşündü sonra; bu konuda okumuştu: "Bir koşu yarışı olmalıydı. Antik Yunan'da böyle şeyleri sürekli yapıp durmuşlardı." Sonra oğlan minicik bir dikene basmıştı. Canı yanmıştı, ayağının üzerine basamıyordu. Diğerleri çoktan onu geçmişti, o bir kayanın üzerine oturmak zorunda kalmıştı. Ve bu lanet olası görünmez diken şimdi yüzyıllardır ayağındaydı ve bir türlü çıkmıyordu. Feldmayer giderek huzursuzlaşıyordu. Birkaç ay sonra, sabahları uyanırken bile sıkıntı hisseder oldu. Sabahları, müzedeki dinlenme odasında vakit öldürmeye başladı. İş arkadaşlarının arkasından

“keşiş” diye bahsettiği Feldmayer, artık kantinde herkesle sohbet ediyor ve salonuna mümkün olduğu kadar geç dönebilsin diye elinden geleni yapıyordu. Sonra, heykelden oğlanın yanına geldiğinde, ona bir türlü bakamıyordu.

İşler daha da kötüleşti. Feldmayer’i ter basıyordu, çarpıntı hissediyor ve tırnaklarını yiyordu. Zar zor uyuyordu ve uykuya dalınca da kabuslar görüyor, kan ter içinde uyanıyordu. Görünen hayatı sadece bir kabuktan ibaretti. Çok geçmeden, dikenin kendi başının içinde olduğuna, orada büyümeye devam ettiğine inanmaya başladı. Diken kafatasının içini tırmalıyordu; Feldmayer dikenin sesini duyabiliyordu. Hayatında o zamana dek boş, sakin ve düzenli olan her şey, sivri dikenlerden bir keşmekeşe dönüşmüştü. Kurtuluşu da yoktu. Hiçbir şeyin kokusunu duyamıyordu ve soluk almakta güçlük çekiyordu. Bazen nefesi o kadar daralıyordu ki, kesinlikle yasak olmasına rağmen, salonun pencerelerinden birini sonuna kadar açıyordu. Yemekleri artık birkaç lokmadan ibaretti, çünkü yediklerinden boğulmaktan korkuyordu. Heykel oğlanın ayağının iltihaplandığına inanıyordu ve oğlana bir bakış atması bile, onun her geçen gün biraz daha büyüdüğünden emin olmasına yetiyordu. Oğlanı kurtarmalıydı, onun acılarını dindirmeliydi. Böylece, Feldmayer’in aklına raptiyelerle ilgili o fikir geldi.

* * *

Kırtasiye malzemeleri satan bir dükkandan, başları göze çarpan parlak sarı renkte raptiyelerden bir kutu aldı. Bulabildiği en küçük boyu seçti; çok acı vermemeliydi. Üç sokak ileride bir ayakkabı mağazası vardı. Feldmayer’in fazla beklemesi gerekmedi: Zayıf bir adam içinde raptiye olan ayakkabıyı denedi, acı içinde bağırdı, tek ayak üstünde seke seke gidip kanepeye oturdu ve bir küfür savurarak topuğundan sarı renkte bir raptiye çıkardı. Bir süre raptiyeyi başparmağıyla işaret parmağı arasında ışığa doğru tuttu ve mağazadaki diğer müşterilere gösterdi. Adamın ayağından çıkardığı raptiyeyi görünce Feldmayer’in beyni o kadar çok endorfin salgıladı ki, neredeyse olduğu yere yığılıyordu. Saatlerce katıksız bir mutluluk hissetti; bütün sıkıntıları ve güçsüzlüğü birden bire geçti. Ayağı yaralanan adamı ve bütün dünyayı kucaklamak geliyordu içinden. Bu coşku halinin ardından, aylar sonra ilk kez tekrar bütün bir gece kesintisiz uyudu

ve tekrar tekrar aynı rüyayı gördü: Oğlan ayağından dikeni çıkarıyor, ayağa kalkıyor, gülüyor ve ona el sallıyordu. Heykel oğlanın sitem ederek Feldmayer'e yaralı ayağını tekrar uzatması sadece on gün sürdü. Feldmayer iç çekti, ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Ufak raptiye kutusu hâlâ cebindeydi.

* * *

Artık 23 yıldır müzede görevliydi ve birkaç dakika sonra vaktini dolduracak, emekli olacaktı. Feldmayer ayağa kalkıp bacaklarını şöyle bir salladı; son zamanlarda oturmaktan bacakları sık sık uyuşuyordu. İki dakika kalmıştı; sonra her şey bitecekti. Sandalyesini, işe başladığı ilk günkü yerine, orta pencerenin önüne yerleştirdi, ceketinin koluyla sandalyenin üzerini sildi. Sonra son bir kez heykelin yanına gitti.

Orada geçirdiği 23 sene içinde heykele bir kez bile dokunmamıştı. O andan sonra olan bitenlerin hiçbirini planlamamıştı Feldmayer. Kendini heykeli iki eliyle kavrarken buldu. Heykeli kaidesinden kaldırdığında pürüzsüz soğuk mermeri hissetti. Oğlan düşündüğünden ağırdı. Onu yüzüne doğru tuttu, heykelle burun burunaydı, sonra onu kaldırabildiği kadar başının üzerine doğru kaldırdı ve ayak parmaklarının üzerinde dikildi. Bu halde yaklaşık bir dakika kadar durdu, sonra eli ayağı titremeye başladı. Elinden geldiğince derin nefes aldı, bütün gücüyle heykeli yere fırlattı ve bağırdı. Feldmayer hayatında hiç bu kadar yüksek sesle bağırmamıştı. Sesi salonlarda yankılandı, duvardan duvara çarptı ve o kadar ürkütücüydü ki dokuz salon ilerideki müze kafeteryasında, garson kadın elindeki dolu tepsiyi yere düşürdü. Heykel boğuk bir sesle yerde parçalandı, zemindeki mermer plakalardan biri çatladı.

Sonra garip bir şey oldu. Damarlarındaki kan renk değiştiriyormuş, açık kırmızıya dönüyormuş gibi hissetti Feldmayer. Kanının midesinden itibaren zonklayarak el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar bütün vücuduna nasıl yayıldığını, onu içeriden aydınlattığını hissetti. Kırılan mermer plaka, tuğla duvarlardaki girinti çıkıntılar ve toz zerrecikleri büyüdü, boyut kazandı; her şey ona doğru yükseldi, etraftaki mermer parçaları havada asılı duruyor gibiydi. Sonra o dikeni gördü Feldmayer; diken benzersiz parlaklıkla ışıldıyordu. Feldmayer onun her tarafını aynı anda görebiliyordu, sonra da diken dağılıp yok oldu.

Feldmayer dizlerinin üzerine çöktü. Yavaşça başını kaldırdı ve pencereden dışarıya baktı. Kestane ağacı, sadece baharın ilk günlerine has

bir yeşile bürünmüştü. Öğle sonrası güneşi, salonun zemininde hareketli gölgeler oluşturuyordu. Artık acı yoktu. Feldmayer yüzündeki sıcaklığı hissetti, burnu kaşındı ve gülmeye başladı. Güldükçe gülüyor, gülmekten katılıyor, kendini durduramıyordu.

* * *

İki polis memuru, Feldmayer'i evine getirdiklerinde, evin boşluğunu yadırgadılar. Onu mutfaktaki iki sandalyeden birine oturttular, sakinleşmesini ve belki bir açıklama yapmasını beklemeye niyetliydiler.

Memurlardan biri banyoyu aradı. Yanlışlıkla yatak odasının kapısını açtı, karanlık odaya girdi ve el yordamıyla elektrik düğmesini buldu. Sonra da her şeyi gördü: Duvarlara ve tavana binlerce fotoğraf yapıştırılmıştı; milim yer kalmamıştı. Zeminde ve komodinin üzerinde bile fotoğraflar vardı. Fotoğrafların hepsinin üzerindeki motif aynıydı, sadece mekanlar değişiyordu: Adamlar, kadınlar ve çocuklar, basamaklara, sandalyelere, koltuklara, pencere kenarlarına oturmuşlardı; yüzme havuzlarında, ayakkabı mağazalarında, çimenlerde ve nehir kenarlarındaydılar. Ve hepsi ayaklarından sarı bir raptiye çıkarıyordu.

* * *

Müze yönetimi, Feldmayer için mala zarar vermekten suç ihbarında bulundu ve tazminat davası açmaya niyetliydi. Savcılık yüzlerce ağır yaralama olayını soruşturmakla meşguldü. Yetkili savcı, Feldmayer'in psikiyatr bilirkişi tarafından incelenmesine karar verdi. Ortaya tuhaf bir bilirkişi raporu çıktı. Psikiyatr karar verememişti: Bir yandan, psikiyatrın fikrince, Feldmayer bir psikoz geçirmişti, diğer yandan ise, yine psikiyatrın fikrince, heykele zarar vererek kendi kendini iyileştirmiş de olabilirdi. Feldmayer belki tehlikeliydi ve raptiyeler yerini bir gün bıçaklara bırakabilirdi. Belki de öyle olmazdı.

Sonunda savcılık, bir yargıç ve hukukçu olmayan iki üyeden oluşan mahkemede dava açtı. Bu, savcılığın iki ila dört yıllık bir hapis cezasından yola çıktığı anlamına geliyordu.

Savcılık dava açtığı zaman, mahkemenin, davanın görüşülmesinin kabul edilip edilmeyeceğine karar vermesi gerekir. Yargıç, beraat kararı yerine

mahkumiyet kararı verilmesinin daha olası olduğu durumlarda davanın görüşülmesini kabul eder. En azından hukuk kitaplarında böyle yazar. Ama gerçek hayatta çoğu kez başka faktörler rol oynar. Hiçbir yargıç, kararının bir üst mahkeme tarafından bozulmasını istemez ve bu yüzden de sanığın aslında beraat edeceğini düşünmesine rağmen çok defa davayı kabul eder. Yargıç davanın görüşülmesini kabul etmek istemezse, savcılığın itirazda bulunmayacağından emin olmak için, bazen savcılıkla görüşmeye çalışır.

Yargıç, savcı ve ben, yargıcın odasında oturmuş davayı konuşuyorduk. Savcılığın delilleri bana yetersiz göründü. Elde fotoğraflardan başka bir şey yoktu, savcılık tanık gösteremiyordu ve fotoğrafların kaç yıllık olduğu belli değildi –fotoğraflar belki de çok eski zamanlara aitti, bunu kimse bilemezdi. Bilirkişi raporundan pek sonuç çıkmıyordu ve Feldmayer itirafta bulunmamıştı. Ortada olan tek şey, heykele verilen zarardı. Asıl suçun müze idaresinde olduğu benim için çok açık görünüyordu. Feldmayer’i 23 yıl boyunca bir odaya kapatıp onu orada unutmuşlardı.

Yargıç benimle aynı fikirdeydi. Öfkeliydi. Sanık sandalyesinde müze yönetimini görmeyi tercih ettiğini, ne de olsa burada bir insanı mahvedenin belediye idaresi olduğunu söyledi. Davanın delil yetersizliğinden düşmesini istiyordu yargıç. Bunu da açıkça ifade etti. Ama davanın düşmesi savcılığın onayını gerektirir ve bizim savcımız da buna yanaşmıyordu.

Birkaç gün sonra, davanın düştüğüne dair karar yine de elime ulaştı. Yargıca telefon ettiğimde, savcılık makamının davanın düşmesini beklenmedik bir şekilde onayladığını anlattı bana. Bunun sebebi elbette hiçbir zaman resmen açıklanmadı ama çok açıktı: Davaya devam edilmesi halinde, müze yönetimi, kamuya açık bir duruşmada hiç de hoş olmayan sorulara cevap vermek zorunda kalacaktı. Ayrıca öfkeli bir yargıç, savunmaya çok fazla hak tanıyacaktı. Feldmayer ufacık bir cezayla paçayı kurtaracak ama belediye ve müzenin foyası ortaya çıkacaktı.

Ayrıca müze yönetimi de kendisine dava açılmasından çekindi. Birlikte yediğimiz öğle yemeğinde, müze müdürü, Feldmayer’in sonuçta ne de olsa “Salome tablosunun bulunduğu salonun bekçisi” olmadığını söyledi.

Feldmayer emeklilik haklarını kaybetmedi. Müze, heykellerden birinin bir kaza sonucu zarar gördüğüne dair pek göze çarpmayan bir açıklama yaptı. Feldmayer’in adı hiç anılmadı ve o da eline bir daha hiç raptiye almadı.

* * *

Heykelin kırık parçaları bir kartona konmuş ve müzenin atölyesine kaldırılmıştı. Restorasyon uzmanı bir hanım, heykelin parçalarını tekrar biraraya getirmekle görevlendirildi. Restoratör, parçaları, siyah kumaşla örtülü bir masanın üzerine yaydı. Her bir parçacığı tek tek fotoğrafladı ve dosyaya iki yüzden fazla parça kaydetti.

Restorasyon uzmanı hanım işe giriştiğinde atölyenin içinde çıt çıkmıyordu. Pencerelerden birini açmıştı, ilkbaharın ılık havası atölyenin içine yayılıyordu ve kadın parçalara dikkatle bakarken, bir yandan da sigarasını içiyordu. Üniversiteden sonra burada iş bulmuş olmaktan mutluydu, “ayağındaki diken çıkaran oğlan” ona şimdiye dek verilmiş görevlerin en büyüğüydü. Uzun süreceğini, belki de yıllarını alacağını biliyordu.

Masanın karşısında, Kyoto’dan gelme ufak ahşap bir Buda kafası duruyordu. Çok eskiydi ve alnında bir çatlak vardı. Buda gülümsüyordu.

60 dakika

Consuela’nın aklı torununun doğum günündeydi, ona bir oyun konsolu alacaktı. Saat yediden beri servisteydi. Oda hizmetçiliği zordu ama güvenceli bir işti, o güne dek yaptıklarının çoğundan daha iyiydi. Otel normal tarifenin biraz üzerinde bir ücret ödüyordu, şehrin en tanınmış oteliydi.

Geriye bir tek oda 239’un temizliği kalmıştı. Consuela saati çalışma çizelgesine işledi. Gerçi oda başına ücret alıyordu ama otel idaresi bu listenin tutulmasını talep ediyordu. Ve Consuela, idarenin istediği her şeyi yapıyordu. Bu işi kaybetmemeliydi. Kağıdın üzerine yazdı: Saat 15:26.

Consuela zilin düğmesine bastı. Kimse açmayınca, kapıyı eliyle çaldı ve tekrar bekledi. Sonra elektrikli kilidi açtı ve kapıyı bir karış araladı. Öğrendiği gibi, yüksek sesle seslendi: “Temizlik!” Yanıt gelmeyince, odaya girdi.

Süit oda 35 metrekare ve sıcak kahverengi tonlarındaydı. Duvarlarda krem rengi kumaşlar geriliydi, parke zeminin üzerinde açık renkli bir halı vardı. Yatak dağınıktı, komodinin üzerinde açık bir şişe su duruyordu. Turuncu renkte iki şezlongun arasında çıplak bir kadın yatıyordu, Consuela onun sadece göğüslerini seçebiliyordu, başı görünmüyordu. Açık renk halının kenarındaki kan, yünlü dokunun içine sızmış, orada kırmızı zikzaklı bir desen oluşturmuştu. Consuela nefesini tuttu, kalbi deli gibi çarpıyordu, dikkatlice iki adım geriledi. Kadının yüzünü görmeliydi. Sonra da çığlık attı. Önünde, kemiklerden, saçlardan ve gözlerden vıcık vıcık kanlı bir yığın vardı, beyazımsı beyin dokusunun bir kısmı yarılan kafatasından koyu renk parkenin üzerine sıçramıştı ve Consuela’nın her gün tozunu aldığı, ağır demir lamba, kan içinde, kadının yüzünün ortasında duruyordu.

* * *

Abbas rahatlamıştı. Artık her şeyi itiraf etmişti. Stefanie, küçük dairesinde, yanında oturmuş ağlıyordu.

Şatilla’da, Beyrut’taki Filistin mülteci kampında büyümüştü Abbas. Oyun alanları, sac kapılı barakalar ile kurşun delikleriyle dolu beş katlı binalar ve çok eski Avrupa arabaları arasındaydı. Çocuklar, üzerlerinde Batı dillerinde yazılar olan eşofmanlar ve tişörtler giyerdi, beş yaşındaki kız çocukları sıcağa rağmen başlarını örterdi ve ince kağıda sarılı sıcak ekmek olurdu. Abbas, büyük katliamdan dört yıl sonra doğmuştu. O zamanlar Hıristiyan-Lübnanlı milisler yüzlerce insanı sakat bırakmış ve öldürmüştü; kadınlara tecavüz edilmiş, çocuklar bile kurşuna dizilmişti. Kurbanların sayısını sonra kimse hesaplayamadı, ama korku bir daha kaybolmadı. Abbas, bazen sokağındaki balçıklı zemine uzanırdı. Evlerin arasında gerili olan ve gökyüzünü kesen, karmakarışık elek-trik ve telefon kablolarını saymaya çalışırdı.

Anne babası, yasadışı yollardan göçmen taşıyan kaçakçılara çok para vermişti, Abbas’ın Almanya’da bir geleceği olmalıydı. O zamanlar 17 yaşındaydı. Elbette Almanya ona sığınma hakkı tanımadı, resmi makamlar da çalışma izni vermedi. Devlet yardımıyla yaşıyordu, diğer bütün seçenekler ona yasaklanmıştı. Abbas sinemaya, McDonald’s’a gidemiyordu, ne bir playstation’ı ne de cep telefonu vardı. Almancayı sokakta öğrendi. Yakışıklıydı, ama sevgilisi yoktu, kızları bir yemeğe bile götürecek durumda değildi. Abbas’ın kendisinden başka kimsesi yoktu. Boş boş oturdu, on iki ay boyunca güvercinlere taş attı, mülteci yurdunda televizyon seyretti ve Kurfürstendamm’da vitrinlerin önünde dolaştı. Can sıkıntısından patlıyordu.

Günlerden bir gün ufak tefek hırsızlıklara başladı. Yakalandı ve gençlik mahkemesi yargıcının üçüncü ihtarından sonra ilk hapis cezasını aldı. Harika bir zamandı. Hapishanede birçok yeni arkadaş edindi; serbest bırakıldığında birçok şeyi anlamıştı. Onun gibiler için –ki hapishanedekilerin çoğu onun gibiydi– sadece uyuşturucu ticareti olduğunu söylemişlerdi.

Çok basitti. Artık kendisi sokaklara çıkmayan bir torbacı, Abbas’ı işe aldı. Abbas’ın yeri metro istasyonuydu, durduğu yeri iki kişiyle bölüşüyordu. Önceleri sadece zula, yani uyuşturucu için canlı bir kasaydı. Paketleri ağzında tutuyordu. Diğeri pazarlık yapıyor, üçüncü ise parayı alıyordu. Buna iş diyorlardı.

Bağımlılar “kahverengi” ya da “beyaz” istiyor, uyuşturucuyu çaldıkları, dilendikleri ya da fuhuşla kazandıkları 10 ve 20 euro’luk banknotlarla ödüyorlardı. Alışveriş çabuk olup bitiyordu. Bazen kadınlar torbacılara bedenlerini teklif ediyorlardı. Hâlâ güzel olan bir kız çıkarsa, Abbas onu alıp götürüyordu. İlk başlarda kızlar ilgisini çekiyordu, çünkü istediği her şeyi yapıyorlardı. Ama sonra, onların gözlerindeki açgözlülük rahatsız etmeye başladı Abbas’ı; kızlar onu değil, cebindeki uyuşturucuyu istiyorlardı.

Polis geldiğinde, Abbas’a koşmak düşüyordu. Polisleri nasıl tanıyabileceğini çabuk öğrenmişti, sivilken de “üniforma” giyiyorlardı: spor ayakkabılar, bel çantası ve bele kadar ceketler. Hepsinin saçları sanki aynı kesilmişti. Ve Abbas bir yandan koşuyor bir yandan da yutuyordu. Selofanlı paketleri yakalanmadan yutmayı başarırsa, ispatlaması zorlaşıyordu. Bazen ona kusturucu ilaç veriyorlardı. O zaman yanında oturup, Abbas’ın midesindekileri bir süzgece kusmasını bekliyorlardı. Ara sıra mide asidi selofanı çabuk eritiyor, Abbas’ın arkadaşlarından birinin öldüğü de oluyordu.

Bu iş tehlikeli, hızlı ve kazançlıydı. Abbas’ın artık parası vardı ve düzenli olarak memlekete büyük meblağlar yolluyordu. Canı sıkılmıyordu artık. Sevdiği kızın adı Stefanie’ydi. Onu bir diskoda dans ederken uzun uzun seyretmişti. Ve kız ona doğru döndüğünde, o büyük torbacı, sokakların efendisinin yüzü kızarmıştı.

Stefanie, Abbas’ın uyuşturucu işinden elbette habersizdi. Abbas sabahları, buzdolabının üzerine aşk mektupları bırakıyordu ona. Arkadaşlarına, Stefanie su içerken suyun boğazından nasıl geçtiğini görebildiğini söylüyordu. Sevgilisi Abbas’ın vatanı oldu, Abbas’ın başka hiçbir şeyi yoktu. Annesini, kardeşlerini, Beyrut’un üzerindeki yıldızları özlüyordu. Meyve tezgahından bir elma çaldığı için ona tokat atan babasını düşünüyordu. O zamanlar yedi yaşındaydı Abbas. “Ailemizde kimse suç işlemez” demişti babası. Abbas’la birlikte manava gidip elmanın parasını ödemişti. Abbas araba tamircisi olmak istemişti. Ya da boyacı. Ya da marangoz. Ya da başka bir şey. Ama o, ola ola torbacı olmuştu. Ve artık torbacı bile değildi:

Bir yıl önce, Abbas ilk kez bir kumar salonuna gitmişti. Başlangıçta sadece arkadaşlarıyla gidiyorlar, caka satıyorlar, James Bond’muş gibi davranıyorlar ve güzel garson kızla aptalca şakalaşıyorlardı. Ama sonra

Abbas kumar salonuna tek başına gitmeye başladı, oysa onu herkes uyarmıştı. Kumar makineleri Abbas'ı çekiyordu. Bir süre sonra onlarla konuşmaya başladı; her birinin ayrı bir karakteri vardı, Tanrılar gibi Abbas'ın kaderini belirliyorlardı. Kumar bağımlısı olduğunu biliyordu Abbas. Dört aydır her gün kaybediyordu. Makinelerin para verirken çıkardığı melodiyi uykusunda bile duyuyordu. Elinde değildi, oynamak zorundaydı.

Arkadaşları onu artık uyuşturucu işinde yanlarına almıyordu. Abbas onlar için sadece bir bağımlıydı, eroinmanlardan, müşterilerinden bir farkı yoktu. Onlardan para çalabilirdi, arkadaşları onun geleceğinin neye benzeyeceğini biliyorlardı, Abbas ise onların haklı olduğunu biliyordu. Ama en kötüsü bu değildi.

En kötüsü Danninger'di. Abbas ondan beş bin euro borç almıştı, yedi bin geri ödemesi gerekiyordu. Danninger sevimli bir adamdı, herkesin bazen bir derdi olabileceğini söylemişti. Abbas korkmuyordu da, bu parayı kesin kazanırdı, kumar makineleri ona hep kaybettirecek değildi ya. Abbas yanılmıştı. Geri ödeme gününde, Danninger gelmiş ve tokalaşmak için ona elini uzatmıştı. Ondan sonra her şey çok çabuk olup bitmişti. Danninger cebinden bir kerpeten çıkarmıştı. Abbas kerpetenin saplarını görüyordu; saplar sarı plastikle kaplıydı ve güneşte parlıyordu. Az sonra Abbas'ın sağ elinin küçük parmağı kaldırımın üzerinde duruyordu. Abbas acıdan çığlık atarken, Danninger ona bir mendil vermiş ve hastaneye giden en kısa yolu tarif etmişti. Danninger hâlâ güler yüzlüydü, ama Abbas'ın borcunun artık arttığını da söylemişti. Abbas üç ay içinde on bin euro geri ödemezse, başparmağını kesmek zorunda kalacaktı, sonra da elini. Ve bu böyle devam edecekti; kafasına kadar. Üzgün olduğunu, Abbas'ı sevdiğini, onun sevimli bir çocuk olduğunu ama bazı kurallar olduğunu ve kimsenin bu kuralları değiştiremeyeceğini söylemişti. Abbas, Danninger'in ciddi olduğundan bir an bile şüphe etmemişti.

Stefanie kayıp paradan çok parmağa ağladı. İkisi de çıkış yolu bulamıyordu. Ama en azından artık iki kişiydiler. Ve bir çözüm bulacaklardı. Geçen iki yıl içinde her şey için bir çözüm bulmuşlardı. Stefanie, Abbas'ın hemen bir terapiye başlaması gerektiğini söyledi. Ama bu maddi sorunu çözmüyordu. Stefanie tekrar garsonluk yapmak istiyordu. Bahşişle birlikte, ayda 1800 euro ederdi. Abbas onun birahanelerde

çalışmasından hoşlanmıyordu, onu müşterilerden kıskanıyordu. Ama başka çare yoktu. Abbas tekrar torbacılığa dönemezdi, onu dövüp geri yollarlardı.

Bir ay sonra, parayı böyle biriktiremeyecekleri açıktı. Stefanie umutsuzluk içindeydi. Bir çözüm bulması gerekiyordu, Abbas için korkuyordu. Danninger hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama iki hafta boyunca Abbas'ın eline her gün pansuman yapmıştı.

Stefanie Abbas'ı seviyordu. Şimdiye dek tanıştığı oğlanlardan farklıydı, daha ciddi ve daha yabancıydı. Kız arkadaşları salak yorumlar yapsalar da, Abbas ona iyi geliyordu. Şimdi Stefanie onun için bir şey yapacaktı, onu kurtaracaktı. Bu düşünce ona birazcık romantik bile geldi.

Stefanie'nin satabileceği hiçbir şeyi yoktu. Ama ne kadar güzel olduğunun farkındaydı. Ve bütün kız arkadaşları gibi gazetelerdeki "arkadaş arıyorum" ilanlarını okuyup gülmüşlüğü vardı. Şimdi bu ilanlardan birine yanıt verecekti; Abbas için, aşkı için.

Adamla lüks otelde ilk buluşmada Stefanie o kadar heyecanlıydı ki, titriyordu. Adama karşı soğuktu. Ama adam nazikti, hiç de Stefanie'nin düşündüğü gibi değildi. Hatta yakışıklı ve bakımlıydı. Adamın ona dokunması ve adamı tatmin etmek zorunda kalması gerçi onu iğrendirmişti ama bir şekilde başardı Stefanie. Abbas'tan önce tanıdığı erkeklerden bir farkı yoktu adamın, sadece daha yaşlıydı. Sonrasında Stefanie yarım saat boyunca duş aldı ve dişlerini o kadar uzun süre fırçaladı ki, diş etleri kanadı. Artık kahve kavanozundaki zulasında 500 euro vardı.

Stefanie evde koltuğa uzanmıştı, üzerindeki bornoza sarınmıştı. Bunu birkaç kez daha yaparsa, parayı toplayacaktı. Oteldeki adamı düşündü, adam bambaşka bir dünyada yaşıyordu. Stefanie'yle haftada bir-iki kez buluşmak istemişti, her seferinde 500 euro ödeyecekti. Stefanie buna dayanacaktı. Ve bunun ona zarar vermeyeceğinden emindi. Ama Abbas'ın haberi olmamalıydı. Ona sürpriz yapıp parayı verecekti. Teyzesinden aldığını söyleyecekti.

* * *

Percy Boheim yorgundu. Otel penceresinden dışarıyı seyrediyordu. Sonbahar gelmişti, rüzgar ağaçlardan kuru yaprakları koparıyordu, ışıklı günler geçmişti ve Berlin yakında beş aylığına kış grisine bürünecekti. Üniversite öğrencisi kız gitmişti, hoş bir kızdı, biraz çekingendi, ama

başlangıçta hepsi böyle olurdu. Net bir şeydi, bir alışveriş. O ödüyordu ve karşılığında ihtiyacı olan seksi alıyordu. Aşk yoktu, geceleri gelen telefonlar yoktu, başka saçmalık yoktu. Kız fazla yakınlaşırsa, işi sonlandıracaktı.

Boheim fahişeleri sevmiyordu, yıllar önce bir kere denemişti, ona itici gelmişti. Karısı Melanie'yi düşündü. Dresaj binicisi olarak tanınmış biriydi ve binicilerin çoğu gibi kendisini tamamen atlarına adamıştı. Melanie soğuktu, birbirlerine söyleyecek şeyleri çoktan kalmamıştı ama karşılıklı kibar davranıyorlardı ve uzlaşmışlardı. Sık görüşmüyorlardı. Onun üniversite öğrencisi kızlara dayanamayacağını biliyordu Boheim. Ve şu sıralar boşanmak, her şeyden önce oğulları Benedikt yüzünden, işine gelmezdi. Oğlan büyüyene kadar, birkaç yıl daha beklemek zorundaydı Boheim. Benedikt annesini seviyordu.

Percy Boheim ülkenin başta gelen sanayicilerindendi; araba yan sanayi şirketlerinden birinin çoğunluk hissesi babasından miras kalmıştı, çok sayıda yönetim kurulunun üyesiydi ve hükümetin sanayi danışmanıydı.

Yakında devralacağı, Alsas'taki vida fabrikasını düşündü. Mali denetçileri fabrikayı devralmamasını tavsiye etmişlerdi ama onlar hiçbir zaman hiçbir şeyden anlamazlardı. Avukatların ve mali denetçilerin sadece sorun çıkardığını ama asla çözüm üretmediğini düşünüyordu Boheim uzun zamandır. Belki de her şeyi satıp balık tutmaya gitmeliydi. "Günün birinde" diye düşündü Boheim, "günün birinde, Benedikt yeterince büyüdüğünde." Sonra uykuya daldı.

* * *

Abbas huzursuzdu, Stefanie son zamanlarda tuhaf sorular soruyordu; zaman zaman başkalarını düşünüp düşünmediğini, hâlâ hoşuna gidip gitmediğini, hâlâ onu sevip sevmediğini. Böyle şeyleri eskiden asla sormazdı. Şimdiye kadar sevişirken hep biraz çekingen davranırdı, ama ilişkide daha soğukkanlıydı, artık bu tersine dönüyor gibiydi. Birbirleriyle yattıktan sonra uzun süre ona sokuluyor ve uykuda bile onu tutuyordu. Bu da yeniydi.

Stefanie uykuya dalınca, Abbas kalktı ve onun cep telefonunu karıştırdı. Daha önce de sık sık telefonunu kontrol etmişti. Yeni bir isim kaydı vardı: "PB". Abbas aklından bütün tanıdıkları sıraladı, bu baş harfleri taşıyan

kimseyi bulamadı. Sonra kaydedilmiş kısa mesajları okudu. “Çarşamba saat 12:00 Park Oteli. Her zamanki gibi oda 239.” Bu mesaj “PB”den gelmişti. Abbas mutfağa gidip ahşap sandalyelerden birine oturdu. Öfkeden neredeyse nefes alamıyordu. “Her zamanki gibi”, demek ki ilk kez değildi. Stefanie bunu nasıl yapabilirdi. Hem de şimdi, o hayatının en büyük krizini yaşarken. Ama Abbas Stefanie’yi seviyordu, o her şeyiydi, bu durumun üstesinden birlikte geleceklerini düşünmüştü. Abbas’ın aklı almıyordu.

Çarşamba günü, saat 12’de Park Otel’in önünde duruyordu Abbas. Burası şehrin en iyi oteliydi. Ve Abbas’ın sorunu da buydu. Girişteki kapı görevlisi onu içeri almamıştı. Abbas ona kızamazdı, ne de olsa pek otel müşterisi gibi görünmüyordu. Arap görünüşüne karşı önyargıları biliyordu. Dolayısıyla banklardan birine oturdu ve bekledi. İki saatten fazla bekledi. Nihayet Stefanie otelden çıktı. Abbas ona doğru yürüdü ve tepkisini ölçtü. Stefanie korktu ve kıpkırmızı kesildi.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordu Stefanie.

“Seni bekledim.”

“Burada olduğumu nereden biliyordun?”

Stefanie, Abbas’ın başka neler bildiğini soruyordu kendisine.

“Seni takip ettim.”

“Beni takip mi ettin? Delirdin mi sen? Niye yaptın ki bunu?”

“Başka biriyle berabersin, biliyorum.” Abbas’ın gözlerinde yaşlar vardı. Stefanie’yi kolundan tuttu.

“Gülünç olma.” Stefanie kolunu kurtardı ve meydanın diğer tarafına koştu. Filmlerdeki gibi diye düşündü.

Abbas Stefanie’nin peşinden iki adım koştu ve onu tekrar yakaladı. “Stefanie o otelde ne yaptın?”

Stefanie’nin kendisini toplaması lazımdı, “aklını topla” dedi kendine içinden. “İşe başvurdum, birahanedekinden daha fazla para veriyorlar.” Aklına daha iyi bir şey gelmemişti.

Abbas ona inanmadı elbette. Meydanın ortasında, bağıra çağıra kavga ettiler. Stefanie bu durumdan utandı. Abbas bağırdı, Stefanie onu kenara çekti. Bir süre sonra bağırmalar kesildi. Birlikte evlerine gittiler. Abbas mutfak masasına oturdu, konuşmadan çay içti.

* * *

Boheim, Stefanie’yle iki aydır buluşuyordu. Stefanie çekingenliğinden kurtulmuştu. İyi anlaşıyorlardı, belki de biraz fazla iyi. Boheim’a, sevgilisinin iki hafta önce onu takip ettiğini anlatmıştı Stefanie. Boheim huzursuzdu, durumu sonlandırmak zorunda olduğunu biliyordu. Bu tür ilişkilerin kötü tarafı buydu. Kıskanç bir sevgili zorluk anlamına geliyordu.

Boheim o gün geç geldi, toplantısı uzun sürmüştü. Arabasının telefonunu açtı ve onun numarasını çevirdi. Sesini duymak güzeldi. Az sonra orada olacağını söyledi Boheim. Stefanie sevindi ve çoktan çıplak olduğunu söyledi.

Boheim otelin garajına girdiğinde, telefonunu kapattı. Ona bittiğini söyleyecekti. En iyisi hemen bugün. Boheim, uzun süre tereddüt eden insanlardan değildi.

* * *

Dosya, masanın üzerinde açık duruyordu. Alışılmış kırmızı karton kaplı ceza dosyalarından şimdilik sadece iki adetti, ama artacaktı. Dosya, savcı Schmied’in hiç hoşuna gitmedi. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. “Emekliliğe sadece sekiz ay kaldı” diye düşündü. Berlin savcılığında ağır suçların başındaydı. Ve artık canına yetmişti. Babası Breslavlıydı, Schmied kendisini tam bir Prusyalı gibi hissediyordu. Peşine düştüğü suçlulardan nefret ediyor değildi, sadece işiydi bu. Artık büyük bir dava istemiyordu; birkaç basit cinayeti, ailede yaşanan dramları, çabuk çözülen davaları tercih ederdi. Her şeyin başsavcılığa rapor edilmesi gereken bir davanın hiç zamanı değildi şimdi.

Schmied’in önünde Boheim’ın tutuklama talebi duruyordu. Hâlâ imzalamamıştı. “Sonra basınla bütün o saçmalık başlayacak” diye düşündü. Magazin gazeteleri şimdiden lüks oteldeki çıplak üniversite öğrencisiyle doluydu. Boheim İşletmeleri’nin yönetim kurulu başkanı ve en büyük hissedarı Percy Boheim’ın tutuklanması durumunda neler olacağını az çok hayal edebiliyordu Schmied. Kıyamet kopacak ve her gün savcılığın basın sözcüsüne, basına iletmesi gereken yeni emirler yağacaktı.

Schmied iç çekti ve yeni meslektaşının yazdığı rapora döndü tekrar. Yeni meslektaşı iyi bir adamdı, hâlâ biraz fazlaca tutkuluydu ama zamanla bu geçerdi.

Rapor dosyayı derli toplu bir şekilde özetliyordu:

Stefanie Becker 15:26’da ölü olarak bulunmuştu. Başı çok sayıda ve şiddetli darbelerle parçalanmıştı. Cinayet silahı, otelin bütün odalarında bulunan, dökme demirden bir abajur ayağıydı. Adli tıp dilinde “künt travmatik bir yara”ydı.

Percy Boheim, kurbanı cep telefonundan son arayan kişiydi. Olaydan bir gün sonra, cinayet bürosundan iki memur, Boheim’ı Berlin’deki ofisinde ziyaret etmişlerdi. “Sadece birkaç rutin soru” demişlerdi. Boheim, şirket avukatlarından birine, polislerle görüşme sırasında yanında bulunmasını rica etmişti. Polis raporunda, Boheim’ın bunun dışında hiç tepki vermediği yazıyordu. Ona maktulün bir fotoğrafını göstermişler, o ise kızı tanımadığını iddia etmişti. Telefon görüşmesini, yanlış bir numara çevirmesiyle, telefon görüşmesi yapıldığı sırada bulunduğu yeri ise, arabayla otelin önünden geçmesiyle açıklamıştı. Polisler Boheim’ın ifadesini hemen ofisinde yazmışlardı. Boheim ise ifadeyi okuyup imzalamıştı.

Aslında telefon görüşmesinin neredeyse bir dakika sürdüğü, yanlış numara için fazlasıyla uzun olduğu çoktan biliniyordu. Ama polisler bunu Boheim’a söylememişlerdi. Henüz söylememişlerdi. Onu haberdar etmedikleri bir diğer konu ise, telefon numarasının maktulün telefonunda kayıtlı olduğuydu. Boheim kendisini şüpheli durumuna düşürmüştü.

Bir gün sonra, olay yeri incelemenin değerlendirmesi tamamlanmış, maktulün saçlarında ve göğsünde sperm izlerine rastlanmıştı. DNA veri bankasında bulunamamıştı. Boheim’dan kendi rızasıyla tükürük örneği vermesi rica edilmişti. Boheim’ın DNA’sı alelacele incelenmişti – sperm ile eşleşme gösteriyordu.

Raporun içeriği kabaca böyleydi.

Otopsi fotoğraflarının yerleştirildiği sarı dosyaları oldum olası sevmezdi Schmied. Dosyaya şöyle bir göz attı; dosyada, mavi arkaplanın önünde fazlasıyla net fotoğraflar vardı. İnsan, ancak kendini zorlarsa tahammül edebiliyordu bu fotoğraflara.

Schmied adli tıpta geçirdiği onca saati düşündü. Orası sessiz bir yerdi, sadece neşter ve testere sesi duyulurdu. Doktorlar pür dikkat dikte aletlerine konuşurlardı, ölülere saygılı davranırlardı. Otopsi masasında yapılan espriler sadece polisiye romanlarda olurdu. Sadece kokuya, o çürüme kokusuna asla alışamayacaktı Schmied – doktorların çoğu için bu durum farklı değildi. Burun altına mentol sürmek mümkün değildi, bazı izler ancak

ölünün kokusundan tespit edilebiliyordu. Genç bir savcıyken, kan kepçeyle vücutlardan alınıp tartıldığında ya da muayeneden sonra organlar tekrar vücudun içine yerleştirildiğinde, iğrenirdi Schmied. Otopsi sonrası bir cesedi, kan akmasın diye tekrar sıkıca dikmenin nasıl bir sanat olduğunu ve adli tabiplerin bu konuları nasıl ciddiyetle konuştuklarını zamanla öğrendi. Bu da, kendi dünyası gibi bir paralel dünyaydı. Schmied adli tıbbın başkanıyla dosttu; neredeyse yaşıttılar ve özel hayatlarında asla meslekleri hakkında konuşmazlardı.

Savcı Schmied ikinci kez iç çekti. Sonra da tutuklama emrini imzaladı ve emri sorgu yargıcına götürdü.

Yalnızca iki saat sonra, yargıç tutuklama emrini hazırlamış, altı saat sonra ise Boheim evinde tutuklanmıştı. Aynı anda Boheim'ın Düseldorf, Münih, Berlin ve Sylt adasındaki diğer daireleri, ofisleri ve evleri aranmıştı. Polis her şeyi iyi organize etmişti.

Tutuklama emrinin tebliğine üç avukat geldi. Sorgu yargıcının küçük odasında yabancı cisimler gibi duruyorlardı. Medeni hukuk avukatlarıydılar, yüksek ücretle çalışan, şirket devirleri ve uluslararası tahkim uzmanları... Hiçbiri, yıllardır bir mahkemeye çıkmamıştı, ceza hukukuyla en son öğrenciyken ilgilenmişlerdi. Hangi başvuruları yapmaları gerektiğini bilmiyorlardı ve içlerinden biri, tehdit ederek, siyasileri harekete geçireceklerini söyledi. Yargıç yine de sükunetini bozmadı.

Melanie Boheim, görüşme odasının önünde, ahşap bankta oturuyordu. Ona, kocasını göremeyeceğini söyleyen olmamıştı. Avukatlarının tavsiyesi üzerine, tutuklama emri bildirilirken sustu Boheim. Avukatların yanında boş bir çek ve bu çekin 50 milyon euro'ya kadar karşılığı olduğuna dair bankadan alınmış bir yazı vardı. Sorgu yargıcı bu tür bir meblağa sinirlendi, sınıf adaleti[6] kokuyordu. Yargıç, kefalet talebini reddetti. "Burası Amerika değil" dedi ve tutukluluk halinin incelenmesi talebinde bulunmak isteyip istemediklerini sordu.

Savcı Schmied bütün görüşme boyunca neredeyse hiçbir şey dememişti; dövüşü başlatan gonk sesini duyar gibi olmuştu.

* * *

Percy Boheim etkileyiciydi. Tutuklanmasının ertesi günü cezaevine gidip onu gördüm, şirketinin hukukçusu savunmayı üstlenmemi rica etmişti. Boheim ziyaretçi bölmesindeki masanın arkasında bürosundaymış gibi oturuyordu, beni samimiyetle selamladı. Hükümetin yanlış vergi politikasından ve otomotiv sektörünün geleceğinden konuştuk. Bir ağır ceza davasının ortasında değil de, bir resepsiyondaymışız gibi davranıyordu.

Esas konuya geldiğimizde, polis sorgusunda yalan söylediğini hemen açıkladı. Karısını korumak ve evliliğini kurtarmak istemişti. Diğer bütün sorularıma, hiç tereddüt etmeden, konuyu dağıtmadan, açık net cevaplar verdi.

Stefanie Becker’i elbette tanıdığını, sevgilisi olduğunu, Berliner Stadtmagazin adlı dergiye verdiği bir ilan üzerinden tanıştıklarını anlattı. Ona seks karşılığı para vermişti. Üniversite öğrencisi, hoş bir kızdı. Kızın eğitimi bitince şirketlerinden birinde ona stajyer olarak iş vermeyi düşünmüştü. Ona neden fahişelik yaptığını hiç sormamıştı, ama tek müşterisi olduğundan emindi. Kızın çekingen olduğunu, zamanla açıldığını anlattı. “Şimdi kulağa her şey çirkin geliyor, ama nasılsa öyleydi işte” dedi. Kızdan hoşlanmıştı.

Boheim’ın anlattıklarına göre, olay günü 13:20’ye kadar bir toplantısı olmuş ve sonrasında, yaklaşık 13:45’te otele varmıştı. Stefanie çoktan onu bekliyormuş, sevişmişler. Sonra Boheim duş almış ve hemen çıkmış, biraz yalnız kalmak ve bir sonraki iş görüşmesine hazırlanmak istiyormuş. Stefanie odada kalmış, banyo yaptıktan sonra yola çıkmak istemiş. 15:30’da çıkacağını söylemiş. Boheim kızın çantasına 500 euro bırakmış, anlaşmaları bu şekildeymiş.

Süit odanın yanındaki asansörle doğrudan kapalı otoparka inmiş, arabasına binene dek taş çatlasa iki dakika geçmiş. 14:30’a doğru otelden ayrılmış, Berlin’in en büyük şehir parkı olan Hayvanat Bahçesi’ne gitmiş ve orada yaklaşık bir saat yürüyüş yapmış. Stefanie’yle ilişkisini düşünmüş ve sonlandırması gerektiğine karar vermiş. Cep telefonu bu sırada kapalıymış, rahatsız edilmek istemiyormuş.

Saat 16:00’da Kurfürstendamm’daki toplantısına katılmış, toplantıda dört beyefendi daha varmış. Saat 14:30 ile 16:00 arasında kimseyle karşılaşmamış ve hiçbir telefon görüşmesi yapmamış. Otelden çıkarken kimseyle rastlaşmamış.

Müvekkillerle savunma vekilleri arasında garip bir ilişki vardır. Bir avukat, gerçekten neler olduğunu her zaman bilmek istemez. Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nda da bunun yeri vardır: Vekil, müvekkilinin Berlin'de insan öldürdüğünü bilirse, onun o gün Münih'te olduğunu söyleyecek "sanık lehine tanıkların" dinlenmesini talep edemez. Bu bir denge oyunudur. Bazı davalarda ise avukatın gerçeği mutlaka bilmesi gerekir. Gerçek olaylardan haberdar olması, müvekkilini hüküm giymekten koruyabilmek için belki de sahip olduğu tek küçük avantajdır. Avukatın müvekkilinin suçsuz ya da suçlu olduğunu düşünmesinin hiçbir önemi yoktur. Onun görevi, müvekkilini savunmaktır. Ne eksik ne fazla.

Boheim'ın açıklaması doğru idiyse, yani odayı 14:30 civarında terk ettiyse ve temizlikçi kadın ölüyü saat 15:26'da bulduysa, arada yaklaşık bir saatlik bir süre kalıyordu. Bu yeterli bir zamandı. Bir saat içinde gerçek katil odaya girmiş, kızı öldürmüş ve temizlikçi kadın gelmeden kaçmış olabilirdi. Boheim'ın ifadesinin hiçbir kanıtı yoktu. İlk sorgusunda hiçbir şey söylememiş olsaydı, işler daha kolay olurdu. Yalanları durumu kötüleştirmişti ve başka bir suçluya dair herhangi bir iz yoktu. Mahkemenin onu tek celsede mahkum edeceğini olası görmüyordum. Ama yargıcın şimdiden tutuklama emrini kaldıracağını da zannetmiyordum – şüpheli olma durumu halen devam ediyordu.

* * *

İki gün sonra, sorgu yargıcı telefonla aradı. Tutukluluk halinin incelenmesi konusunda görüşmek istiyordu. Ertesi gün için anlaştık. Bir ofis çalışanımı yollayıp dosyayı aldırabilirdim, savcı dosyayı incelememi onaylamıştı.

Dosyada yeni tespitler vardı. Maktulün cep telefonundaki rehberde yer alan bütün şahıslarla görüşülmüştü. Sırrını açtığı bir kız arkadaşı polise, Stefanie Becker'in neden fuhuş yaptığını açıklamıştı.

Polisin Abbas'ı bulmuş olması çok daha ilginçti. Abbas sabıkalıydı; hırsızlık, uyuşturucu ticareti ve iki yıl önce şiddet suçu, bir disko önünde kavga. Polis Abbas'ı sorgulamıştı. Bir keresinde kıskançlıktan Stefanie'yi otele kadar takip ettiğini, ama onun otelde bulunma sebebini açıklayabildiğini söylemişti Abbas. Sorgu saatler sürmüştü, her bir satırdan

memurların güvensizliği okunuyordu. Ama sonunda ne bir iz ne de delil bulabilmişlerdi.

Akşama doğru, savcı Schmied'i ofisinde ziyaret ettim. Beni her zamanki gibi nazik ve profesyonel bir tavırla karşıladı. Abbas'la ilgili onun da içinde kötü bir his vardı, kıskançlığın her zaman güçlü bir dürtü olduğunu söyledi. Suçlu olma olasılığının hesaba katılması gerektiğini düşünüyordu: Abbas oteli biliyordu, Stefanie'nin sevgilisiydi, Stefanie başka biriyle yatmıştı. Abbas orada bulunduysa, onu öldürmüş de olabilirdi. Schmied'e Boheim'ın neden yalan söylediğini açıkladım ve sonra ekledim: "Üniversite öğrencisi bir kızla yatmak bir suç değil sonuçta."

"Evet, ama hoş da değil."

"Tanrıya şükür ki bunun önemi yok" dedim. "Zina artık suç değil." Schmied'in birkaç yıl önce bir savcı hanımla aşk ilişkisi olmuştu, Moabit'te[7] bunu bilmeyen yoktu.

"Boheim'ın sevgilisini öldürmek istemesi için hiçbir sebep göremiyorum" dedim.

"Ben de. Ama benim için saikler çok da önemli değildir, bilirsiniz" dedi Schmied. "Sorgusunda çok yalan söyledi."

"Gerçi bu onu şüpheli durumuna sokar, ama sonuçta hiçbir şeyi kanıtlamaz. Ayrıca ilk ifadesi büyük ihtimalle kullanılabilir değil."

"Öyle mi?"

"Polisler telefon görüşmelerini o sırada çoktan değerlendirmişti. Boheim'ın kurbanla uzun bir telefon görüşmesi yaptığını biliyorlardı. Cep telefonunun sinyalinden arabasının otelin yakınında olduğu biliniyordu. Kızın öldürüldüğü odayı tuttuğu biliniyordu" dedim. "Yani polislerin onu sanık olarak sorgulaması gerekirdi. Ama onlar Boheim'ı tanık olarak dinlediler ve ona haklarını da tanık olarak bildirdiler."

Schmied sorgu dosyasını karıştırıp duruyordu. "Haklısınız" dedi sonunda, dosyaları kendinden uzağa iterek. Polisin bu tür küçük oyunları onu sinirlendirirdi, bunlar asla bir sonuç vermezdi.

"Ayrıca lambada, kızı öldürmekte kullanılan suç aletinde parmak izi yoktu" dedim. Orada sadece kızın DNA'sı bulunmuştu.

"Bu doğru" dedi Schmied. "Ama kızın saçlarında bulunan sperm müvekkilinize ait."

“Hadi ama Bay Schmied, bu saçmalık. Boheim kızın üzerine boşaldı, sonra da onu öldürmek için ellerine eldiven mi taktı yani? Boheim geri zekalı değil ki.”

Schmied kaşlarını çattı.

“Ve su bardağında, kapı ve pencere kollarında bıraktığı bütün diğer parmak izleri, sadece o otelde kaldığını gösterir, suçlu olduğunu değil” diye ekledim.

Neredeyse bir saat boyunca tartıştık. Sonunda Savcı Schmied şöyle dedi:

“Müvekkilinizin, tutukluluk durumunun incelenmesinde maktulle olan ilişkisini detaylarıyla anlatması şartıyla, tutuklama emrinin yarın kaldırılmasını kabul ediyorum.”

Ayağa kalktı ve vedalaşmak üzere elini uzattı. Ben kapı eşiğindeyken, ekledi: “Ama Boheim pasaportunu verecek, yüksek bir kefalet ödeyecek ve haftada iki kez polise görünecek. Kabul ediyor musunuz?”

Elbette kabul ediyordum.

Odadan çıktığımda, artık ortalık sakinleşeceği için memnundu Schmied. Aslında Boheim’ın suçlu olduğuna asla inanmamıştı. Percy Boheim, üniversite öğrencisi bir kızın sayısız kere başına vuracak gözü dönmüş bir deli gibi durmuyordu. Ama, diye düşündü Schmied, insanları kim tanıyabilir ki. Ve bu yüzden de, olaylarda saik nadiren belirleyiciydi onun için.

İki saat sonra ofisinin kapısını kilitleyip eve gitmek üzereyken, telefonu çaldı. Schmied küfretti, geri döndü, ahizeyi kaldırdı ve kendini koltuğa bıraktı. Arayan, cinayet masasından soruşturmayı yürüten kişiydi. Schmied altı dakika sonra telefonu kapattığında, kolundaki saate baktı. Sonra ceketinden eski dolma kalemini çıkardı, bu telefon görüşmesiyle ilgili kısa bir not yazdı ve kağıdı dosyanın üstüne zımbaladı. Işığı kapattı ve bir süre daha karanlıkta durdu. Katilin Percy Boheim olduğunu biliyordu artık.

* * *

Ertesi gün, Schmied beni tekrar bürosuna çağırdı. Masanın üzerinden fotoğrafları bana doğru ittiğinde, neredeyse üzgün görünüyordu. Fotoğraflarda Boheim net bir şekilde arabasının ön camının arkasında görünüyordu. “Otel garajının çıkışında, yüksek çözünürlüklü bir video kamerası kuruluymuş” dedi. “Müvekkiliniz garajdan çıkarken

görüntülenmiş. Fotoğraflar bu sabah bana ulaştı, cinayet bürosu beni dünkü görüşmemizden sonra telefonla aramıştı. Size ulaşamadım.”

Soran gözlerle ona baktım.

“Fotoğraflarda Bay Boheim garajdan çıkarken görünüyor. Lütfen ilk fotoğraftaki saate bakın, video kamerası saati hep sol altta gösterir. Saat 15:26:55. Kameranın saatini kontrol ettik, doğru” dedi Schmied. “Temizlikçi kadın kurbanı saat 15:26’da buldu. Bu da doğru. 15:29’da polise ulaşan ilk telefon bunu kanıtlıyor. Üzgünüm, ama katil başka biri olamaz.”

Tutukluluk halinin incelenmesi talebimi geri çekmekten başka çarem yoktu. Boheim mahkemeye kadar tutuklu kalacaktı.

* * *

Sonraki aylarda davaya hazırlanıldı. Hukuk bürosunda çalışan bütün avukatlar bu dava üzerinde çalışıyordu, dosyadaki bütün detaylar, cep telefonu sinyali, DNA-analizi, garajdaki kamera tekrar tekrar kontrol edildi. Cinayet bürosu işini iyi yapmıştı, hata bulmak pek mümkün değildi. Boheim İşletmeleri bir detektif bürosu görevlendirdi, ama onlar da yeni bir şey bulamadı. Boheim, aleyhine bütün delillere rağmen, hikayesini değiştirmiyordu. Ve bütün berbat ihtimallere rağmen, keyifli ve rahattı.

Polis işini yaparken, rastlantılar olmadığından yola çıkar. Soruşturmaların yüzde 95’i masabaşı işidir, fiziksel kanıtların değerlendirilmesi, kayıt tutulması, tanıkların sorgulanmasıdır. Polisiye filmlerde, ona bağırdığınızda suçlu itiraf eder; gerçek hayatta bu iş o kadar kolay değildir. Ve bir adam elinde kanlı bir bıçakla bir cesedin üzerine eğilmişse, o katildir. Aklı başında hiçbir polis, o adamın tesadüfen oradan geçtiğine ve yardım etmek için bıçağı çekip çıkardığına inanmaz. Komiserin çözümün fazlasıyla basit olduğu lafı, senaristlerin icadıdır. İşin aslı tam tersidir. Ortada olan, en muhtemel olandır. Ve neredeyse her zaman doğru olan da odur.

Öte yandan avukatlar, savcıların delillerden inşa ettiği yapının bir açığını bulmaya çalışırlar. Onların dostudur tesadüf; görevleri ise gerçekmiş gibi görünen hakkında fazlasıyla çabuk karar verilmesini önlemektir. Bir polis memuru bir federal yargıca, savunma vekillerinin hakikatin arabasında frenden ibaret olduklarını söylemişti bir keresinde. Yargıcın cevabı, frensiz

arabaların da bir işe yaramadıklarıydı. Bir ceza davası ancak bu denge oyunu içinde işleyebilir.

Dolayısıyla biz, müvekkilimizi kurtaracak tesadüfü arıyorduk.

Boheim, Noel ve yılbaşını cezaevinde geçirmek zorunda kaldı. Savcı Schmied ona, müdürleri, mali denetmenleri ve medeni hukuk avukatları ile görüşmeler için özel izinler vermişti. Boheim iki günde bir bu insanları konuk ediyor ve şirketlerini cezaevinden yönetiyordu. Yönetim kurulu üyeleri ve işyeri çalışanları, Boheim'ın arkasında durduklarını resmen açıklamışlardı. Karısı da düzenli olarak ziyaretine geliyordu. Sadece oğluyla görüşmüyordu; Benedikt babasını cezaevinde görmemeliydi.

Ama dört gün sonra başlayacak dava için hâlâ bir umut ışığı yoktu. Yargılama ile ilgili birkaç dilekçeden öte, kimseden başarı vaat eden bir savunma için iyi bir fikir çıkmıyordu. Ceza davalarında yaygın olsa da bir anlaşma burada sözkonusu olamazdı. Tasarlanarak işlenen cinayetin cezası müebbet hapistir, kasıtsız insan öldürmenin cezası ise beş ila on beş yıl. Yargıçla görüşebileceğim hiçbir şey yoktu.

Video kameranın görüntülerinin çıkışları ofiste kütüphane masasının üzerinde duruyordu. Kamera Boheim'ı çok net çekmişti. Altı resimli cep sineması gibi bir filmdi. Boheim sol elle çıkış şalterini çalıştırıyor. Bariyer açılıyor. Araba kameranın önünden geçiyor.

Ve birden her şey apaçık beliriverdi. Çözüm dört aydır dosyada duruyordu. O kadar basitti ki, beni gülme tuttu. Hepimiz gözden kaçırmıştık.

* * *

Mahkeme Moabit'te, Salon 500'de görüldü. Savcılık kasıtsız insan öldürmeden dava açmıştı. Savcı Schmied savcılığı bizzat temsil ediyordu ve suçlamaları okurken salona sessizlik çöktü. Boheim sanık olarak dinlendi. İyi hazırlanmıştı, bir saatten uzun bir süre, kağıttan okumadan konuştu. Sesi cana yakındı, onu dinlemek rahatsızlık vermiyordu. Konsantre olmuş bir şekilde, Stefanie Becker'le olan ilişkisini tarif etti. Hiçbir şeyi atlamadı, hiçbir karanlık nokta bırakmadı. Olay günündeki buluşmanın sürecini ve saat 14:30'da nasıl otelden ayrıldığını anlattı. Mahkemenin ve savcının sonraki sorularını da detaylı ve net şekilde cevapladı. Stefanie Becker'e seks karşılığı para verdiğini ve bunu neden yaptığını açıkladı. İlişkisinin

bundan ibaret olduğu o genç kızı öldürdüğünü kabul etmenin anlamsız olduğunu söyledi.

Boheim kendinden emindi. Duruşmada yer alan herkesin kendisini ne kadar rahatsız hissettiğini görmek mümkündü. Garip bir durumdu. Kimse onu cinayetten suçlamak istemiyordu – ancak katil başka biri de olamazdı. Tanıklar bir sonraki duruşma gününe çağrılmıştı.

Magazin gazeteleri ertesi gün şöyle bir manşetle çıktılar: “Milyoner adam üniversite öğrencisi güzel kızın katili değil mi yoksa?” Böyle de özetlenebilirdi.

İkinci ana duruşma gününde temizlikçi kadın Consuela çağrıldı. Cesedi bulması kadının psikolojisini oldukça bozmuştu. Olayın gerçekleştiği saate dair verdiği bilgiler inandırıcıydı. Savcının da savunmanın da başka sorusu yoktu.

İkinci tanık Abbas’tı. Abbas yas tutuyordu. Mahkeme, maktulle ilişkisine dair sorular yöneltti; özellikle Stefanie’nin sanık hakkında konuşup konuşmadığı ve neler söylediği soruldu. Abbas’ın bu konuda anlatacak hiçbir şeyi yoktu.

Sonra duruşma yargıcı, Stefanie’yle otelin önündeki karşılaşmasına, kıskançlığına, Stefanie’yi takip etmesine dair sorular sordu Abbas’a. Yargıç adildi, Abbas’ın olay günü otelde olup olmadığını öğrenmek için her şeyi yaptı. Abbas bu konudaki bütün soruları olumsuz yönde yanıtladı. Kumar bağımlılığını, borçları olduğunu, artık iyileştiğini ve borçlarını ödemek için bir pizzacıda bulaşıkçı olarak sınırlı bir çalışma izni olduğunu anlattı. Mahkemede kimse Abbas’ın yalan söylediğini düşünmüyordu: Özel hayatı hakkında kendi isteğiyle bu kadar çok bilgi veren biri, diğer konularda da gerçeği söyler.

Savcı Schmied de elinden geleni yaptı. Ama Abbas hikayesini değiştirmedi. Artık neredeyse dört saattir tanık sandalyesindeydi.

Ben Abbas’a hiç soru sormadım.

Duruşma yargıcı bana şaşkınlıkla baktı; ne de olsa Abbas, katil olarak ihtimal dahilinde olan tek alternatifti. Başka planım vardı. Tanık sorgulamasında bir savunma vekili için en önemli kural, cevabını bilmediği sorular sormamaktır. Sürprizler her zaman hoş olmaz ve insan müvekkilinin kaderiyle oynamaz. Duruşma bunun dışında pek yeni bir şey sunmadı, dosyanın içeriğinin üzerinden tek tek geçildi. Sadece Stefanie’nin, neden fuhuş yaptığını itiraf ettiği kız arkadaşı, Boheim’ın üzerine bir gölge

düşürdü. Ne de olsa Boheim kızın içinde bulunduğu sıkıntılı durumdan istifade etmişti. Bizden yana olduğunu düşündüğüm meslekten olmayan bir kadın yargıç, sandalyesinde huzursuzluk içinde ileri geri kayıp duruyordu. Duruşmanın dördüncü gününde –on ikinci tanık olarak– beklediğimiz polis çağrıldı. Cinayet bürosunda yeni sayılırdı. Görevi, park yerindeki güvenlik kamerasının kaydını emniyet altına almak olmuştu. Duruşma yargıcı polise, otelin güvenlik görevlilerinden videoyu nasıl teslim aldığını anlattırdı. Söylediklerine göre; evet, teslim alırken otelin güvenlik bürosunun monitörlerindeki saat göstergesini kontrol etmişti. Gerçek zamanla sadece yarım dakikalık bir sapma tespit etmişti. Bu konuda dosyaya bir not da eklemişti.

Soru sorma hakkı savunmaya geçtiğinde, önce polisin videoyu emniyete aldığı tarihin gerçekten 29 Ekim olduğunu teyit ettirdim. Polis memurunun ifadesine göre, evet bu doğruydu, pazartesi günüydü, saat 17:00 civarındaydı.

“Otelin güvenliğine, kameranın saatinin 28 Ekim’de kış saati uygulamasına geçirilip geçirilmediğini sordunuz mu?”

“Ne? Hayır. Üzerindeki saat doğruydu. Kontrol ettim ya...”

“Video kaydı 26 Ekim’den. O gün halen yaz saati uygulaması geçerliydi. Ancak iki gün sonra, 28 Ekim’de kış saati uygulamasına geçildi.”

“Anlamadım...” dedi polis memuru.

“Çok basit. Güvenlik kamerasının saati hep kış saatini gösteriyor olabilir. Bu saat yazın 15:00’i gösteriyorsa, aslında saat 14:00’tür, ama kışın 15:00’i gösteriyorsa, doğru saattir.”

“Doğru.”

“Olay günü, 26 Ekim’de yaz saatindeydik. Saat 15:26’yı gösteriyordu. Eğer saat geri alınmadıysa, aslında saat 14:26’ydı. Anladınız mı bunu?”

“Evet” dedi polis memuru.

“Ama bu sadece çok teorik.” “Ama tam da bu teori konumuz. Yani sorumuz, saatin geri alınıp alınmadığı. Çünkü yoksa sanık, temizlikçi kadının gelmesinden bir saat önce odadan ayrılmış demektir. Bu süre içinde herhangi biri maktulü öldürebilirdi. Bu yüzden, sayın tanık, otelin güvenlik personeline bu soruyu yöneltmeniz çok önemliydi. Bu soruyu neden sormadınız?”

“Bunu sordum mu hatırlamıyorum. Büyük ihtimalle güvenlik personeli zaten söylemiştir...”

“Elimde güvenlik personeli şefinin bir ifadesi var, birkaç gün önce alındı. Güvenlik şefi, kameralardaki saatin hiçbir zaman değiştirilmediğini söyledi. Kameralar kurulduğundan beri, hep aynı, yani kış saati uygulamasındaymış. Şimdi ona bu soruyu sorup sormadığınızı daha iyi hatırlayabiliyor musunuz?” Mahkemeye ve savcıya güvenlik şefinin ifadesinin birer kopyasını verdim.

“Ben, yani sanırım, bu soruyu sormadım galiba” dedi polis şimdi de.

“Sayın reis, fotoğraf dosyası B’den, numara 12’den 18’e kadar olan fotoğrafları tanığa gösterebilir miyiz? Bunlar, sanığın garajdan çıkışını gösteren fotoğraflar.”

Yargıç sarı dosyayı bulup çıkardı ve video kayıtlarını önüne serdi. Tanık yargıç kürsüsüne yaklaştı ve fotoğraflara baktı. “Yazıyor işte, 15:26:55. Saat bu” dedi polis memuru.

“Evet, yanlış saat o. Ama 4 numaralı fotoğrafta sanığın koluna bakabilirseniz? Lütfen dikkatlice bakın. Sol kolu gayet net gözüküyor, çünkü tam o sırada zilin düğmesine bakıyor. Bay Boheim’ın kolunda o gün Patek Philippe marka bir saat vardı. Fotoğrafta saat kadranını görebiliyor musunuz?”

“Evet, net olarak gözüküyor.”

“Peki, saat kaçı gösteriyor?”

“14:26” dedi polis memuru.

Basının oturduğu ve tek bir boş yerin bile olmadığı sıradan bir gürültü yayıldı. Savcı Schmied, fotoğrafların orijinallerini görmek için, bizzat yargıç kürsüsüne geldi. Acele etmedi, fotoğrafları tek tek eline aldı ve dikkatle inceledi. Sonunda onaylayarak başını salladı. Başka bir katilin sözkonusu olabileceğinin kanıtı ve Boheim’ın beraat etmesi için eksik olan 60 dakikaydı bu. Artık dava çabuk sonlanacaktı, Boheim’a karşı başka delil yoktu. Yargıç, mahkemenin bir ara vermeye gerek duyduğunu açıkladı.

Savcının talebi üzerine, yarım saat sonra Boheim’ın tutuklama emri kaldırıldı, bir sonraki duruşmada yeni deliller sunulmaksızın beraat edecekti.

* * *

Savcı Schmied, Percy Boheim’ı beraatından dolayı kutladı. Sonra uzun koridoru geçip odasına gitti, davanın sonucu hakkında bir rapor hazırladı ve

masasında duran bir sonraki dosyayı açtı. Üç ay sonra emekli oldu.

Abbas daha o akşam tutuklandı. Sorgu memuru işini ustalıkla yaptı. Abbas'a, Stefanie'nin sadece onu kurtarmak için fuhuş yaptığını açıkladı ve Stefanie'nin her şeyi anlattığı kız arkadaşının ifadesini okudu. Abbas, Stefanie'nin fedakarlığını anladığında, yere yığıldı. Ama polisle ilk tecrübesi değildi ve hiçbir şey itiraf etmedi – dava bu güne kadar çözülemedi. Abbas suçlanamadı, deliller yeterli değildi.

Melanie Boheim yargılamanın sonlanmasından bir ay sonra boşanma davası açtı.

Schmied zamanla ilgili meseleyi emekli olduktan ancak aylar sonra anladı ve ılık bir sonbahar günü olduğu için başını salladı. Davanın yeniden açılması için bu yeterli değildi ve Boheim'ın kolundaki saat de her şeyi açıklığa kavuşturmaya yetmezdi. Schmied yoldaki kestanelerden birine bir tekme attı ve ağaçlıklı yoldan yavaşça aşağıya doğru yürümeye koyuldu. Bu sırada, hayat ne tuhaf diye düşündü.[8]

Aşk

Genç kadın uyukluyordu, başını adamın bacağına yaslamıştı. Sıcak bir yaz öğleden sonrasıydı, pencereler açıktı, genç kadın kendini iyi hissediyordu. İki yıldır tanışıyorlardı, ikisi de Bonn'da işletme okuyordu, aynı derslere giriyorlardı. Genç kadın, adamın onu sevdiğini biliyordu.

Patrik genç kadının sırtını okşadı. Okuduğu kitaptan sıkılmıştı, Hesse sevmezdi ve o şiirleri yüksek sesle sadece genç kadın istediği için okuyordu. Genç kadının çıplak tenine, omurgasına ve kürek kemiklerine baktı, parmağıyla üzerinden geçti. Komodinin üzerinde bir İsviçre çakısı duruyordu; Patrik, genç kadının yediği elmayı bununla soymuştu. Genç kadın, gözleri yarı kapalı, Patrik'in penisinin sertleştiğini gördü. İçinden gülümsemek geldi; daha az evvel sevişmişlerdi. Patrik çakıyı açtı. Genç kadın başını Patrik'in penisine doğru kaldırdı. Sonra sırtındaki kesiğin acısını duydu. Çığlık attı, Patrik'in eline vurdu ve yataktan fırladı. Çakı parkenin üzerine düştü, genç kadın sırtından aşağıya doğru akan kanı hissetti. Patrik ona şaşkın gözlerle baktı, o Patrik'in yüzüne bir tokat attı, sandalyedeki kıyafetlerini alıp banyoya koştu. Patrik'in öğrenci evi eski bir binanın zemin katındaydı. Genç kadın kıyafetlerini alelacele üzerine geçirdi, pencereden tırmanarak çıktı ve koşarak kaçtı.

Dört hafta sonra polis, Patrik'in ifade vermesi için çağrı kağıdını adresine yolladı. Çoğu üniversite öğrencisi gibi ikametgahını değiştirmediği için, çağrı kağıdı Bonn'daki adresine değil, Berlin'deki anne babasının posta kutusuna gitti. Annesi, bunun bir trafik cezası olduğunu düşünerek zarfı açtı. Akşam saatlerinde, önce anne ve baba arasında, neyi yanlış yaptıklarına dair uzun bir tartışma yaşandı, sonra babası Patrik'i telefonla aradı. Ertesi gün annesi sekreterimden randevu aldı ve bir hafta sonra aile avukatlık büromda oturuyordu.

Doğru düzgün insanlardı. Baba şantiye şefiydi, kolları ve bacakları kısa, tıknaz bir adamdı, çenesi yok gibiydi. Anne, kırkların sonlarında, bir

zamanlar sekreterlik yapmış, sert ve enerji dolu bir kadındı. Patrik anne babasına benzemiyordu. İnce elleri ve koyu renk gözleriyle olağanüstü yakışıklı bir oğlandı. Olayın nasıl geliştiğini anlattı. Nicole ile iki yıldır birlikte olduklarını, hiç kavga etmediklerini söyledi. Annesi, Patrik'in iki cümlesinden birine mutlaka müdahale ediyordu. Sonra, annesi, olanların elbette bir kazadan ibaret olduğunu söyledi. Patrik, üzgün olduğunu, Nicole'ü sevdiğini, ondan özür dilemek istediğini ama ona artık ulaşamadığını ifade etti.

Annesi sesini biraz yükseltti: "Böylesi daha iyi zaten. Onu bir daha görmeni istemiyorum. Ayrıca, gelecek yıl nasılsa St. Gallen'deki üniversiteye gideceksin." Baba pek konuşmadı. Görüşmenin sonunda, Patrik'i kötü şeyler bekliyor mu, diye sordu.

Küçük bir dava olduğunu, çabuk halledileceğini düşündüm. Hadise polis tarafından savcılığa çoktan yollanmıştı. Davaya bakan başsavcı hanımla telefonda görüştüm. Oldukça geniş bir görev alanı vardı: hane içi şiddet. Her yıl, kökeni çoğunlukla alkol, kıskançlık ve çocuklar konusunda tartışmalara dayanan binlerce olay. Başsavcı hanım, dosyayı mümkün olduğunca çabuk görebileceğime dair söz verdi.

İki gün sonra, kırk sayfalık dosya bilgisayarımdaydı. Fotoğraflardan birinde, kızın sırtında on beş santimetre uzunluğunda bir kesik görülüyordu. Yaranın kenarları düzdü, sorunsuz iyileşecekti, iz kalmayacaktı. Ama bu kesiğin bir kaza olmadığından emindim. Düşen bir bıçaktan meydana gelen yaralar başka türlüdür.

Aileden ikinci bir görüşme rica ettim ve durum fazla acil olmadığı için randevuyu üç hafta sonrasına verdim.

Beş gün sonra, perşembe akşamı, büromu kapatıp merdiven boşluğundaki ışığı açtığımda Patrik basamaklarda oturuyordu. İçeri gelmesini söyledim ama başını salladı. Gözlerinin feri gitmişti, elinde yanmayan bir sigara tutuyordu. Büroma dönüp bir kültablası aldım ve Patrik'e ateş uzattım. Sonra yanına oturdum. Merdiven boşluğunun ışığı sönerken zaman ayarlı otomatiğin sesi duyuldu, biz karanlıkta oturup sigara içtik.

"Patrik, sizin için ne yapabilirim?" diye sordum bir süre sonra.

"Zor" dedi Patrik.

"Her zaman zordur" dedim ve beklemeye koyuldum.

"Daha önce kimseye anlatmadım."

“Acele etmeyin, burası gayet rahat.” Orası soğuk ve rahatsızdı.

“Nicole’ü, daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum. O artık beni aramıyor. Her şeyi denedim. Ona bir mektup da yazdım, ama cevap yazmadı. Cep telefonu kapalı. En yakın kız arkadaşı, aradığımda telefonu yüzüme kapattı.”

“Olur böyle şeyler.”

“Ne yapmam lazım?”

“Davanız içinden çıkılamaz bir sorun değil, hapse girmezsiniz. Dosyanızı okudum...”

“Öyle mi?”

“Açıkça söylemek gerekirse, anlattığınız hikaye doğru değil. Kaza değildi.”

Patrik durakladı. Bir sigara daha yaktı. “Evet, haklısınız” dedi. “Kaza değildi. Gerçekten neler olduğunu size anlatabilir miyim, bilmiyorum.”

“Avukatlar meslek sırlarını saklamak zorundadır” dedim. “Bana anlattığınız her şey aramızda kalır. Bu konuda konuşup konuşmayacağıma ya da kiminle konuşabileceğime sadece siz karar verebilirsiniz. Anne ve babanız da bu konuşmadan haberdar olmaz.”

“Bu polis için de geçerli mi?”

“Özellikle polis ve ceza soruşturması ve yargılaması yapan diğer makamlar için geçerli. Susmakla yükümlüyüm, yoksa suç işlemiş olurum.”

“Yine de anlatamam” dedi Patrik.

Birden aklıma bir fikir geldi: “Avukatlık büromda, beş yaşında bir kızı olan bir meslektaşım çalışıyor. Geçenlerde bu çocuk başka bir çocuğa bir şeyler anlatıyordu. İkisi de yere oturmuştu. Bu çocuk çok sevimli bir kız, konuştukça konuşuyor ve bu sırada sürekli arkadaşına doğru kayıyordu. Kendisini anlattığı hikayenin heyecanına o kadar kaptırmıştı ki, çok geçmeden neredeyse diğer kızın üzerine oturuyordu. Aralıksız anlatıyordu ve sonunda dayanamadı: Arkadaşına sarıldı, mutluluk ve coşkudan onun boynunu ısırdı.”

Patrik’in içinde bir şeylerin harekete geçtiğini hissettim. Kendisiyle savaşıyordu. Sonunda sessizliğini bozdu: “Onu yemek istedim.”

“Sevgilinizi mi?”

“Evet.”

“Bunu neden yapmak istediniz?”

“Onu tanımıyorsunuz, sırtını bir görmeniz lazım. Kürek kemikleri çıkıktır, teni diri ve beyazdır. Benim cildim gözeneklerle dolu, neredeyse delik deşik, ama onunki sıkı ve pürüzsüz. Üzerinde minicik sarı tüyler var.”

Dosyadaki fotoğrafı hatırlamaya çalıştım. “Bu isteği ilk defa mı hissettiniz?” diye sordum.

“Evet. Daha önce sadece bir kere oldu ama bu kadar güçlü değildi. Tayland’da tatilde, kumsalda yatarken. O zaman birazcık fazla sert ısırmıştım onu.”

“Bu kez ne yapmak istediniz?”

“Bilmiyorum. Etinden bir parça kesip çıkarmak istedim galiba.”

“Daha önce birini yemek istediğiniz oldu mu hiç?”

“Hayır, tabii ki olmadı. Sadece onunla oldu.” Patrik sigarasından bir nefes aldı. “Ben deli miyim? Hannibal Lecter gibi biri değilim ki. Değilim, değil mi?” Patrik kendinden korkuyordu.

“Hayır, değilsiniz. Ben doktor değilim, ama kendinizi kız arkadaşınıza olan aşkınıza fazla kaptırdığınıza inanıyorum. Bunu siz de biliyorsunuz Patrik, hatta kendi ağzınızla söylüyorsunuz bile. Çok hasta olduğunuzu düşünüyorum. Yardım almalısınız. Ve bunu acilen yapmalısınız.”

Kanibalizmin farklı türleri vardır. İnsanlar, açlıktan, dini sebeplerden ya da genellikle cinsellik kökenli ağır kişilik bozukluklarından dolayı insan eti yer. Patrik, Hannibal Lecter karakterini Hollywood yarattı zannediyordu, ama o insanlık tarihi kadar eski. Avusturya’nın Steiermark eyaletinde, 18. yüzyılda, Paul Reisinger altı “bakir genç kızın atan kalbini” yedi; dokuz tane yemeyi başarırsa, kendini görünmez kılacağına inanıyordu. Peter Kürten kurbanlarının kanını içerdi. 70’li yıllarda Joachim Kroll, öldürdüğü en az sekiz kişiyi, 1948’te Bernhard Oehme ise kendi kız kardeşini yedi.

Hukuk tarihinde, insanın aklının almadığı birçok örnek vardır. Karl Denke, 1924’te tutuklandığında, mutfağında bilumum insan parçaları bulundu: Sirkeye yatırılmış et parçaları, kemik dolu bir kova, eritilmiş yağla dolu tencereler ve içinde yüzlerce insan dişi bulunan bir çuval. Denke’nin üzerinde insan derisinden dikilmiş bir pantolon askısı vardı; askının üzerinde meme uçları görülüyordu. Karl Denke’nin kurbanlarının sayısı bugüne kadar hâlâ bilinmiyor.

“Patrik, hiç İssei Sagawa adında bir Japon’u duydunuz mu?”

“Hayır, kim o?”

“Sagawa şimdilerde Tokyo’da restoran eleştirmenliği yapıyor.”

“Eee?”
“1981’de, Paris’te sevgilisini yedi. İfadesinde o kızı çok sevdiğini söyledi.”
“Bütününü mü yedi?”
“En azından bazı parçalarını.”
“Peki” Patrik’in sesi titriyordu, “nasıl bir şey olduğunu söyledi mi?”
“Tam hatırlayamıyorum. Sanırım, tadının ton balığına benzediğini söylemişti.”
“Ah...”
“Doktorlar o zamanlar ağır bir psikotik bozukluk teşhisi koydular.”
“Bende de bu mu var?”
“Tam olarak bilemem, ama bir doktora gitmenizi istiyorum.” Işığı açtım. “Lütfen bekleyin, size Psikiyatrik Acil Yardım’ın telefon numarasını getireyim. İsterseniz sizi arabayla oraya götürürüm.”
“Hayır” dedi Patrik. “Önce düşünmek istiyorum.”
“Sizi zorlayamam. Ama lütfen yarın sabah büroma gelin. Sizi aklı başında bir psikiyatra götürürüm. Anlaştık mı?”
Patrik tereddüt etti. Sonra geleceğini söyledi ve kalktık. “Size bir şey daha sorabilir miyim?” dedi Patrik, çok cılız bir sesle.
“Psikiyatra gitmezsem ne olur?”
“Korkarım durumunuz kötüleşir” dedim. Telefon numarasını almak ve kül tablasını içeriye bırakmak için büromun kapısını tekrar açtım. Merdiven boşluğuna döndüğümde, Patrik ortadan kaybolmuştu.
Patrik ertesi gün gelmedi. Bir hafta sonra, annesinden bir mektup ve çek aldım. Annesi benim vekaletimi azlediyordu; Patrik de imzaladığı için evrak geçerliydi. Patrik’i telefonla aradım ama benimle konuşmak istemedi. Sonunda ben de davadan çekildim.
İki yıl sonra Zürih’te bir konferansta konuşma yapıyordum. Konuşma aralarından birinde, St. Gallen’den yaşlıca bir savunma avukatı yanıma geldi. Patrik’ten bahsetti ve müvekkilim olup olmadığını sordu. Patrik’in böyle bir şey söylediğini ifade etti. Konunun ne olduğunu sordum. Meslektaşım olayı şöyle anlattı: “Patrik iki ay önce bir garson kızı öldürdü, sebebi hâlâ tamamen belirsiz.”

Etyopyalı

Soluk yüzlü adam çimlerin ortasında oturuyordu. Garip şekilde eğri büğrü bir yüzü, kepçe kulakları ve kızıl saçları vardı. Ayaklarını uzatmış, ellerini kucağına koymuş, bir deste parayı sıkı sıkı tutuyordu. Gözlerini, yanında yerde duran çürük bir elmaya dikmişti. Elmadan minicik parçalar koparıp taşıyan karıncaları izliyordu.

Berlin'de, aklı başında hiçbir insanın kendi isteğiyle dışarıya adımını atmayacağı, şu korkunç sıcak yaz günlerinden biriydi, saat 12'yi biraz geçiyordu. Gökdelenlerin arasındaki dar alan şehir planlamacılar tarafından suni olarak yaratılmıştı; cam ve çelikten binalar güneş ışığını yansıtıyor ve sıcaklık aradaki alanda, zeminde birikiyordu. Fıskiyeler bozuktu, çimler akşama kadar yanıp kavrulmuş olacaktı.

Kimse adama aldırış etmiyordu; karşıdaki bankanın alarmı çalmaya başladığında bile. Az sonra gelen üç polis arabası hızla adamın yanından geçti. Polisler koşarak bankaya girdi, diğer polisler olay yerini trafiğe kapattı; giderek daha çok memur bankanın çevresine akın ediyordu.

Döpiyesli bir kadın, polislerle birlikte bankadan çıktı. Güneş ışığı gözlerini almasın diye elini yüzüne siper etti, bakışlarıyla çimleri taradı ve sonunda soluk yüzlü adamı işaret etti. Yeşil ve mavi üniformalı polis güruhu, kadının eliyle işaret ettiği yöne doğru hemen hareketlendi. Polisler adama bağırmaya başladı, biri silahını çekti ve haykırarak, adama ellerini kaldırmasını emretti.

Adam tepki vermedi. Bütün gününü şubede rapor yazmakla geçirmiş ve sıkıntıdan patlamış olan memurlardan biri adama doğru koştu; herkesten önce davranmış olmak istiyordu. Kendini adamın üzerine attı ve adamın sağ kolunu sırtına doğru büktü. Banknotlar havada uçuşuyordu, haykırarak verilen emirler de havada uçuşuyor ve dikkate alınmıyordu. Sonunda herkes adamın çevresine toplanıp paraları toplamaya koyuldu. Adam yüzüstü yerde yatıyordu, polis memuru diziyle adamın sırtına yükleniyor ve yüzünü

çimenlere bastırıyordu. Toprak sıcaktı. Adam, polis çizmelerinin arasından elmayı şimdi tekrar görebiliyordu. Karıncalar olan bitene hiç aldırış etmeden işlerine devam ediyordu. Adam çimenlerin, toprağın ve çürük elmanın kokusunu içine çekti. Gözlerini kapattı ve tekrar Etyopya'daydı.

* * *

Hayatı korkunç bir masal gibi başlamıştı: Bebekken sokağa bırakılmıştı. Gieβen yakınında küçük bir köyde, papaz evinin basamaklarında parlak yeşil bir plastik leğen duruyordu. Yeni doğmuş bebek keçeleşmiş bir battaniyeye sarılıydı ve soğuktan donmak üzereydi. Onu oraya terk eden her kimse, yanında bir şey bırakmamıştı – ne bir mektup, ne bir fotoğraf, ne de bir hatıra. Leğen her mağazada bulunur türdendi, battaniye ordu malıydı.

Papaz hemen polise haber verdi ama bebeğin annesi bulunamadı. Bebek bir çocuk esirgeme yurduna verildi. Altı ay sonra resmi makamlar çocuğun artık evlat edinilebilmesine yasal olarak izin verdi.

Kendi çocukları olmayan Michalka'lar bebeği aldılar ve vaftiz ettirerek adını Frank Xaver koydular. Michalka'lar kendi halinde, katı insanlardı. Yukarı Frankonya'da sessiz sakin bir bölgede şerbetçi otu ekerek yaşıyorlardı, çocuklarla hiç tecrübeleri yoktu. Baba Michalka hep şöyle derdi: "Hayat güllük gülistanlık değil." Bu sırada morumsu dilini çıkarıp dudaklarını yalardı. İnsana, davara ve şerbetçi otu bitkilerine aynı saygı ve aynı katılıkla davranırdı. Karısı çocuğa fazla yumuşak davrandığında onu azarlardı. "Bu çocuğu berbat ediyorsun" derdi ve köpeklerini asla okşamayan çobanları düşünürdü.

Çocuk, anaokulunda alay konusuydu, altı yaşında ilkokula başladı. Hiçbir şeyi beceremiyordu. Çirkindi, fazla iriydi ve her şeyden önce fazla yabaniydi. Okul ona zor geliyordu, okuma yazması tam bir faciaydı, neredeyse her derste en kötü notları alıyordu. Kızlar ondan ya korkuyor ya da görünüşünden tiksiniyordu. Çocuğun kendine güveni azdı, bu yüzden de palavracıydı. Saçları dışlanmasına sebep oluyordu. Çoğu insan onun aptal olduğunu düşünüyordu. Sadece Almanca öğretmeni, onun başka yetenekleri olduğunu söylüyordu. Öğretmen ona bazen evinde ufak tefek tamiratlar yaptırıyordu ve ona ilk çakısını hediye etmişti.

Michalka, Noel hediyesi olarak kendi elleriyle ahşap bir yel değirmeni yaptı öğretmenine. Yel değirmenine doğru üfleyince pervaneleri dönüyordu.

Öğretmen hanım Nürnberg’den bir adamla evlendi ve yaz tatilinde köyü terk etti. Oğlana gideceğini söylememişti; Michalka onun evine gittiğinde, yel değirmenini evin önündeki moloz konteynerinde buldu. Michalka iki kere sınıfta kaldı. Ortaokul diplomasını alıp okulu bıraktı ve en yakın büyük şehirde marangoz çırağı olarak işe başladı. Artık kimse onunla dalga geçmiyordu, boyu 1.97’ydi. Kalfalık sınavından kalmamasının tek sebebi, uygulama bölümünde üstün olmasıydı. Askerliğini Nürnberg yakınında bir telekomünikasyon birliğinde yaptı. Üstüyle takıştı ve bir günü hücrede geçirdi. Tezkeresini aldıktan sonra otostopla Hamburg’a gitti. Bu şehirde geçen bir film seyretmişti; filmde güzel kadınlar, geniş sokaklar, bir liman ve gerçek bir gece hayatı vardı. Hamburg’da hayatındaki her şey kesin düzelecekti; bir yerlerde “Özgürlüğün yurdu Hamburg’dur” diye bir şey okumuştu.

Fuhlsbüttel’de bir doğramacılık şirketinin sahibi Michalka’yı işe aldı ve ona fabrika binasının üstünde bir oda verdi. Oda temizdi, Michalka becerikliydi ve herkes ondan memnundu. Çoğu kez terimleri bilemese de, teknik çizimleri anlıyordu, düzeltiyordu ve bunları uygulamayı beceriyordu. Şirkette dolaplardan birinden para çalındığında, işten kovuldu. İşe en son alınan Michalka’ydı ve daha önce şirkette hiç hırsızlık yaşanmamıştı. Polis para kasasını iki hafta sonra bir uyuşturucu bağımlısının evinde buldu – Michalka’nın hırsızlıkla hiçbir alakası yoktu.

Reeperbahn’da[9], bir askerlik arkadaşıyla karşılaştı; arkadaşı ona genelevlerden birinde kapıcı olarak iş teklif etti. Michalka genelevde her işe bakmaya başladı. Toplum kurallarının dışında yaşayan insanlarla tanıştı; pezevenkler, tefeciler, fahişeler, uyuşturucu bağımlıları, çeteler. Elinden geldiğince her şeyin dışında kalmaya çalıştı. İki sene boyunca genelevin bodrum katında karanlık bir odada yaşadı. Sonra içmeye başladı. Etrafındaki bedbahtlığa dayanamıyordu. Genelevdeki kadınlar Michalka’yı seviyor ve ona kaderlerini anlatıyorlardı. Bununla baş edemedi. Yanlış insanlardan borç para aldı. Borcunu ödeyemediği için paranın faizleri de artıyordu. Yediği dayağın ardından bir evin girişinde yığılıp kaldı, polise yakalandı. Michalka, böyle devam ederse mahvolacağını biliyordu.

Şansını yurtdışında denemeye karar verdi. Hangi ülke olduğunun onun için hiçbir önemi yoktu. Fazla düşünüp taşınmadı ve genelevdeki kadınlardan birinden bir çorap aldı. Bankaya girdi; seyrettiği filmlerden

birinde gördüğü gibi çorabı başına geçirdi, veznedeki kadını plastik bir tabancayla tehdit etti ve 12 bin mark çaldı. Polis yolları kapattı ve bütün yayaları kontrol etti; ama Michalka, neredeyse trans halinde, havaalanına giden bir otobüse binmişti. Addis Ababa'ya ekonomi sınıfı bir uçak bileti aldı, çünkü bu şehrin Asya'da, her halükarda uzak bir yerde olduğunu sanıyordu. Onu durduran kimse olmadı. Soygundan dört saat sonra uçakta oturuyordu; tek bagajı, plastik bir torbaydı. Uçak havalandığında korkuya kapıldı.

Daha önce hiç uçağa binmemiş olan Michalka, on saatlik bir uçuştan sonra Etyopya'nın başkentine indi. Havaalanında altı aylık vize satın aldı.

Beş milyon nüfus, sokaklarda yaşayan 60 bin çocuk, fuhuş, adi suçlar, yoksulluk, sonsuz sayıda dilenci, yol kenarlarında kendilerini acındırmak için sakatlıklarını gösteren özürlüler – üç hafta sonra Michalka emindi: Addis Ababa'daki bedbahtlığın Hamburg'dakinden bir farkı yoktu. Birkaç Almanla karşılaştı – tutunamayanlardan kurulu bir topluluktu bu. Hijyen şartları feciydi, Michalka tifoya yakalandı, ateşi çıktı, döküntü ve ishali vardı. Sonunda bir tanıdık, doktor diye birini bulup getirdi. Adam da Michalka'ya antibiyotik verdi. Michalka bir kez daha dibe vurmuştu.

Dünyanın bir çöplük olduğundan emindi artık Michalka. Eşi dostu yoktu, umudu yoktu, destek alabileceği hiçbir şey yoktu. Addis Ababa'da altı ay geçirdikten sonra, hayatını sonlandırmaya karar verdi: bilanço intiharı. Ama hiç değilse pislik içinde ölmek istemiyordu. Soygun parasından 5000 mark kalmıştı. Cibuti'ye giden trene bindi. Dire Dawa'yı birkaç kilometre geçtikten sonra, Michalka otlak alanları arasında yürüyüşe başladı. Yerlerde ya da ufacık, ucuz otel odalarında uyuyordu. Sivrisinek sokması sonucu sıtma kaptı. Bir otobüsle dağlık bölgeye doğru yola çıktı. Yolda sıtma kendini gösterdi. Michalka titreme nöbetleri geçirdi. Bir yerlerde otobüsten indi, şaşkın ve hasta halde kahve plantasyonlarında dolaştı, dünya gözlerinin önünde bulanıklaştı. Yere düştü ve kahve ağaçlarının arasında yığılıp kaldı. Bilinci onu terk etmeden önce son düşüncesi şuydu: "Her şey çok boktandı."

Michalka, iki ateş nöbeti arasında ayıldı. Bir yatakta yattığını, başında bir doktor ile çok sayıda yabancı insanın durduğunu fark etti. Bütün insanlar siyahtı. Michalka, insanların ona yardım etmeye çalıştıklarını anladı ve yüksek ateş sebebiyle gördüğü kabuslara tekrar daldı. Sıtma acımasız bir hastalıktı. Burada, yaylada sivrisinek yoktu, insanlar yine de bu hastalığı

tanıyor ve tedavi etmesini biliyorlardı. Plantasyonda buldukları tuhaf yabancı kurtulacaktı.

Michalka'nın ateşi yavaş yavaş düştü. Neredeyse yirmi dört saat uyudu. Uyandığında, beyaz badanalı bir odada yatıyordu. Ceketi ve pantolonu yıkanmış ve odadaki tek sandalyenin üzerine derli toplu yerleştirilmişti. Sırt çantası sandalyenin yanında duruyordu. Michalka kalkmaya yeltendiğinde dizlerinin bağı çözülüverdi, gözleri karardı. Yatağa oturdu ve on beş dakika öyle durdu. Sonra tekrar kalkmayı denedi. Acilen tuvalete gitmesi gerekiyordu. Kapıyı açıp koridora çıktı. Bir kadın ona doğru geliyor ve el kol hareketleriyle ona bir şeyler anlatmaya çalışıyor, başını sallıyordu: "No, no, no." Kadın Michalka'nın koluna girdi ve onu zorla tekrar odasına soktu. Michalka kadına derdini anlatmaya çalıştı. Kadın başını salladı ve yatağın altındaki kovayı gösterdi. Michalka kadının güzel olduğunu düşündü ve tekrar uykuya daldı.

Tekrar uyandığında, kendini daha iyi hissediyordu. Sırt çantasına baktı; para eksiksiz duruyordu. Odadan çıkabiliyordu. İki oda ve bir mutfaktan ibaret küçücük evde yalnızdı. Evin her yeri tertemiz ve derli topluydu. Evden çıktığında ufak bir köy meydanına indi. Hava temiz ve serindi. Çocuklar koşarak ona doğru geldi. Hepsi gülüyordu. Onun kızıl saçlarına dokunmak istiyorlardı. Michalka çocukların ne istediğini anladığında, bir taşın üzerine oturdu ve onların saçlarını ellemelerine karşı koymadı. Çocuklar çok eğleniyordu. Bir ara, evinde kaldığı o güzel kadın geldi. Çocukları azarlayıp Michalka'yı zorla çekerek eve soktu. Ona buğdaydan yapılmış pide verdi. Michalka her şeyi son kırıntısına kadar yedi. Kadın ona gülümsedi. Zamanla, kahve ekerek yaşayan bu köyü tanımaya başladı Michalka. Köylüler onu plantasyonda bulmuşlar ve yaylaya, köylerine taşıyıp şehirden bir doktor getirmişlerdi. Ona sıcak davranıyorlardı. Michalka tekrar sağlığına kavuşunca onlara yardım etmek istedi. Köylüler şaşırdılar, sonra yardım teklifini kabul ettiler.

Altı ay sonra, Michalka hâlâ o kadının yanında yaşıyordu. Yavaş yavaş dillerini öğreniyordu. Önce kadının adını öğrendi: Ayana. Michalka not defterine kelimeleri okundukları gibi yazıyordu. Telaffuzda hata yaptığında köylüler gülüyorlardı. Kadın bazen Michalka'nın kızıl saçlarını okşuyordu. Günün birinde öpüştüler. Ayana yirmi bir yaşındaydı. Kocası iki yıl önce yaşadıkları eyaletin başkentinde bir kazada ölmüştü.

Michalka kahve ekimine kafa yoruyordu. Mahsul almak meşakkatliydi ve Ekim ile Mart arasında elle yapılıyordu. Michalka sorunu çabuk kavradı: Köy, ticaret zincirinin son halkasıydı. Kurutulmuş kahve çekirdeklerini alıp götüren adamın işi daha azdı fakat daha fazla para kazanıyordu. Ama adamın eski bir kamyonu vardı, oysa köyde kimse araba kullanamıyordu. Michalka 1400 dolara adamınkinden daha iyi bir kamyon satın aldı ve mahsulü kendisi fabrikaya götürdü. Kahve çekirdeklerini eski fiyatın dokuz katına sattı ve kazandığı parayı köylülere dağıttı. Sonra köyden genç bir adam olan Dereje'ye araba kullanmayı öğretti. Dereje ve Michalka çevre köylerdeki çekirdekleri de toplamaya başladılar. Çevre köylerdeki insanlara da o güne dek kazandıklarının üç katını ödüyorlardı. Çok geçmeden ikinci bir kamyon satın alacak para birikmişti.

Michalka işi nasıl kolaylaştırabileceklerini düşünüyordu. Eyalet başkentine gidip hurda bir dizel jeneratör satın aldı, eski araba jantları ve çelik halatlarla plantasyondan köye kadar bir teleferik inşa etti. Taşıma haznesi olarak kullanmak için büyük tahta kasalar yaptı. Tahta haznelerin doğru aralığını bulup da onları çelik desteklerle güçlendirene dek, teleferik iki kez çöktü. Köyün en yaşlısı, Michalka'nın çabalamasını şüpheyle izliyordu, ama teleferik işlemeye başladığında Michalka'nın sırtını sıvazlayan ilk kişi o oldu. Kahve çekirdeklerini çok daha hızlı nakletmek artık mümkündü. Köylülerin çekirdekleri sırtlarında taşımaları gerekmiyordu. Daha hızlı mahsul toplayabiliyorlardı, iş artık daha kolaydı. Çocuklar teleferiğe bayılıyordu, tahta kasalara suratlar, hayvanlar ve kızıl saçlı bir adam resmi çizmişlerdi.

Michalka verimi daha da arttırmak istiyordu. Köylüler, çekirdekleri tezgahların üzerine yayıyor ve beş hafta boyunca, çekirdekler neredeyse kuruyana kadar, sürekli çeviriyorlardı. Tezgahlar kulübelerinin önünde ya da damlarda duruyordu. Çekirdekler, ıslanınca bozuluyordu, ince katlar halinde yaymak gerekiyordu; yoksa hepsi çürüyordu. Herkesin tek başına yapması gereken, meşakkatli bir işti bu. Michalka çimento satın aldı ve beton kardı. Köyün önüne, mahsulün depolanabileceği, boş ve düz bir alan hazırladı. Büyük tırmıklar tasarladı; böylece köylüler çekirdekleri artık hep birlikte çevirebiliyordu. Alanın üzerine, mahsulü yağmurdan korumak için naylon gerdiler. Çekirdekler naylonun altında daha çabuk kuruyordu. Köylüler hoşnuttu, iş yükleri azalmıştı ve çekirdekler artık çürümüyordu.

Michalka, çekirdekleri sadece kurutmakla kalmazsa kahvenin kalitesini arttıracağını anlamıştı. Köyün yakınında, temiz memba suyu taşıyan küçük bir dere akıyordu. Michalka taze çekirdekleri elle yıkadı ve bunları üç su tankına tasnif etti. Bir satıcıdan düşük bir meblağ karşılığında, meyvelerin çekirdekleriyle etini ayıran bir makine satın aldı. İlk denemeler başarısız oldu. Bu şekilde ayrılan çekirdekler fazla uzun süre mayalanıyor ve fazlasıyla fermente oluyordu. Michalka, işin püf noktasının makineleri tamamen temiz tutmak olduğunu anladı. Makinelerde kalan tek bir çekirdek bütün süreci mahvedebiliyordu. Michalka sonunda başardı. Yaş işlediği kahveyi yıkadı ve çekirdeklerin kalan zarlarını çıkardı. Betondan yaptığı alanın bir kısmını ayırıp orada çekirdekleri kuruttu. Alıcıya bu çekirdeklerden bir çuval götürdüğünde normal fiyatın üç katını kazandı. İşlemi köylülere öğretti. Teleferik sayesinde mahsul o kadar çabuk getirilebiliyordu ki, çekirdekler on iki saat içinde yaş işlemden geçmiş oluyordu. İki yıl sonra köy, bütün civarın en iyi kahve çekirdeklerini üretiyordu.

Ayana hamile kaldı. İkisi de dört gözle bebeği bekliyordu. Küçük kızları doğduğunda, ona Tiru adını koydular. Michalka gururlu ve mutluydu. Ayana’ya hayatını borçlu olduğunu biliyordu.

Köy refaha erdi. Üç yıl sonra köyde beş kamyon vardı. Üretim kusursuz organize edilmişti, köylülerin plantasyonları giderek büyüyordu. Sulama sistemi inşa etmişler ve meyveleri rüzgardan korumak için ağaçlar dikmişlerdi. Michalka saygı görüyor ve bütün çevrede tanınıyordu. Köylüler kazançlarının bir kısmını ortak bir kasaya ödüyorlardı. Michalka şehirden genç bir kadın öğretmen getirtmiş ve köy çocuklarının okuma yazma öğrenmesini sağlamıştı.

Köyden biri hastalandığında, onunla Michalka ilgileniyordu. Doktor acil durumlar için bir ecza dolabı hazırlayıp köye getirmişti ve Michalka’ya tıbbi ana bilgileri öğretiyordu. Michalka çabuk öğreniyordu, kan zehirlenmelerinde nasıl tedavi edildiğini izliyor ve doğumlarda yardım ediyordu. Akşamları, doktor, Michalka ve Ayana ile oturuyor, Kitab-ı Mukaddes’te adı geçen toprakların uzun hikayesini anlatıyordu. Dost olmuşlardı.

Anlaşmazlık durumlarında, insanlar kızıl saçlı adama akıl danışıyorlardı. Michalka para yemiyor, kabilelerin ve köylerin nüfuzunu gözetmeksiniz adil bir yargıç gibi karar veriyordu. İnsanlar ona güveniyordu.

Hayatını bulmuştu. Ayana ile birbirlerini seviyorlardı. Tiru büyüyordu ve sağlıklıydı. Michalka yaşadığı mutluluğa inanamıyordu. Sadece bazen, giderek daha nadiren, kabuslar görüyordu. O zaman Ayana uyanıyor, Michalka'ya şefkatle dokunuyordu. Kendi dilinde geçmiş zaman kavramı olmadığını söylüyordu. Yıllar geçtikçe, Michalka daha sakin ve yumuşak huylu bir insana dönüşmüştü.

* * *

Günün birinde resmi makamlar Michalka'yı fark etti. Pasaportunu görmek istediler. Vizesi çoktan bitmişti; altı yıldır Etyopya'da yaşıyordu. Resmi makamlar kibar davrandılar ama durumu açıklığa kavuşturmak için başkente gitmesi gerektiği konusunda ısrar ettiler. Michalka vedalaşırken, içinde kötü bir his vardı. Onu havaalanına Dereje bıraktı; ailesi arkasından el salladı, Ayana ağladı.

Addis Ababa'ya vardığında Alman Konsolosluğu'na yollandı. Konsoloslukta bir memur bilgisayara bakıp, elinde Michalka'nın pasaportuyla gözden kayboldu. Michalka bir saat beklemek zorunda kaldı. Memur döndüğünde, yüzünde ciddi bir ifade, yanında da iki güvenlik görevlisi vardı. Michalka tutuklandı, memur ona Hamburg'daki bir yargıcın tutuklama emrini okudu: banka soygunu. Suçu, bankadaki gişenin bankosunda bıraktığı parmak iziyle kanıtlanmıştı. Daha önce bir kavgaya karıştığı için parmak izi kayıtlara geçmişti. Michalka kaçmaya çalıştı. Yere yatırıldı, ellerine kelepçeler takıldı. Konsolosluk binasının bodrum katındaki hücrede bir gece geçirdikten sonra, iki güvenlik memuruyla birlikte uçakla Hamburg'a getirildi ve orada sorgu yargıcının karşısına çıkarıldı. Üç ay sonra, en hafif cezayı alarak beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Suçun işlenmesinin üzerinden uzun zaman geçmesi ve Michalka'nın sabıkası olmaması nedeniyle, mahkemenin kararı merhametliydi.

Michalka Ayana'ya mektup yazamıyordu, çünkü elinde bir adres bile yoktu. Addis Ababa'daki Alman Konsolosluğu yardım edemiyor ya da etmek istemiyordu. Ayana'nın köyünde elbette telefon da bulunmuyordu. Michalka'da ailesinin fotoğrafları bile yoktu. Hapis cezası boyunca, Michalka pek konuşmadı ve diğer mahkumlarla ilişkisini giderek kesti. Günler günleri, aylar ayları, yıllar yılları kovaladı.

* * *

Üç yıl sonra, Michalka’nın tutukluluk durumuna ilk kez bir yumuşama getirildi ve yanında refakatçi olmadan dışarı çıkmasına izin verildi. O hemen evine gitmek istedi, hapishaneye geri dönemezdi. Ama ne uçak bileti için parası ne de pasaportu vardı. İkisini de nereden bulabileceğini biliyordu. Hapisteyken, Berlin’de sahte belgeler düzenleyen birinin adresini öğrenmişti. Böylece o adrese doğru yola koyuldu. Bu sırada polis tarafından tekrar aranıyordu. Michalka sahte belgeler düzenleyen adamı buldu, ama adam önce parayı görmek istedi. Michalka’nın neredeyse hiç parası yoktu.

Çaresizdi. Üç gün boyunca tek bir lokma yemeden, bir yudum su içmeden şehirde dolanıp durdu. Kendiyle savaşıyordu, tekrar suç işlemek istemiyordu, ama evine, ailesine, Ayana ve Tiru’ya dönmek zorundaydı.

Nihayet, izin harcırahından elinde kalan son parayla tren istasyonundan bir oyuncak tabanca satın aldı ve gördüğü ilk bankaya girdi. Veznedar kadına baktı, tabancayı namlusu aşağıya doğru tutuyordu. Dili damağı kurumuştu. Çok cılız sesle şöyle dedi: “Paraya ihtiyacım var, lütfen affedin, paraya gerçekten çok ihtiyacım var.” Veznedar kadın onu önce anlayamadı, sonra da parayı verdi. Kadın sonradan, ona “acıdığını” söyledi. Parayı soygun durumu için özel hazırlanmış destelerden verdi, böylece sessiz bir alarmı çalıştırdı. Michalka parayı aldı, plastik tabancayı veznenin üzerine bıraktı ve şöyle dedi: “Çok üzgünüm. Lütfen beni affedin.” Bankanın önünde ufak bir çimenlik vardı. Michalka’nın kaçacak mecali kalmamıştı. Yavaş adımlarla çimenliğe kadar gitti. Sonra oraya oturdu ve beklemeye başladı. Michalka üçüncü kez dibe vurmuştu.

* * *

Michalka’nın bir hücre arkadaşı, benden davayı üstlenmemi rica etti. Onu Hamburg’dan tanıyordu ve savunma masraflarını karşılayacağını söyledi. Michalka’yı Moabit Cezaevi’nde ziyaret ettim. Tutuklama emrini, yargının hep kullandığı kırmızı kağıtların üzerine koydu: Banka soygunu ve Hamburg’daki eski hükümden üzerine eklenen 20 ay. Bir savunma yapmak faydasız görünüyordu, Michalka suçüstü yakalanmıştı ve aynı suçtan daha önce de hüküm giymişti. Yani artık sözkonusu olan, alacağı cezanın

miktarıydı ve bu elbette müthiş yüksek olacaktı. Ama Michalka’da beni etkileyen bir şey vardı, bu davada farklı olan bir şey vardı. Bu adam tipik bir banka soyguncusu değildi. Savunmasını kabul ettim.

İleriki haftalarda Michalka’yı sık sık ziyaret ettim. Başlangıçta benimle pek konuşmadı. Her şeyle hesabını kapatmış gibi duruyordu. Zamanla biraz açıldı ve yavaş yavaş hikayesini anlatmaya başladı. Hiçbir şeyi dile getirmek istemiyordu, hapishanede karısının ve kızının adını ağzına alırsa, onlara ihanet etmiş olacağına inanıyordu.

Savunma, sanığın bir psikiyatr ya da psikolog tarafından incelenmesini talep edebilir. Sanığın psişik bir hastalıktan, rahatsızlıktan ya da anomaliden muzdarip olduğunu akla getiren bulguları ortaya koymak mümkün olursa, mahkeme bu tür bir talebi kabul eder. Bilirkişinin raporu mahkeme için elbette bağlayıcı değildir – bir sanığın cezai ehliyeti olup olmadığına ya da cezasının hafifletilmesi gerektiğine psikiyatr karar veremez. Bu hükmü sadece mahkeme verebilir. Ama bilirkişi raporu mahkemeye yardımcı olur, yargıçlara gerekli bilimsel dayanakları sunar. Michalka’nın suçu işlerken bir rahatsızlıktan muzdarip olduğu açıktı. Kimse banka soyarken özür dilemez, sonra da ele geçirdiği paralarla çimenlerin üzerine oturup tutuklanmayı beklemez. Mahkeme psikiyatri dalından bir bilirkişi talep etti ve iki ay sonra bilirkişi raporu hazırdı. Psikiyatr, sanığın kendini kontrol etme yetisinde azalma bulunduğu sonucuna vardı. Diğer detayları duruşmada aktaracaktı.

* * *

Dava, Michalka’nın tutuklanmasından beş ay sonra görüldü. Ceza mahkemesine, mahkeme başkanının yanısıra genç bir yargıç ve meslekten olmayan iki kadın yargıç katıldı. Mahkeme başkanı, duruşma için sadece bir gün koymuştu.

Michalka banka soygununu itiraf etti. Tereddütlü ve çok alçak sesle konuşuyordu. Polisler, Michalka’yı nasıl tutukladıklarını bildirdiler. Michalka’nın nasıl çimenlerin üzerinde oturduğunu anlattılar. Onu “etkisiz hale getiren” memur, Michalka’nın direnmediğini söyledi.

Veznedar kadın, korkmadığını, hırsıza aslında acıdığını, onun çok hüzünlü göründüğünü söyledi. “Köpek gibiydi” dedi. Savcı veznedar kadına, işte korkular yaşayıp yaşamadığını, rahatsızlık yaşayıp izin alması

gerekip gerekmediğini, bu tür olaylarda travma yaşayanlar için kurulan terapi gruplarına katılmak zorunda kalıp kalmadığını sordu. Kadın her şeye "hayır" cevabını verdi. Hırsızın garibanın teki olduğunu, çoğu banka müşterisinden daha kibar davrandığını söyledi. Savcı bu soruları sormak zorundaydı: Tanık kadın gerçekten korkmuş olsaydı, bu Michalka'nın daha yüksek bir ceza alması için sebep oluştururdu.

Plastik tabanca incelendi; Çin malı ucuz bir oyuncaktı. Birkaç gram ağırlığındaydı ve gerçekten pek ürkütücü görünmüyordu. Meslekten olmayan yargıç hanımlardan biri tabancayı incelerken, oyuncak, kadının elinden kayıp düştü ve bir parçası kırıldı. Bu tür bir silahı ciddiye almak pek mümkün değildi.

Suç fiili duruşma esnasında açıklığa kavuşturulduktan sonra, genellikle sanığa "kişisel durumuna" dair sorular sorulur.

Michalka bütün duruşma boyunca neredeyse hiç orada değilmiş gibi dalgındı; onu, en azından bir nebze olsun hayatından bahsetmeye teşvik etmek çok zordu. Ancak yavaş yavaş, bölük pörçük, hikayesini anlatmayı denedi. Ama pek başaramıyordu, kelimeleri bulamıyordu. Birçok insan gibi, o da hislerini ifade etmekte zorluk yaşıyordu.

Psikiyatr bilirkişiye sanığın hayat hikayesini naklettirmek daha kolay görünüyordu. Psikiyatr iyi hazırlanmıştı, Michalka'nın hayatını bütün detaylarıyla anlattı. Mahkeme yazılı bilirkişi raporunu biliyordu ama meslekten olmayan yargıçlar için her şey yeniydi. Dikkatle dinlediler. Psikiyatr, Michalka'yla normalden çok daha fazla görüşme yapmış ve ona sorular yöneltmişti. Psikiyatr sözlerini bitirdiğinde, mahkeme başkanı Michalka'ya dönüp, bilirkişinin her şeyi doğru aktarıp aktarmadığını sordu. Michalka başıyla onayladı: "Evet, aktardı."

Sonra bilirkişiye, sanığın banka soygunu sırasında nasıl bir psikolojik durumda olduğuna dair bilimsel düşüncesi soruldu. Psikiyatr, Michalka'nın üç gün boyunca aç ve susuz şehrin sokaklarında amaçsızca dolaşıp durduktan sonra kendini kontrol edebilme yetisinin büyük ölçüde azaldığını açıkladı. Michalka'nın ne yaptığını pek bilmediğini ve davranışlarını artık neredeyse hiç kontrol edemez hale geldiğini söyledi. Delillerin toplanması sonlandı.

Bir duruşma arasında, Michalka, her şeyin anlamsız olduğunu, öyle ya da böyle nasılsa mahkum olacağını, insanların onun için bu kadar çaba harcamasının sebebini anlamadığını söyledi.

Ceza davalarında önce savcı son konuşmasını yapar. ABD ve İngiltere'nin aksine, savcı Almanya'da taraf değildir, nötr davranır. Yansızdır, sanığın lehine olan durumları da soruşturur; bu yüzden de, ne kazanır ne de kaybeder – savcılığın tek tutkusu kanunlardır. Sadece hukuk ve adalete hizmet eder. En azından durum teoride budur. Ve soruşturma sırasında durum genellikle böyledir de. Ama davanın heyecanı içinde, koşullar çoğu kez değişir ve tarafsızlıktan ödün verilmeye başlanır. Bu çok insanca bir şeydir, çünkü iyi bir iddia makamı sonuçta hep iddia makamıdır ve hem suçlayıp hem de tarafsız kalmak zordan da ötedir. Belki de bu, ceza muhakemeleri usulümüzün bir dokuma hatasıdır; belki de kanunlar mümkün olandan fazlasını talep ediyordur.

Savcı Michalka için dokuz yıl hapis cezası istedi. Michalka'nın anlattığı hikayenin doğru olduğuna inanmadığını söyledi. Hikayenin "fazlasıyla fantastik ve büyük ihtimalle uydurma" olduğunu düşündüğünü ifade etti. Cezai ehliyetini hafifleten sebepleri de kabul etmediğini, çünkü psikiyatrın ifadelerinin de sadece sanığın anlattıklarına dayandığını ve bunların başka hiçbir kanıtı olmadığını belirtti. Tek gerçeğin, Michalka'nın bir bankayı soyduğu olduğunu söyledi. "Kanunda banka soygunu için en düşük ceza beş yıldır" dedi. "Sanık aynı suçu ikinci kez işliyor. Cezayı hafifletici tek sebep olarak, paranın bulunması ve sanığın suçu itiraf etmesi kabul edilebilir. Bu yüzden, dokuz yıl hapis cezası fiile ve sanığın suçuna uygundur."

Elbette, konu sanığın ifadelerine inanmak değil. Mahkemede önemli olan delillerdir. Bu anlamda sanık avantajlıdır: O hiçbir şey kanıtlamak zorunda değildir. Ne suçsuzluğunu ne de ifadelerinin doğruluğunu. Ama savcılık ve mahkeme için kurallar farklıdır: Kanıtlayamadıkları hiçbir şeyi iddia etmemeleri gerekir. Kulağa olduğundan çok daha kolaymış gibi geliyor. Kimse, varsayım ile kanıtı her zaman birbirinden ayırabilecek kadar tarafsız değildir. Bir şeyi kesinkes bildiğimize inanırız, kendimizi kaptırıp yanlış yollara saparız ve tekrar doğru noktaya dönmek hiç de kolay değildir.

Zamanımızda, mahkemelerde son konuşmalar artık sonucu belirleyecek kadar etkili değil. Savcı ve savunma, jüri üyelerine değil, yargıçlara ve meslekten olmayan yargıçlara hitap eder. Hiçbir yanlış konuşma biçimine, ciğer paralamaya ve yapmacık ifadelere tahammül edilemez. Mahkemelerde o büyük son konuşmalar geçmiş yüzyıla aittir. Almanlar

artık coşkulu konuşmaları sevmiyor, tarihlerinde bunlardan haddinden fazla var.

Ama bazen ufak bir sahne sergilemek göze alınabilir; son, beklenmedik bir talepte bulunulabilir. Michalka da yapacaklarımdan habersizdi.

Tanıdığım bir hanım diplomatlıkta görevliydi, Kenya'ya atanmıştı ve bana yardım etti. Dolambaçlı yollardan,

Michalka'nın eyalet başkentinde yaşayan doktor arkadaşına ulaşmıştı. Doktor kusursuz İngilizce biliyordu. Onunla telefonda görüşmüş ve mahkemede ifade vermesini rica etmiştim. Ona yol masraflarını karşılamayı teklif ettiğimde, bana gülmüştü. Arkadaşının hâlâ hayatta olmasından dolayı o kadar mutluydu ki, onu görmek için her yere gelmeye hazır olduğunu söylemişti. Şimdi de mahkeme salonunun kapısında durmuş bekliyordu. Michalka birden kendine geldi. Doktor salona girdiğinde, Michalka ayağa fırladı ve ona doğru gitmek istedi, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Polisler onu tuttu, ama mahkeme başkanı eliyle işaret ederek izin verdi. Michalka ile doktor, mahkeme salonun ortasında kucaklaştılar, Michalka çelimsiz doktoru havaya kaldırıp göğsüne bastırdı. Doktor yanında bir video kaset getirmişti, kaseti oynatabilmek için bir video aleti bulmak üzere bir polis memuru gönderildi. Şimdi köyü, teleferiği, kamyonu, kameraya gülerek el sallayan ve "Frrooank, Frrooank" diye seslenen çocukları ve yetişkinleri kendi gözlerimizle görüyorduk. Sonunda Ayana ve Tiru'yu gördük. Michalka ağlıyor, gülüyor ve tekrar ağlıyordu. Kendini tamamen kaybetmişti. Arkadaşının yanında oturmuş, kocaman elleriyle onun parmaklarını sıkıyor, neredeyse eziyordu. Mahkeme başkanı ve meslekten olmayan yargıçların gözlerinde yaşlar vardı. Durumun tipik bir mahkeme sahnesiyle uzaktan yakından hiç alakası yoktu.

Ceza sistemimiz suçu cezalandırmak üzerine kurulu bir sistemdir. İnsanları suçlarına göre cezalandırıyoruz, onları yaptıklarının ne kadarı için sorumlu tutabileceğimizi sorguluyoruz. Bu karmaşık bir şey. Ortaçağ'da bu iş daha kolaydı, insanlar eylemleri için cezalandırıldı: Bir hırsızın eli kesilirdi. Hem de hep. Hırsızın para hırsından mı, yoksa açlıktan ölmemek için mi çaldığının hiç önemi yoktu. O zamanlar cezalar bir tür matematikti, her türlü fiilin karşılığı olan belirlenmiş bir ceza vardı. Bugünkü ceza sistemimiz çok daha özenli, hayata karşı daha adil, ama aynı zamanda daha zor. Bir banka soygunu her zaman sadece bir banka soygunundan ibaret değildir. Michalka'yı neyle suçlayabilirdik ki? Hepimizin içinde olan bir

şey yapmamış mıydı aslında? Onun yerinde olsak, gerçekten farklı mı davranırdık? Bütün insanların özlemi, sevenlerinin yanına dönmek değil midir?

Michalka iki yıl hapis cezasına çarptırıldı. Davanın görülmesinden bir hafta sonra, Moabit Adliyesi'nin uzun koridorlarından birinde Michalka'nın davasında mahkeme başkanlığı yapan yargıç hanımla karşılaştım. Meslekten olmayan yargıçların Michalka'ya bir uçak bileti almak için kendi aralarında para topladığını anlattı.

Michalka cezasının yarısını yattıktan sonra, şartlı tahliye edildi. İnfaz yargıcı, Fontane'nin Der Stechlin romanındakine benzer bir adam, bütün hikayeyi anlattırdı ve sadece şöyle gürledi: "Vay be!" Sonra da tahliyeyi imzaladı. Michalka şimdilerde tekrar Etyopya'da yaşıyor ve o ülkenin vatandaşlığına geçti. Tiru'nun artık biri erkek, biri kız, iki kardeşi var. Michalka beni zaman zaman telefonla arıyor. Hâlâ çok mutlu olduğunu söylüyor.

Kirpi

Yargıçlar danışma odasında cüppelerini giydiler, meslekten olmayan yargıçlardan biri birkaç dakika geç kaldı. Adli zabıta, diş ağrısından yakınması üzerine bir meslektaşıyla değiştirildi. Sanık, Walid Abou Fataris, kaba saba bir Lübnanlıydı ve baştan beri susuyordu. Tanıklar ifade verdi, mağdur biraz abarttı, deliller değerlendirildi. Çok sıradan bir soygun davasıydı, cezası beş ila on beş yıldı. Yargıçlar hemfikirdi: Sanığın sabıka kaydını göz önünde bulundurarak ona sekiz yıl vereceklerdi, suçu işlediğinden ve ceza ehliyeti bulunduğundan hiç şüphe yoktu. Dava gün boyunca sürüp gidiyordu. Ahım şahım bir şey değildi yani, ama ahım şahım bir şey olması da beklenmemişti zaten.

Saat öğleden sonra üç oldu, duruşma günü bitmek üzereydi. Bugünlük yapılacak fazla bir şey kalmamıştı. Duruşma yargıcı tanıklar listesine baktı; sadece Karim, sanığın kardeşlerinden biri daha dinlenecekti. “Hadi bakalım” diye düşündü yargıç, “suç işlendiği sırada sanığın başka yerde olduğunu iddia eden akrabalardan ne çıktığı malum.” Tanığa okuma gözlüğünün üzerinden baktı. Bu tanık için de tek bir sorusu vardı: Warten Sokağı’ndaki rehinci soyulduğu sırada abisi Walid’in evde olduğunu gerçekten iddia edecek miydi? Yargıç Karim’e soruyu mümkün olduğu kadar basit şekilde sordu, hatta Karim’in soruyu anlayıp anlamadığını da iki kere sordu.

Kimse, Karim’in ağzını açmasını bile beklemiyordu. Mahkeme reisi, Karim’e sanığın kardeşi olarak susma hakkına sahip olduğunu uzun uzun anlatmıştı. Kanunlar böyleydi. Salonda bulunan herkes, Walid ve avukatı da dahil, Karim’in ifade vermek istemesine şaşırmıştı. Şimdi abisinin geleceğinin bağlı olduğu cevabı bekliyorlardı. Yargıçlar sabırsızlanıyordu, avukat sıkılmıştı ve meslekten olmayan yargıçlardan biri sürekli saatine bakıp duruyordu, çünkü Dresden’e giden beş trenine yetişmek istiyordu.

Karim bu duruşmadaki son tanıktı; mahkemelerde en önemsiz tanıklar en sonda dinlenir. Karim ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Bunu hep bilmişti.

* * *

Karim suçlulardan oluşan bir ailede büyüdü. Amcası hakkında, Lübnan'da bir kasa domates yüzünden altı insanı silahla vurup öldürdüğü anlatılırdı. Karim'in sekiz erkek kardeşinin her birinin sabıka kaydı o kadar kalabalıktı ki, bunların duruşmalarda okunması yarım saati buluyordu. Hırsızlık, gasp, dolandırıcılık, şantaj ve yalancı tanıklık yapmışlardı. Sadece kasıtlı ya da kasıtsız insan öldürmeden hiç hüküm giymemişlerdi.

Ailede, nesillerdir erkek kuzenler kız kuzenleriyle, erkek yeğenler kız yeğenleriyle evlenmişti. Karim okula başladığında, öğretmenler ah çekti: "Yine bir Abou Fataris", sonra da ona geri zekalı muamelesi yaptılar. Karim en arka sıraya oturtuldu ve ilk sınıf öğretmeni ona, daha altı yaşındayken, göze batmamasını, kimseyle dövüşmemesini ve susmasını söyledi. Böylece Karim sustu. Farklı olduğunu göstermemesi gerektiğini çabuk anladı. Ağabeyleri Karim'in ensesine bir şaplak indiriyorlardı, çünkü ne dediğini anlamıyorlardı. Okul arkadaşları da –belediyenin bir entegrasyon projesi nedeniyle çocukların yüzde sekseni yabancıydı–, Karim onlara bir şey açıklamaya çalıştığında, onunla alay ediyorlardı. Fazla farklı göründüğünde, genellikle onlar da Karim'e vuruyorlardı. Böylece Karim kötü notlar alıyordu. Başka seçeneği yoktu.

On yaşına geldiğinde, olasılık hesaplarını, integral hesaplarını ve analitik geometriyi bir ders kitabından kendi kendine öğrenmişti. Kitabı öğretmenler kütüphanesinden çalmıştı. Ama okuldaki sınavlarda, en düşük geçer notu alması için gülünç derecede basit sorulardan kaç tanesini yanlış cevaplaması gerektiğini hesaplıyordu. Kitapta, çözülemez sayılan bir matematik problemiyle karşılaştığında, bazen beyninin vızıldadığı hissine kapılıyordu. Bunlar onun kişisel mutluluk anlarıydı.

26 yaşındaki en büyük ağabeyi de dahil, bütün kardeşler gibi o da annesinin yanında yaşıyordu; babası onun doğumundan kısa süre sonra ölmüştü. Aile, Neukölln semtinde, altı odalı bir dairede oturuyordu. On kişi için altı oda. Karim kardeşlerin en küçüğüydü, onun payına sandık odası düşmüştü. Tavan penceresi buzlu camdandı ve odanın içinde çam ağacından bir raf vardı. Burada artık kimsenin istemediği şeyler duruyordu: sapı

olmayan süpürgeler, tutacağı olmayan temizlik kovaları, artık ait oldukları aletlerin kendisi bulunmayan kablolar. Karim burada bütün gün bilgisayarın başında oturuyordu ve annesi onun –güçlü kuvvetli ağabeyleri gibi– video oyunlarıyla uğraştığını zannederken, o www.gutenberg.de[10] sitesinden klasikleri okuyordu.

On iki yaşındayken, son kez ağabeyleri gibi olmayı denedi. Postbank'ın güvenlik duvarlarını aşıp milyonlarca hesaptan hiç fark ettirmeden cent'in yüzde birini çeken bir bilgisayar programı yazdı. Ağabeyleri, ona verdikleri isimle bu "ebleh"in ne yaptığını anlamadılar. Yine ensesine bir şaplak indirdiler ve programın bulunduğu CD'yi fırlatıp attılar. Sadece Walid, Karim'in onlardan üstün olduğunu hissediyordu, daha kaba kardeşlerine karşı onu koruyordu.

Karim on sekizine geldiğinde, okulu bıraktı. Her şeyi, Realschule'yi[11] zar zor bitirebilecek şekilde ayarlamıştı. Ailesinden hiç kimse o güne dek bu kadarını başarmamıştı. Karim, Walid'den 8000 euro borç aldı. Walid onun uyuşturucu ticareti için paraya ihtiyacı olduğunu sandı ve parayı seve seve verdi. Karim artık borsa hakkında o kadar çok şey biliyordu ki, internet üzerinden Forex-piyasasında alım satım yapıyordu. Bir yıl içinde neredeyse 700.000 euro kazandı. Orta halli bir mahallede ufak bir daire kiraladı. Her sabah ailesinin evinden çıkıyor ve kimsenin onu takip etmediğinden tamamen emin olana kadar yolu uzatıyordu. Sığınağını döşedi, kendine matematik kitapları ile daha hızlı bir bilgisayar aldı; vaktini borsada alım satımla ve kitaplar okuyarak geçiriyordu.

Ailesi, "ebleh"in artık torbacılık yaptığını sanıyordu ve bu durumdan hoşnuttu. Elbette, gerçek bir Abou Fataris için fazlasıyla çelimsizdi. Asla dövüş sporları salonlarına gitmiyordu ama en azından onlar gibi altın kolyeler takıyor, parlak renklerde saten gömlekler ve siyah napa derisinden ceketler giyiyordu. Neukölln aksanıyla konuşuyordu ve hiç yakalanmadığı için biraz olsun saygı bile uyandırıyordu. Ağabeyleri onu ciddiye almıyorlardı. Onlara sorulsa, verecekleri cevap, "aileden işte" şeklinde olurdu. Bunun dışında kimsenin ona kafa yorduğu yoktu.

Karim'in ikili hayatını kimse bilmiyordu. Ne onun tamamen farklı bir gardrobu daha olduğundan, ne de akşam okulunda kolayca Abitur'unu tamamladığından ve Teknik Üniversite'de haftada iki kez matematik derslerine girdiğinden haberdarlardı. Karim'in küçük bir serveti vardı, vergi

ödüyordu, üniversitede edebiyat okuyan ve Neukölln’deki hayatından hiç haberi olmayan hoş bir sevgilisi vardı.

* * *

Karim, Walid’e karşı açılan davanın dosyasını okumuştu. Ailedeki herkes dosyayı eline almıştı ama sadece o içeriğini anlamıştı. Walid bir rehinciyi soymuş, 14.490 euro çalmış ve olay anında başka bir yerde olduğunu kanıtlamak için hızla eve koşmuştu. Rehinci polisi aramış ve suçlunun detaylı bir tarifini vermişti; iki soruşturma memuru için suçlunun Abou Fataris’lerden biri olması gerektiği aşikardı. Ancak kardeşler birbirlerine inanılmaz derecede benziyordu; bu durum onların daha önce sık sık paçayı kurtarmasına neden olmuştu. Yüzleştirmelerde hiçbir tanık onları birbirinden ayırt edemiyordu, güvenlik kameralarındaki görüntülerde bile güçlükle seçilebiliyorlardı.

Bu kez polisler hızlıydı. Walid çaldığı parayı yolda saklamış, silahı da Spree Nehri’ne atmıştı. Polisler evi bastığında, koltukta oturmuş çay içiyordu. Üzerinde koyu yeşil bir tişört vardı, tişörtün üzerinde parlak sarı renkte şu yazı bulunuyordu: “FORCED TO WORK”. Walid bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama hoşuna gidiyordu. Polisler Walid’i tutukladı. “Gecikmede tehlike hali” nedeniyle “ev aramasından kaynaklanan bir dağınıklık” yarattılar: Koltukları kestiler, çekmeceleri yerlere boşalttılar, dolapları devirdiler ve zula olabileceğinden şüphelendikleri için, süpürgelikleri bile söktüler. Hiçbir şey bulamadılar.

Walid yine de tutuklu kaldı – rehinci tişörtünü açık şekilde tarif etmişti. İki polis memuru, nihayet bir Abou Fataris yakaladıklarına seviniyordu; onu en azından beş yıl için hapse atabileceklerdi.

* * *

Karim tanık sandalyesinde oturuyor ve yargıç kürsüsüne bakıyordu. Sadece Walid’in olayın gerçekleştiği sırada yanında olduğunu iddia etse, salondaki kimsenin onun söylediklerinin tek kelimesine bile inanmayacağını biliyordu. Sonuçta, o da Abou Fataris’lerden biriydi, savcının mükerrer suçlu olarak tanımladığı bir ailedendi. Oradaki herkes

Karim'in yalan söylemesini bekliyordu. Bu işe yaramazdı; Walid uzun yıllar hapiste kalırdı.

Karim, bir kölenin oğlu olan Archilochus'un cümlesini düşündü: "Tilki pek çok şey bilir, ama kirpi tek bir şeyi." Bu Karim'in hayat prensibiydi. Yargıçlar ve savcılar tilkiyse eğer, Karim de kirpiydi ve sanatını iyi öğrenmişti.

"Sayın yargıç..." dedi ve hıçkırarak ağladı. Bunun kimseyi etkilemeyeceğini biliyordu ama oradakilerin dikkatini biraz arttırmaya yarardı. Karim, aptal ama inanılır görünmek için elinden gelen çabayı harcadı. "Sayın yargıç, bizim Walid bütün akşam evdeydi." Kısa bir duraklamanın etki etmesini bekledi. Göz ucuyla, savcının kayıt tuttuğunu gördü; savcı böylece Karim'e yalan beyandan dava açacaktı.

"Öyle mi, demek bütün akşam evdeydi..." dedi duruşma yargıcı ve öne eğildi. "Ama mağdur Walid'i kesin teşhis etti."

Savcı başını salladı, savunma avukatı dosyalarına gömüldü.

Karim dosyadan, yüzleştirmenin fotoğraflarını biliyordu. Tıpkı polis memurları gibi görünen dört polis memuru; sarışın ince bıyık, bel çantası, spor ayakkabılar. Ve yanlarında Walid; onlardan bir kafa daha uzun ve iki kat daha enli, esmer ten, sarı yazılı yeşil bir tişört. Soygun sırasında orada bulunmamış, doksan yaşında yarı kör bir kadın bile Walid'i "kesin teşhis edebilirdi."

Karim tekrar hıçkırarak ağladı ve burnunu ceketinin koluna sildi. Koluna bayağı bir miktar sümük bulaştı. Kolundaki ize baktı ve şöyle söyledi: "Hayır, sayın yargıç, bizim Walid değildi. Lütfen inanın bana."

"Eğer burada tanıklık yapacaksanız, gerçeği söylemek zorunda olduğunuz konusunda sizi tekrar uyarırım."

"Söylüyorum ya."

"Büyük cezalar alabilirsiniz, hapse girebilirsiniz" dedi yargıç. Uyarırken, Karim'in seviyesine inmeye çabalıyordu. Sonra iğneleyerek şöyle dedi: "Walid değilse kimdi peki?" Yargıç salona baktı, savcı gülümsedi.

"Evet, kimdi?" diye tekrarladı savcı. Duruşma yargıcından ters bir bakış yedi; bu, onun değil, yargıcın sorgulamasıydı.

Karim mümkün olduğu kadar uzun süre duraksadı. İçinden beşe kadar saydı. Sonra konuştu:

"İmad."

"Ne? İmad derken ne demek istiyorsunuz?"

“Bizim İmad’dı, Walid değil.
“Bu İmad da kim?”
“İmad diğer abim benim” dedi Karim.
Duruşma yargıcı Karim’e şaşkınlıkla baktı, savunma avukatı bile birden ayıldı. “Abou Fataris’lerden biri kuralı bozup kendi ailesinden birini mi suçluyor yani?” diye düşündü herkes.
“Ama İmad gitti, polisler gelmeden” diye ekledi Karim. “Öyle mi? Gitti demek.” Duruşma yargıcı sinirlenmeye başlamıştı. “Saçma sapan laflar” diye düşündü. “Ama bana bunu verdi” dedi Karim. Sadece tanıklığının yeterli olmayacağını biliyordu. Duruşmadan daha aylar öncesinden banka hesaplarından farklı miktarlar çekmeye başlamıştı. Şimdi bu para, Walid’in çaldığı banknot miktarlarına uygun olarak kahverengi bir zarfın içindeydi. Karim zarfı duruşma yargıcına verdi.
“Ne var bunun içinde?” diye sordu yargıç.
“Bilmiyorum ki” dedi Karim.
Yargıç zarfı yırtıp açtı ve içinden parayı çıkardı. Parmak izlerine hiç dikkat etmedi, ama inceleseler de nasılsa zarfın üzerinde hiç parmak izi bulamazlardı. Yargıç yavaş yavaş ve yüksek sesle parayı saydı: “Burada 14.490 euro var. Ve İmad size bunu 14 Nisan akşamı verdi, öyle mi?”
“Evet. Sayın yargıç, öyle.”
Duruşma yargıcı düşündü. Sonra, Karim’in yalanını yakalamasını sağlayacağını düşündüğü soruyu yöneltti ona. Biraz alaycı bir tonlamayla sordu: “Zarfı size verdiğinde, İmad’ın üzerinde nasıl bir kıyafet vardı, hatırlıyor musunuz?”
“Şey. Bi dakka.”
Kürsüde bir rahatlama yaşandı. Duruşma yargıcı arkasına yaslandı.
“Şimdi yavaş ol, bir ara ver, ara vermeye zorla kendini” diye düşündü Karim. Ve şöyle dedi: “Kot, siyah deri ceket, tişört.”
“Nasıl bir tişört?”
“Ah, hatırlamıyorum ki” dedi Karim.
Yargıç, mahkeme sonrası hükmü yazdıracağı zabıt katibine hoşnut bir bakış attı. Diğer iki yargıç başlarıyla onayladılar.
“Ya...” Karim başını kaşıdı. “Ya, yok, hatırladım şimdi. Hepimizin bizim amcadan şu tişörtleri vardı. Çok ucuza almış, bize hediye vermişti. Böyle bi şey yazıyor önünde, İngilizce bi şey, çalışmak lazım mı, öyle bi şey. Çok komik işte.”

“Ağabeyiniz Walid’in bu fotoğrafta üzerinde bulunan tişörtten mi bahsediyorsunuz?” Yargıç, Walid’e dosyadaki fotoğrafı gösterdi.

“Evet, evet, yargıç bey. Bu. İşte bu. Bundan bizde çok var. Benim üstümde de var şimdi. Ama bu fotoğraftaki İmad değil ki, Walid.”

“Evet, bunu ben de biliyorum” dedi yargıç.

“Bize gösterir misiniz?” dedi savcı.

“Sonunda” diye düşündü Karim ve şöyle söyledi: “Nasıl göstereyim? Onlar evde ya.”

“Hayır, üzerinizdeki tişörtü demek istiyorum.”

“Hakikaten mi?” diye sordu Karim.

“Evet, evet, hadi” dedi duruşma yargıcı.

Savcı da ciddi bir ifadeyle başıyla onayladığında, Karim omuzlarını silkti. Mümkün olduğu kadar kayıtsız görünerek, deri ceketinin fermuarını açtı. Üzerinde, Walid’in dosyadaki fotoğrafta giydiği tişörtün aynısından vardı. Karim geçen hafta, Kreuzberg’deki sayısız fotokopi dükkanından birinde, bu tişörtlerden yirmi tane yaptırmış, bütün ağabeylerine dağıtmış ve –evin tekrar aranması olasılığını düşünerek– on tanesini de ağabeyleri ve annesiyle yaşadığı eve bırakmıştı.

Duruşmaya ara verildi ve Karim’e mahkeme salonundan çıkması söylendi. Ara verilmeden önce, yargıcın savcıya, ellerinde sadece yüzleştirmenin kaldığını, başka delilin olmadığını söylediğini duydu Karim. “İlk raunt iyi geçti” diye düşündü.

Karim tekrar içeri çağrıldığında, sabıkası olup olmadığı soruldu. Karim “hayır” cevabını verdi. Savcı sicil dosyasının fotokopisini getirtmişti; dosya Karim’in ifadesini doğruluyordu.

“Bay Abou Fataris” dedi savcı, “ifadenizle İmad’ı suçladığınızın farkındasınız, değil mi?”

Karim evet anlamında başını salladı. Utanç içindeymiş gibi görünerek, gözlerini ayakkabılarına dikti.

“Neden yapıyorsunuz bunu?”

“Yani” dedi Karim. Biraz kekeliyordu da. “Walid de benim abim. Ben en küçüğüm, onlar hep diyorlar ki, ben eblehmişim falan. Ama Walid de İmad da benim abim işte. Anlıyor musunuz? Ve şimdi başka bir abimse, bizim İmad yüzünden bizim Walid hapse giremez ki. Başka biri olsaydı, yani aileden falan olmasaydı, en iyisiydi ama... fakat o da abim. Bizim İmad yani.”

Ve Karim son darbeyi indirmek için girişti.

“Yargıç bey” dedi, “Walid değildi hakikaten. Ama o doğru, Walid ile İmad birbirlerine acayip benzerler. Bakın.” Kir içindeki cüzdanından kırış kırış bir aile fotoğrafı çıkardı. Fotoğrafta dokuz kardeş de vardı. Karim fotoğrafı yargıcın burnunun dibine kadar yaklaştırdı. Yargıç Karim’in elinden fotoğrafı alıp sinirle kürsünün üzerine koydu.

“Orda, ilk başta oturan benim. İkinci, sayın yargıç, bizim Walid, üçüncü bizim Faruk, dördüncü İmad, beşinci bizim...”

“Bu fotoğraf bizde kalabilir mi?” diye sordu davaya tayin edilmiş olan savunma avukatı. Dostane tavırlı, yaşlıca bir adamdı ve dava ona birden hiç de ümitsiz görünmemeye başlamıştı.

“Ama sonra bana tekrar geri verirseniz olur, bende başka yok çünkü. Biz bunu Lübnan’daki Halime teyzemiz için çektirdik de. Altı ay önce, böyle bütün kardeşler yan yana, anlıyor musunuz?” Karim, anlıyorlar mı diye, mahkeme salonundakilerin yüzlerine baktı. “Teyzemiz bizim hepimizi bir kere hep beraber görsün diye. Sonra fotoğrafı yollamadık ama, Faruk dedi ki, orda çok salak çıkmış...” Karim tekrar fotoğrafa baktı. “Hakikaten salak çıkmış, Faruk. Aslında böyle...”

Duruşma yargıcı eliyle işaret etti. “Yerinize dönün.”

Karim tanık sandalyesine geçti ve tekrar anlatmaya başladı: “Şimdi tekrar, bu ilki benim, ikinci bizim Walid, üçüncü bizim Faruk, dördüncü...”

“Teşekkür ederiz” dedi yargıç sinirle. “Anladık.”

“Yani herkes karıştırıyor onları, okulda öğretmenler de karıştırırdı. Bir keresinde, bir biyoloji sınavında, Walid biyolojide çok kötü diye...” diye devam etti Karim, yargıcın sözlerinden hiç etkilenmeden.

“Teşekkür ederiz” dedi yargıç sesini yükselterek.

“Yok, bu biyoloji sınavını anlatayım ben bi...”

“Hayır” dedi yargıç.

Karim’in şahit olarak dinlenmesine son verildi, Karim mahkeme salonundan çıktı.

Soyulan rehinci izleyicilerin arasında oturuyordu. Mahkeme onu dinlemişti, ama rehinci kararı duymak istiyordu. Ne de olsa mağdur olan oydu. Tekrar yargıç kürsüsüne çağrıldı, aile fotoğrafı önüne kondu. Rehinci sözkonusu olanın “iki numara” olduğunu anlamıştı, onu tanıdığını söylemesi gerekiyordu. Sonradan biraz fazla acele ettiğini düşünecek olsa da – suçlunun “elbette fotoğraftaki ikinci adam” olduğunu söyledi. Hiç

şüphesi olmadığını, suçlunun o olduğunu, evet kesinkes “iki numara” olduğunu ifade etti. Salondakiler biraz rahatladı.

Bu sırada Karim, kapının önünde, yargıçların konuyu çözmek için ne kadar zamana ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu. Duruşma yargıcı hemen rehinciye tekrar sormaya karar verecekti. Karim tam dört dakika bekledi ve –çağrılmadan– tekrar salona girdi. Rehinci yargıç kürsüsünün önünde aile fotoğrafına bakıyordu. Her şey Karim’in planladığı gibiydi. Ve Karim yüksek sesle anlatmaya başladı, bir şey anlatmayı unuttuğunu, onu bir kere daha dinlemeleri gerektiğini, lütfen, kısacık, çok önemli bir şey diyeceğini söyledi. Bu tür şeylerden hiç haz etmeyen duruşma yargıcı, “Ee, ne var başka?” dedi.

“Özür dilerim, ben bir hata yaptım, salak bir hata, sayın yargıç, çok aptalca.”

Bütün salonun dikkatini çekmeyi hemen başardı Karim. Herkes, onun İmad’a karşı suçlamasını şimdi geri çekmesini bekliyordu. Hep olan türden bir şeydi.

“Yani, bizim İmad, sayın yargıç, o resimde ikinci. Walid değil ikinci, o dördüncü. Özür dilerim, kafam çok karışık. Bütün o sorular falan. Özür dilerim.”

Duruşma yargıcı başını sallıyordu, soyulan adam kıpkırmızı kesilmişti, savunma avukatı sırıtıyordu. “İkinci, öyle mi?” dedi yargıç öfkeyle. “Demek ikinci...”

“Evet, evet, ikinci. Teyzemize resmin arkasına yazdık, biliyor musunuz, kim kimdir, bilsin diye, çünkü teyzem hepimizi tanımıyor ki. Hepimizi bir görmek istiyordu ama Almanya’ya gelemiyor, çünkü vize falan var ya. Ama biz çok kardeşiz. Sayın yargıç, resmi bir çevirin bakın, Görüyor musunuz? Bütün isimler yazıyor sırayla, öbür tarafta, yani resimde olduğu sırayla yani. Bu resmi ben ne zaman geri alırım sizden şimdi?”

* * *

Dosyalardan İmad’ın fotoğrafı getirtilip “keşif” yapıldıktan sonra, mahkeme Walid’i beraat ettirmek zorunda kaldı.

İmad tutuklandı. Ama –elbette Karim’in bildiği üzere– pasaportundaki giriş çıkış mühürleri yardımıyla, olay zamanında Lübnan’da olduğunu kanıtlayabiliyordu. İki gün sonra serbest bırakıldı.

Savcılık sonunda Karim’e karşı yeminsiz şahitlikte yanlış beyan ve İmad’a karşı yanlış suçlama nedeniyle soruşturma başlattı. Karim bana hikayeyi anlattı; artık hiçbir şey söylememesine karar verdik. Ağabeyleri de, yakın akraba olarak, tanıklıktan çekilme haklarını kullandılar. Savcılığın ellerindeki deliller tükendi. Sonunda Karim’e karşı güçlü bir şüpheden öte bir şey yoktu. Karim her şeyi doğru öngörmüştü, suçlanamazdı. Birçok başka ihtimal vardı; örneğin, Walid İmad’a parayı vermiş olabilirdi, ya da diğer kardeşlerden biri İmad’ın pasaportuyla Lübnan’a gidip gelmiş olabilirdi – kardeşler birbirine çok benziyordu ne de olsa.

Elbette ağabeyleri yine Karim’in ensesine birer şaplak indirdiler. Karim’in Walid’i kurtardığını ve yargıyı yendiğini anlamamışlardı.

Karim sustu. Kirpi ile tilkileri düşündü.

Meşru müdafaa

Lenzberger ve Beck peronda avare avare dolaşıyorlardı. Kafaları dazlaktı, üzerlerinde asker pantolonları, postallar vardı, salına salına yürüyorlardı. Beck'in montunun arkasında "Thor Steinar"[12], Lenzberger'in tişörtünde de "Pitbull Germany"[13] yazıyordu.

Beck, Lenzberger'den biraz daha ufak tefekti. Şimdiye dek on bir kez saldırı suçundan hüküm giymişti. İlk darp suçunu on dört yaşındayken işlemiş, büyük oğlanlarla yola koyulmuş ve bir Vietnamlıyı tekmelemelerine yardım etmişti. Sonra işler daha da kötüleşmişti. On beş yaşındayken ilk kez ıslahevine girmiş, on altı yaşında dövme yaptırmıştı. Sağ elinin parmaklarının ilk boğumlarında harf dövmeleri vardı; harfler birarada "H-A-S-S"[14] kelimesini oluşturuyordu. Sol başparmağının üzerinde bir gamalı haç dövmesi vardı.

Lenzberger'in sicilinde sadece dört kayıt vardı, ama yeni, metal bir beyzbol sopası edinmişti. Berlin'de satılan beyzbol sopalarının sayısı top satışlarının dört katıdır.

Beck yaşlı bir hanıma sataştı; kadın korktu. Beck gülüp kollarını açarak ona doğru iki büyük adım attı. Kadın küçük adımlarını hızlandırdı, çantasına sıkı sıkı sarılarak gözden kayboldu.

Lenzberger beyzbol sopasıyla bir çöp kutusuna vurdu. Ses bütün tren istasyonunda yankılandı. Lenzberger'in çöp kutusunu yamultmak için fazla kuvvet harcaması gerekmemişti. Peron neredeyse bomboştu, bir sonraki tren, Hamburg'a giden bir ICE-treni, 48 dakika sonra kalkacaktı. Lenzberger ve Beck bir banka oturdular. Beck ayaklarını uzattı, Lenzberger bankın arkalığına tünedi. Canları sıkılıyordu ve son bira şişesini raylara fırlattılar. Şişe patladı, etiketi yavaşça yukarı doğru kıvrıldı.

Sonra onu fark ettiler. Adam iki bank ileride oturuyordu; kırklı yaşların ortalarındaydı, yarı keldi, gözünde sıradan siyah çerçeveli bir gözlük,

üzerinde gri bir takım elbise vardı. Muhasebeci ya da memurdur, evinde karısı ve çocukları bekliyordur, sıkıcı biridir diye düşündüler. Beck ve Lenzberger birbirlerine sırıttılar, adam mükemmel bir kurbandı, korkacak biriydi. Gece şimdiye dek kötü geçmişti, karı kız yoktu, gerçekten iyi mallar için de paraları yeterli değildi. Beck'in sevgilisi Cuma günü onu terk etmişti, Beck'in bağırmalarından ve içkisinden bıkmıştı. Hayat o Pazartesi sabahı boktandı – adamı fark edene kadar. Beck ve Lenzberger kendilerini şiddet fantezilerine kaptırdılar, birbirlerinin omuzlarına vurdular ve kol kola adamın yanına gittiler.

Beck kendini adamın yanına, banka bıraktı ve adamın kulağına geğirdi. Nefesi içki ve hazmedilmemiş yemek kokuyordu. "N'aber moruk, bugün düzüştün mü?"

Adam ceketinin cebinden bir elma çıkardı ve elmayı koluyla parlattı.

"Hey, göt herif, seninle konuşuyorum" dedi Beck. Adamın elindeki elmaya vurdu ve yere düşen elmayı ayağıyla ezdi, meyvenin eti asker postallarına sıçradı.

Adam Beck'e bakmadı. Öylece oturmaya devam etti; hareketsiz, gözleri yerde. Beck ve Lenzberger bunu kışkırtma olarak yorumladılar. Beck işaret parmağını adamın göğsüne bastırarak döndürdü. "Ah, biri cevap vermek istemiyor demek" dedi ve adamın yüzüne bir tokat attı. Gözlük çarpıldı, adam gözlüğünü düzeltmedi. Adam hâlâ kımıldamadığı için, Beck postalından bir bıçak çıkardı. Uzun bir bıçaktı, ucu çift taraflı keskindi, sırtı tırtıklıydı. Beck adamın yüzünün tam önünde bıçağı ileri geri salladı. Adam dümdüz önüne bakıyordu. Beck bıçağı adamın eline biraz batırdı; fazla derin değil, sadece bir iğne batması kadar. Beklentiyle gözlerini adama dikti, adamın elinde bir damla kan birikti. Lenzberger şimdi olacakları dört gözle bekliyordu ve heyecandan beyzbol sopasıyla banka vurdu. Beck parmağını kan damlasına sürüp kanı bulaştırdı. "Eee, göt herif, iyi misin?"

Adam hâlâ tepki vermiyordu. Beck hiddetlendi. Bıçak havayı kesti; sağdan sola iki sefer, adamın göğsünden sadece birkaç santimetre mesafede. Üçüncü seferde bıçak adama isabet etti. Gömleği kesti ve adamın derisini çizdi, yara yirmi santim uzunluğundaydı, kumaşa biraz kan aktı ve kırmızı, dalgalı bir iz bıraktı.

Sabah treniyle Hannover'deki bir üroloji konferansına gitmek isteyen bir doktor, karşıdaki peronda duruyordu. Daha sonra, adamın neredeyse hareket etmediğini, her şeyin fazlasıyla çabuk olup bittiğini söyleyecekti ifadesinde.

Olayı kaydeden istasyon güvenlik kameralarında, sadece siyah-beyaz hareketsiz kareler görünüyordu.

Beck tekrar harekete geçti, Lenzberger bağırıp çağırdı. Adam, Beck'in bıçağı tuttuğu elini kavradı ve aynı anda sağ dirseğinin iç tarafına vurdu. Bıçak darbesi, hızını kesmeden yönünü değiştirdi. Bıçağın ucu havada bir yay çizdi. Adam bıçağın ucunu Beck'in üçüncü ile dördüncü kaburgasının arasına yönlendirdi, Beck kendi kendini göğsünden bıçakladı. Çelik bıçak Beck'in derisine girerken, adam Beck'in yumruğuna sertçe vurdu. Her şey, tek bir hareketten ibaretti, akıcıydı, neredeyse dans gibiydi. Bıçağın ucu Beck'in vücuduna gömüldü. Kalbini deldi, Beck kırk saniye daha yaşadı. Ayakta kaldı ve aşağıya doğru kendine baktı. Bıçağın sapını sımsıkı kavramıştı ve parmaklarındaki dövmeleri okuyor gibi görünüyordu. Acı çekmiyordu, sinirlerinin bağlantı noktaları artık sinyalleri iletmiyordu. Beck, o an ölmekte olduğunu anlamadı.

Adam Lenzberger'e dönüp baktı. Özel bir duruş almadı, orada öylesine dikildi. Bekledi. Lenzberger, kaçsın mı dövüşsün mü bilemiyordu ve adam hâlâ muhasebeci gibi göründüğü için de yanlış bir karar verdi. Beyzbol sopasını kaldırdı. Adam Lenzberger'in boynuna, güvenlik kamerasının kaydettiği karelerde sabitleyemediği kadar hızlı, kısa bir hareketle sadece bir kez vurdu. Sonra tekrar yerine oturdu ve hasmına aldırış bile etmedi.

Keskin bir darbeydi. Adam, iç şah damarın kısa bir ayrım yeri olan sinüs karotise isabet ettirmişti. Bu ufacık noktada, sinir uçlarından bir demet bulunur. Sinirler darbeyi kan basıncının aşırı yükselmesi olarak algıladılar ve Lenzberger'in beynine, kalp atışını frenlemesi sinyalini gönderdiler. Lenzberger'in kalbi giderek yavaşladı, kan dolaşımı iflas etti. Dizlerinin üzerine çöktü, beyzbol sopası elinden yere kaydı, yerde iki kere sekti, peron boyunca yuvarlandı ve raylara düştü. Lenzberger'in yediği darbe o kadar şiddetliydi ki, sinüs karotisin duvarı yırtıldı. Kan beynine doldu ve sinirleri aşırı derecede uyardı. Şimdi sinirler, duraklamaksızın kalp atışını bastırma sinyali veriyorlardı. Lenzberger yüzüstü perona yığıldı, biraz kan zeminin açık renk yer kaplamasının çizgileri boyunca aktı ve bir sigara izmaritinde birikip kaldı. Lenzberger öldü, kalbi atmayı bırakıvermişti.

Beck iki saniye daha ayakta kaldı. Sonra o da yere düştü, başı banka çarptı ve orada kırmızı bir iz bıraktı. Sonra yerde yığılıp kaldı, gözleri hâlâ açıktı, adamın ayakkabılarını seyreder gibiydi. Adam gözlüğünü düzeltti.

Bacak bacak üstüne attı, bir sigara yaktı ve tutuklanmayı beklemeye koyuldu.

Olay yerine ilk gelen bir kadın polis oldu. İki dazlak perona girdiklerinde, bir meslektaşıyla birlikte gönderilmişti. Kadın polis, cesetleri, Beck'in göğsündeki bıçağı, adamın lime lime kesik gömleğini gördü ve adamın sigara içtiğini algıladı. Beyninde bütün bilgiler aynı ehemmiyet derecesine ulaştı. Tabancasını çekti, adama doğrulttu ve "Tren istasyonu alanında sigara içmek yasaktır" diye bağırdı.

* * *

Telefondaki avukat, "Önemli bir müşteri arayıp yardımımızı rica etti. Lütfen konuyla ilgilen, ücreti biz karşılıyoruz" dedi. New York'tan aradığını söyledi ama sesi sanki yanı başımda oturuyormuş gibi geliyordu. Acele etmemizi istedi. Şirket mevzuatında uzmanlaşmış ve endüstri ülkelerinin hepsinde en azından bir şubesi olan şu hukuk bürolarından birinin en büyük ortağıydı. Önemli müşteriler, avukatlık bürolarının çok para kazandığı müvekkillerdir, özel hakları vardır. Ona meselenin ne olduğunu sordum ama o da hiçbir şey bilmiyordu. Sekreteri polisten bir telefon almıştı, ona tren istasyonunda birinin tutuklandığı bildirilmişti sadece. Sekreter tutuklananın ismini bilmiyordu. Konu, "kasten insan öldürme ya da öyle bir şeydi", sekreterin bildikleri bundan ibaretti. "Önemli bir müşteri"ydi çünkü bu telefon numarası sadece o tür müşterilere verilirdi.

Keith Sokağı'ndaki cinayet masasına gittim. Polis merkezlerinin, cam ve çelikten modern gökdelenlerde ya da iki yüz yıllık eski karakol binalarında olmaları hiçbir şey fark ettirmiyor – hepsi birbirinin aynı. Koridorlarda gri-yeşil linolyum döşelidir, her yer temizlik malzemesi kokar ve sorgu odalarında devasa kedi posterleri ve meslektaşların tatillerden yolladığı kartpostallar asılıdır. Bilgisayar ekranlarına ve dolap kapaklarına, gazetelerden ve dergilerden kesilmiş komik laflar yapıştırılmıştır. Isıtıcı tablası yanık artıklarıyla kaplı, sarı-portakal rengi kahve makinelerinde ılık filtre kahve vardır. Masalarda kocaman "I love Hertha"[15] kahve fincanları, açık yeşil renkte plastikten Helit marka kalemlikler durur, bazen de duvarlarda çerçevesiz camların içinde memurlardan birinin gün batımı

fotoğrafları asılıdır. Mobilyalar pratik ve açık gri renktedir, odalar dardır, sandalyeler fazlasıyla ergonomiktir, pencere önlerinde genleştirilmiş kilde yetiştirilen bitkiler durur.

Başkomiser Dalger meslek hayatı boyunca yüzlerce sorgulama gerçekleştirmişti. On altı yıl önce cinayet bürosuna geldiğinde, bu mevki polis teşkilatının en tepesiydi. Dalger bunu başarmaktan gurur duymuştu ve yükselişini her şeyden çok bir özelliğine borçlu olduğunu biliyordu: sabır. Gerekirse, saatlerce dinlerdi, hiçbir şeyden sıkılmazdı ve görevde geçirdiği uzun yıllar sonrasında bile hâlâ her şeyi ilginç bulurdu. Dalger, ilk ele geçirmede, her şey daha yeniyken ve o yeterince bilgiye sahip değilken sorgulamadan kaçınırdı. O itirafların adamıydı. Onda hile, gözdağı ve aşağılama hiç yoktu. İlk sorgulamayı memnuniyetle gençlere bırakırdı Dalger; olay hakkında her şeyi bildiğini düşününce sorgulamayı tercih ederdi. Mükemmel bir detay hafızasına sahipti. Şimdiye dek hisleri onu hiç yanıltmamış olsa da, hislerine güvenerek hareket etmezdi. Dalger, en absürt hikayelerin gerçek, en inandırıcı hikayelerin ise yalan olabileceğini bilirdi. “Sorgulamalar” derdi genç meslektaşlarına, “zor iştir”. Asla eklemeyi de unutmazdı: “Parayı ya da spermi takip edin. Her cinayet böyle çözülür.”

Çıkarlarımız neredeyse hep çatışsa da, birbirimize saygı duyardık. Sora sora, nihayet Dalger’i bulup da sorgu odasına girdiğimde, beni gördüğüne neredeyse sevinmiş gibiydi. İlk söylediği şey, “Hiç yol alamıyoruz” oldu. Dalger, beni kimin görevlendirdiğini bilmek istiyordu. Şirket mevzuatında uzman olan hukuk bürosunun adını söyledim, Dalger omuzlarını silkti. Müvekkilimle yalnız görüşebilmek için, herkesin odadan çıkmasını rica ettim. Dalger sırıtarak, “Hadi bakalım, başarılar” dedi.

Adam, ancak yalnız kaldığımızda, başını kaldırıp yüzüme baktı. Kendimi tanıttım, o kibarca başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Almanca, İngilizce ve oldukça kötü bir Fransızcayla denedim. Sadece yüzüme baktı ama tek bir kelime etmedi. Önüne koyduğum kalemi geri itti. Adam konuşmak istemiyordu. Önüne bir vekaletname koydum; onu temsil ettiğimi bir şekilde belgelemem gerekiyordu. Bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu ve birden garip bir şey yaptı: Masada duran ıstampayı açtı ve sağ başparmağını önce mavi mürekkebe, sonra da vekaletnamenin imza yerine bastırdı. “Bu da bir yöntem” dedim ve vekaletnameyi aldım. Bana bu adamın kim olduğunu soran Dalger’in bürosuna gittim. Bu sefer de ben omuzlarımı silktim. Sonra Dalger, neler olup bittiğini detaylarıyla anlattı.

Dalger adamı bir gün önce, tren istasyonundan sorumlu olan Federal Polis'ten teslim almıştı. Adam, ne tutuklanırken ne nakledilirken ne de Keith Sokağı'ndaki ilk sorgulama denemesinde tek bir kelime etmişti. Farklı çevirmenlerle denemişler, sorgulamadaki haklarını yazılı olarak on altı dilde önüne koymuşlardı – hiçbir sonuç alınamamıştı.

Dalger adamın üzerinin aranması talimatını vermişti ama hiçbir şey bulunamamıştı. Adamın ne cüzdanı ne kimliği ne de anahtarları vardı. Dalger bana aramada adamın üzerinde bulunan nesnelere dair düzenlenen tutanağı gösterdi. Yedi kalemdi:

1. Tempo marka kağıt mendil, üzerinde tren istasyonundaki eczanenin etiketi mevcut;
2. İçinde altı sigara bulunan bir paket sigara, Alman bandrollü;
3. Plastik bir çakmak, sarı renkte;
4. Hamburg ana tren istasyonuna, ikinci sınıf bir tren bileti (koltuk rezervasyonu yok);
5. Banknot halinde 16 bin 540 euro;
6. Bozuk para halinde 3,62 euro;
7. Lorguis, Metcalf & Ortakları – Berlin avukatlık bürosunun kartviziti, üzerinde bir dahili numara.

Ama işin en garip yanı, adamın giyeceklerinde hiçbir etiket bulunmamasıydı – pantolon, ceket ve gömlek bir terzinin elinden çıkma olabilirdi, ama çoraplarını ve donlarını özel diktiren pek fazla insan yoktur. Sadece ayakkabıların bir markası vardı, "Henschung" adlı, Alsaslı bir ayakkabıcıdandılar – ancak bu markanın ayakkabıları, Fransa'nın dışında da lüks mağazalarda satılmaktaydı.

Adamın fotoğrafları çekildi, parmak izleri alındı. Dalger, bütün veri bankalarını arattırdı – hiçbir eşleşme yoktu, adam soruşturma makamlarınca bilinen biri değildi. Tren biletinden de bir şey çıkmadı, bilet tren istasyonundaki bir otomattan alınmıştı.

Bu sırada istasyon kameralarının kaydettiği video kaset gözden geçirilmiş, karşı peronda duran doktor ve yüreği ağzına gelen yaşlı kadının ifadeleri dinlenmişti. Polis titiz olmakla birlikte nafile çalışmıştı.

Adam şimdilik tutukluydu ve geceyi karakolda geçirmişti. Ertesi gün, Dalger kartvizitin üzerindeki telefon numarasını aramıştı. Bu telefon

görüşmesini yapmadan önce mümkün olduğu kadar beklemişti. Avukatlar bu tür işleri asla kolaylaştırmaz, diye düşünüyordu.

Dalger'in odasında oturmuş ılık filtre kahve içiyorduk. Video kaseti iki kez seyrettim ve Dalger'e, bunun tamamen açık, hatta neredeyse ders kitaplarına yakışır bir meşru müdafaa olduğunu söyledim. Dalger adamı serbest bırakmak istemiyordu: "Bu adamda bir iş var."

"Evet, elbette, bu çok bariz. Ama içinizdeki histen başka, bu adamı tutmak için hiçbir sebebiniz yok, bunu biliyorsunuz" diye karşılık verdim.

"Kimliğini bile bilmiyoruz."

"Hayır, Bay Dalger, bilmediğiniz tek şey bu."

Dalger savcı Kesting'i aradı. Bu olay ağır cezalıktı, yani savcılığın ağır cezalara bakan bölümü olaydan sorumluydu. Kesting, olayı Dalger'in ilk raporundan zaten biliyordu. Çaresiz ama kararlıydı: savcılık için bazen faydalı olan bir özellik. Ve Kesting, bu sebeple, adamın sorgu yargıcının karşısına çıkarılmasına karar verdi. Birkaç telefon görüşmesinden sonra, sorgu yargıcıyla öğleden sonra saat 5 için randevu aldık.

Sorgu yargıcının adı Lambrecht'ti ve ilkbaharda olmamıza rağmen üzerinde Norveç tipi kalın bir kazak vardı. Tansiyonu düşüktü, ömrü boyunca üşürdü ve yine o kadar uzun süredir de keyifsizdi. Elli iki yaşındaydı ve netlik isterdi, her şey düzenli olmalıydı, akşam evine giderken kötü ruhları yanında taşımak istemezdi.

Lambrecht üniversitede misafir konuşmacı olarak, ceza muhakemeleri usulü hakkında dersler verirdi ve bu dersler Lambrecht'in anlattığı örnekler sayesinde efsaneleşmişti. Öğrencilere, yargıçların mahkum etmekten hoşlandıklarına inanmanın bir hata olduğunu söylerdi. "Yargıçlar, görevleri bu olduğu zaman bunu yaparlar, ama şüpheleri varsa, bunu yapmazlar." Yargıçların bağımsızlığının asıl amacının, onların da geceleri huzur içinde uyuyabilmeleri olduğunu anlatırdı. Bunu söylediğinde öğrenciler hep gülerdi. Ama yine de gerçek buydu, Lambrecht meslek hayatında istisnalarla neredeyse hiç karşılaşmamıştı.

Sorgu yargıcının konumu ceza hukukunda belki de en ilginç konumdur. Her davaya bir göz atabilir, uzun sıkıcı duruşmalara katlanması gerekmez ve kimseyi dinlemek zorunda değildir. Ama bu madalyonun sadece bir yüzüdür. Diğer yüzü ise yalnızlıktır. Sorgu yargıcı tek başına karar verir. Her şey ona bağlıdır, insanları o hapse atar ya da serbest bırakır. Daha kolay meslekler de var hayatta.

Lambrecht savunma avukatlarından hiç haz etmezdi. Ama savcılardan da hiç haz etmezdi. Onu sadece dava ilgilendirirdi ve zor öngörülebilir kararlar verirdi. Çoğu insan onun hakkında küfrederdi, Lambrecht fazlasıyla büyük gözlüğü ve solgun dudaklarıyla garip görünürdü, ama herkes ona saygı duyardı. Meslekte yirminci yılının şerefine sulh mahkemesinin başkanından bir belge almıştı. Başkan, o kadar yıldan sonra mesleğini hâlâ severek yapıp yapmadığını sormuştu ona. Lambrecht, cevap olarak, mesleğini hiçbir zaman sevmediğini söylemişti. Bağımsızdı işte.

Lambrecht, tanıkların ifadelerini okudu ve adamı konuşturmayı o da başaramadıktan sonra, video kayıtlarını görmek istedi. Onunla birlikte yaklaşık yüz kere arka arkaya kayıtları seyretmemiz gerekti, kareleri hafızamdan neredeyse tek tek çizebilirdim, kayıtların seyredilmesinin sonu gelmek bilmedi.

“Kapatın şu şeyi” dedi sonunda polis memuruna ve bize döndü. “Evet beyler, dinliyorum.”

Kesting tutuklama emrinin taslağını elbette çoktan Lambrecht’e vermişti, yoksa bu görüşme zaten mümkün olamazdı. Kesting, adamı iki olayda insan öldürmekten tutuklamayı talep etti, kaçma şüphesi bulunduğunu, zira kanıtlanabilir bir kimliği olmadığını belirtti. Kesting şöyle dedi: “Bir meşru müdafaa durumu olduğu elbette düşünülebilir. Ama o zaman da meşru müdafaa sınırlarının aşılmasıyla karşı karşıya olurduk.”

Belli ki, savcılık suçlamayı meşru müdafaa sınırlarının aşılmasına vardırmayı amaçlıyordu. Saldırıya uğradığınızda, kendinizi savunabilirsiniz ve bu durumda insan savunma yöntemi olarak neyi seçeceği konusunda sınırlara bağlı değildir. Bir yumruğa karşı bir sopa, bıçağa karşı tabanca kullanabilir, illaki en hafif savunma yöntemini seçmek zorunda değildir. Ama bunu abartamaz da: Etkisiz hale getirdiği hasmının bir de kafasını koparamaz. Kanunlar bu tür aşırılıklara müsamaha göstermez.

“Adamın bıçağı kurbanın göğsüne saplaması aşırılıktı” dedi Kesting.

“Anlıyorum” diye karşılık verdi Lambrecht. Sesi şaşırmış gibiydi. “Avukat bey, siz lütfen.”

“Bunun saçmalık olduğunu hepimiz biliyoruz” dedim. “Kimse biri ona bıçakla saldırdığında, buna tahammül göstermek zorunda değildir ve adamın elbette bu şekilde kendisini savunmaya hakkı vardı. Savcılığın derdi aslında meşru müdafaanın sınırlarının aşılıp aşılmadığı da değil zaten. Savcı Kesting, bu tür bir suçlamayı ağır ceza mahkemesinde kabul

ettirebileceğine inanmayacak kadar tecrübeli. Onun tek amacı, adamın kimliğini tespit edebilmek ve bunun için zamana ihtiyacı var."

"Doğru mu bu, Savcı Bey?" diye sordu Lambrecht.

"Hayır" dedi Kesting. "Savcılık, arkasında durmadığı hiçbir tutuklama talebinde bulunmaz."

"Anlıyorum" dedi yargıç tekrar. Bu kez sesi alaycı geliyordu. Bana döndü. "Bu adamın kim olduğunu bize söyleyebilir misiniz?"

"Bay Lambrecht, söyleyebilseydim bile buna hakkım olmadığını biliyorsunuz. Ama celbin yollanabileceği bir adres söyleyebilirim." Geçen süre içinde, beni vekil olarak görevlendiren avukatla tekrar telefonda görüşmüştüm. "Adam bir avukatlık bürosu üzerinden celp edilebilir, avukatın muvafakatini sözlü olarak garanti edebilirim." Yargıca adresi verdim.

"Görüyor musunuz?" diye haykırdı Kesting. "Söylemek istemiyor. Çok daha fazlasını biliyor, ama söylemek istemiyor."

"Burada dava edilen ben değilim" dedim. "Ancak durum şöyle: Sanığın neden konuşmadığını bilmiyoruz. Belki de dilimizi anlamıyor olabilir. Ama başka sebeplerden susuyor da olabilir..."

"Bu durumda Kabahatler Kanunu'nun 111. maddesini çiğniyor" diye sözümü kesti Kesting. "Bu maddeye karşı geldiği apaçık ortada."

"Beyler, teker teker konuşabilirseniz, minnettar olurum" dedi Lambrecht. "111. madde uyarınca, herkes kimlik bilgilerini bildirmek zorundadır. Bu konuda savcılığa hak veriyorum." Lambrecht sürekli gözlüğünü takıp çıkarıyordu. "Ama bu, bir tutuklama emrini gerektirecek bir kural değil. Kişi kimlik tespiti için en fazla on iki saat tutulabilir. Ve o on iki saat, Savcı Bey, çoktan aşılmış durumda."

"Ayrıca" dedim, "sanık kimlik bilgilerini her zaman vermek zorunda değildir. Gerçek kimlik bilgilerini beyan ettiği zaman, ceza soruşturması tehlikesiyle karşılaşacaksa, susabilir. Yani, adam kim olduğunu söylerse ve bu onun tutuklanmasına sebep olacaksa, elbette susma hakkına sahiptir."

"Gördünüz işte" dedi Kesting sorgu yargıcına. "Adam bize kim olduğunu söylemiyor ve biz hiçbir şey yapamıyoruz."

"Aynen öyle" dedim. "Hiçbir şey yapamıyorsunuz."

Adam kayıtsız bir şekilde bankta oturuyordu. Üzerinde, ismimin baş harfleri bulunan bir gömlek vardı; bu gömleği ona ben yollamıştım. Bedeni gayet iyi uymuştu ama adamın üzerinde garip görünüyordu.

“Savcı Bey” dedi Lambrecht, “fail ile kurbanlar arasında daha önceye dayanan bir ilişki var mı?”

“Hayır, buna dair elimizde bir bilgi yok” dedi Kesting.

“Kurbanlar alkollü müydü?” Lambrecht bu konuda da haklıydı, sarhoş birine karşı meşru müdafaa durumunda geri çekilmek daha doğrudur.

“0.4 ve 0.5 promil.”

“Bu yetmez” dedi yargıç. “Failde henüz dosyada yer almayan herhangi bir şey buldunuz mu? İşlenen başka bir suça ya da başka bir tutuklama emrine dair bir ipucu?” Lambrecht bir listenin maddelerini tek tek eliyor gibiydi.

“Hayır” dedi Kesting ve her bir hayır cevabının onu hedefinden daha da uzaklaştırdığının farkındaydı.

“Olaya dair, henüz tamamlanmamış soruşturmalar var mı?”

“Evet. Nihai otopsi raporu henüz gelmedi.” Kesting, nihayet bir şey bulduğu için seviniyordu.

“Eh, o iki adam herhalde güneş çarpmasından ölmemiştir, Bay Kesting.” Lambrecht’in sesi şimdi daha yumuşaktı; bu, savcı için kötü bir işaretti. “Savcılık eğer, burada masamda durandan fazlasını sunamıyorsa, şimdi karar vereceğim.”

Kesting başıyla onayladı.

“Beyler” dedi Lambrecht, “duyacağımı duydum.” Arkasına yaslandı. “Meşru müdafaa durumu açıktan da öte. İnsan bıçakla ya da beyzbol sopasıyla tehdit edildiğinde, hatta bıçak darbesine ve darpa maruz kaldığında, kendini savunma hakkına sahiptir. İnsan saldırının tamamen sonlanmasına yönelik şekilde kendini savunabilir ve sanığın yapmış olduğu da bundan farklı değil.”

Lambrecht sözlerine kısa bir ara verdi, sonra devam etti: “Olayın sıradışı göründüğü konusunda savcılığa hak veriyorum. Sanığın, kurbanlara karşı davranışındaki soğukkanlılık bence sadece korkunç. Ama burada, iddia edildiği gibi, bir aşırıya kaçma durumu neredeymiş göremiyorum. Bu düşüncemin doğruluğunu kanıtlayan bir diğer nokta da, adamı darp eden o iki kişi, eğer şimdi patolojinin masasında değil de, karşımda oturuyor olsalardı, kesinlikle tutuklama emri çıkaracağımdır.”

Kesting dosyasının kapağını kapattı. Pat diye yüksek bir ses çıktı.

Lambrecht tutanağı yazdırdı: “Savcılığın, tutuklama emri çıkarılmasına yönelik talebi reddedilmiştir. Sanık derhal serbest bırakılacaktır.” Sonra

Kesting ve bana döndü: “Bu kadar. İyi akşamlar.”

Zabıt katibi hanım serbest bırakılma belgelerini düzenlerken, ben kapının önüne çıktım. Dalger ziyaretçi sırasına oturmuş bekliyordu.

“İyi akşamlar, siz ne yapıyorsunuz burada?” diye sordum. Bir polisin, sorgu yargıcının kararıyla bu kadar ilgilenmesi olağandışıdır.

“Serbest kaldı mı?”

“Evet, açık şekilde meşru müdafaaydı.”

Dalger başını salladı. “Öyle tahmin etmiştim” dedi. İyi bir polisti, 26 saattir uyumamıştı. Bu mesele besbelli onu öfkelendiriyordu; bu da hiç huyu değildi.

“Ne oldu?”

“Yani, öbür meseleden haberdar değilsiniz.”

“Hangi öbür mesele?” diye sordum.

“Müvekkilinizin yakalandığı sabah, Wilhemsdorf’ta bir ceset bulduk. Kalbinden bıçaklanmıştı. Hiçbir parmak izi yoktu, hiçbir DNA kalıntısı yoktu, hiçbir doku kalıntısı yoktu, hiçbir şey yoktu. Ölünün çevresinden herkes olay saatinde başka bir yerde olduğunu kanıtlayabiliyor ve olayın üzerinden 72 saat geçmek üzere.”

72 saat kuralı der ki, bir cinayet vakasını aydınlatma şansı 72 saat sonra hızla düşer.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Profesyonel bir işti.”

“Kalpten bıçaklama sık karşılaşılan bir şeydir ama” dedim.

“Hem evet hem de hayır. En azından bu kadar kusursuz değil. Çoğu birkaç kez bıçaklamak zorunda kalır ya da bıçak kaburgalarda takılıp kalır. Normalde daha fazla ters giden şeyler olur.”

“Yani?”

“İçimde bir his... müvekkilinizin...”

Elbette bu bir histen fazlasıydı: Almanya’da her yıl, ortaya çıkan yaklaşık 2400 insan öldürme suçu vardır, bunların ortalama 140’ı Berlin’de yaşanır. Bu sayı gerçi, Frankfurt (Main), Hamburg ve Köln’de yaşananların toplamından fazladır ama bu olayların yüzde 95’inin çözülmesiyle, suçlunun bulunamadığı ancak yedi olay kalır. Ve az önce burada, Dalger’in teorisine tıpatıp uyan bir adam serbest bırakılmıştı.

“Bay Dalger, içinizdeki his...” diye başladım lafa, ama Dalger sözlerimi tamamlamama izin vermedi.

“Evet evet, biliyorum” dedi ve döndü. Arkasından seslenerek, yeni haberler olursa, beni aramasını söyledim. Dalger, “gerek yok... avukatlar... hep aynı şey...” gibi anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ve evine gitti.

* * *

Adam görüşme odasından doğruca salıverildi, yakalandığında yanında bulunan para ve eşyaları kendisine geri verildi, ben onun adına belgeyi imzaladım. Birlikte arabama gittik. Onu tren istasyonuna, 35 saat önce iki kişiyi öldürdüğü yere bıraktım. Tek kelime etmeden arabadan indi ve kalabalığın arasına karıştı. Onu bir daha görmedim.

Bir hafta sonra, şirket mevzuatında uzman o avukatlık şirketinin patronuyla öğle yemeği için sözleşmiştik. “Kimliği meçhul bu adamla ilgilenilmesini isteyen o önemli müşteriniz kim?” diye sordum.

“Bunu sana söyleyemem, tanıdığın biri. Kimliği meçhul adam kimdir, ben de bilmiyorum. Ama sana bir şey getirdim” dedi ve bir torba çıkardı. Bu, adama verdiğim gömlekti. Temizlenmiş ve ütülenmişti.

Otoparka dönerken, gömleği çöpe attım.

Yeşil

Yine bir koyun getirmişlerdi. Dört adam, ayaklarında lastik çizmeler, hayvanın etrafında durmuş ona bakıyorlardı. Hayvanı çiftlik evine bir kamyonetin arkasında getirmişlerdi; koyun çiseleyen yağmurun altında, mavi bir naylonun üzerinde yatıyordu. Boynu kesilmişti, çamur içindeki postu bıçak darbeleri yüzünden delik deşikti. Kuruyan kan, yağmurla birlikte yavaş yavaş tekrar akmaya başlamış, kırmızı ince şeritler halinde naylona dökülüyor, oradan da bahçe taşlarının arasına sızıyordu.

Adamlardan hiçbirine ölüm yabancı değildi, hepsi hayvan yetiştiriyordu ve daha önce hayvanlarını kesmişlikleri vardı. Ama bu hayvan ölüsü onları dehşete düşürmüştü. Hayvan, mavi başlı bir besi koyunuydu, patlak gözlü, verimli bir ırktı. Hayvanın göz küreleri çıkarılmıştı, göz çukurlarının kenarlarında göz sinirlerinin ve kas liflerinin parçaları tel tel duruyordu.

Kont Nordeck adamları başıyla selamladı, kimsenin konuşası yoktu. Kont hayvana bir bakış attı ve başını salladı. Ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı, 400 euro saydı ve parayı adamlardan birine verdi. Bu, koyunun değerinin iki katından fazlaydı. Hayvan yetiştiricilerinden biri, “Böyle devam edemez” dedi; herkesin düşündüğü şeyi dile getirmişti. Adamlar çiftlikten uzaklaştığında, Kont Nordeck paltosunun yakasını kaldırdı. “Adamlar haklı” diye düşündü, “onunla konuşmam lazım.”

* * *

Angelika Petersson, halinden hoşnut, şişman bir kadındı. 22 yıldır Nordeck’te polis memuruydu. Köyünde o güne dek hiçbir ağır suç işlenmemişti, hiçbir operasyonda silahını çekmesi gerekmemişti. Bugünlük işi bitmişti, alkollü sürücü hakkındaki rapor hazırdı. Angelika Petersson sandalyesinde ileri geri sallandı; yağmura rağmen haftasonunu iple

çekiyordu. Nihayet, son tatilin fotoğraflarını albüme yerleştirmeye vakti olacaktı.

Kapı çaldığında, Petersson içini çekti. Otomatiğe bastı ve kimsenin gelmediğini görünce, oflayarak kalktı ve sokağa çıktı. Bu saçma zile basıp kaçma oyununu hâlâ eğlenceli bulan köy çocuklarının kulaklarını çekmek istiyordu.

Petersson, Philipp von Nordeck'i neredeyse tanımadı. Karakolun önünde kaldırımda duruyordu Philipp. Yağmur sağanak halinde yağıyordu. Philipp'in saçları ıslanmış, yüzüne yapışmıştı, ceketinden çamur ve kan damlıyordu. Elindeki mutfak bıçağını o kadar sıkıyordu ki, yumruğunun eklemleri beyaz beyaz görünüyordu. Bıçağın ucundan su damlıyordu.

Philipp 19 yaşındaydı. Petersson onu çocukluğundan beri tanıyordu. Yavaşça ona yaklaştı. Bu sırada, eskiden babasının çiftliğinde atlarla konuştuğu gibi, onu sakinleştirerek alçak sesle konuşuyordu Philipp'le. Elinden bıçağı aldı ve başını okşadı. Sonra kolunu omzuna koydu ve onu iki taş basamağı çıkararak alçak binaya soktu, tuvalete götürdü.

"Şimdi önce elini yüzünü bir yıka, korkunç görünüyorsun" dedi.

Philipp, ellerini uzun süre sıcak suyun altına tuttu, elleri kızardı, ayna buğulandı. Sonra eğildi ve yüzünü yıkadı. Kan ve pislik lavaboya akıp gideri tıkadı. Philipp evyeye bakıp fısıldadı: "On sekiz." Petersson onu anlamadı, küçük nöbetçi odasındaki çalışma masasına götürdü onu. İçerisi çay ve yer cilası kokuyordu.

"Şimdi lütfen, ne olduğunu anlat" dedi Petersson, sonra da onu misafir sandalyesine oturttu. Philipp alnını çalışma masasının kenarına dayadı, gözlerini kapattı ve tek kelime etmedi.

"Bak ne diyeceğim, babanı arayalım." Nordeck hemen geldi ama Philipp'in ağzından çıkan tek bir cümleydi: "On sekiz, o bir on sekizdi."

Petersson, Philipp'in babasına, savcılığı bilgilendirmek gerektiğini, kötü bir şey olup olmadığını bilmediğini ve Philipp'in hiçbir mantıklı açıklama da yapmadığını söyledi. Nordeck başıyla onayladı. "Elbette" dedi ve şöyle düşündü: "Artık vakti geldi demek ki."

* * *

Savcı Marsch'taki ilçe merkezinden iki cinayet bürosu polisini görevlendirdi. Polisler geldiğinde, Petersson ve Nordeck nöbetçi odasında

çay içiyorlardı. Philipp pencerenin önünde oturuyor, dışarıya bakıyor ve artık hiçbir tepki vermiyordu.

Polis memurları Philipp'i geçici olarak tutukladıklarını açıkladılar ve onu Petersson'a teslim ettiler. Philipp'in odasını aramak için Nordeck'le birlikte çiftliğe gitmek istediler. Nordeck onlara, birinci katta, oğluna ait iki odayı gösterdi. Memurlardan biri odaları incelerken, Nordeck diğer memur ile giriş salonunda duruyordu. Duvarlarda, o bölgede avlanmış yüzlerce geyik boynuzu ve Afrika'da avlanmış hayvanların başları vardı. Soğuktu.

Polis memuru Doğu Afrika'da avlanmış, içi doldurulmuş bir Afrika mandası kafasının önünde duruyordu. Nordeck koyunlarla ilgili meseleyi açıklamaya çalışıyordu. "Şöyle ki" dedi, doğru sözcükleri arıyordu. "Philipp son dört ay içinde birkaç koyun öldürdü. Yani, boğazlarını kesti. Köylüler bir keresinde onu yakalayıp bana olanları anlattılar."

"Öyle mi, boyunlarını mı kesti?" dedi polis. "Bu mandaların ağırlığı bir tonu geçiyor, değil mi?

"Evet, oldukça tehlikeliler. Yetişkin bir mandaya karşı aslanların bile şansı olmaz."

"Yani, oğlan koyunları kesmiş, öyle mi?" Memur gözlerini manda kafasından ayıramıyordu.

Nordeck, bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. "Elbette koyunların parasını ödedim. Ayrıca Philipp'le de bir şey yapmak istiyorduk ama hepimiz, bir şekilde bunun düzeleceğini umduk... yanıldık galiba." Bıçak darbelerini ve gözleri anlatmasam daha iyi, diye düşündü Nordeck.

"Niye yapıyor böyle bir şeyi?"

"Bilmiyorum" dedi Nordeck. "Hiçbir fikrim yok."

"Kulağa komik geliyor, değil mi?"

"Evet, kulağa komik geliyor. Onunla bu konuda bir şeyler yapmalıyız" diye tekrarladı Nordeck.

"Öyle görünüyor. Bugün ne oldu, biliyor musunuz?

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani bugünkü de bir koyun muydu?" diye sordu memur. Manda kafasından bir türlü uzaklaşamıyordu. Hayvanın boynuzlarını elledi.

"Evet, çiftçilerden biri az önce beni cep telefonumdan aradı. Yine bir koyun bulmuş."

Polis memuru, dalgın dalgın başını salladı. Cuma akşamını bir koyun katiliyle geçirdiği için öfkeliydi, ama manda kafası fena değildi. Nordeck'e,

kısa bir ifade almak için pazartesi ilçe merkezindeki polis müdürlüğüne gelip gelemeyeceğini sordu. Artık kağıt kalem işiyle ilgilenmek gelmiyordu içinden, evine gitmek istiyordu.

“Tabii ki” diye karşılık verdi Nordeck.

Diğer polis memuru merdivenden indi. Elinde, üzerindeki sarı-kahverengi etikette “Villiger Kiel” yazan eski bir puro kutusu vardı.

“Bu kutuya el koymak zorundayız” dedi.

Nordeck, memurun sesinin aniden resmi bir tona geçtiğini fark etti. Ellerindeki lastik eldivenler de bir şekilde resmi duruyordu. “Öyle diyorsanız” dedi Nordeck. “Ne var ki içinde? Philipp sigara içmez.” “Kutuyu banyodaki gevşek fayanslardan birinin arkasında buldum.” Nordeck, evde gevşek fayanslar olmasına sinirlendi. Polis küçük kutuyu dikkatlice açtı. Diğer memur ve Nordeck kutunun içini görmek için eğildiler ve aynı anda geri çekildiler.

Kutunun tabanına naylon yerleştirilmiş ve kutu iki bölmeye ayrılmıştı. Her bir bölmeden, henüz tam kurumamış, hafifçe basık bir göz küresi bakıyordu. Kutunun kapağının iç tarafına bir kızın fotoğrafı yerleştirilmişti – Nordeck kızı hemen tanıdı: Sabine’ydi bu; Gerike adlı ilkokul öğretmeninin kızı. Sabine dün on altıncı doğum gününü kutlamıştı, Philipp de partiye katılmıştı. Philipp daha önceleri de sık sık Sabine’den bahsetmişti. Nordeck, oğlunun âşık olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi beti benzi sarardı: Fotoğraftaki kızın gözleri yoktu; gözler kesilerek çıkarılmıştı.

Nordeck, adres defterinde öğretmenin telefon numarasını aradı, elleri titriyordu. Ahizeyi, polislerin de konuşmayı dinleyebilecekleri şekilde tuttu. Gerike, Nordeck’in aramasına şaşırdı. Hayır, Sabine evde değildi. Gerike kızının, partiden hemen sonra Münih’teki bir kız arkadaşına gittiğini söyledi. Hayır, oradan aramamıştı, ama bu çok sıradışı bir durum değildi.

Gerike, Nordeck’i sakinleştirmeye çalıştı: “Eminim, her şey yolundadır, Philipp onu gece trenine bıraktı.”

* * *

Polis tren istasyonundaki iki görevliyle konuştu, Nordeck’in evinin altını üstüne getirdi ve doğum günü partisine katılan herkese sorular yöneltti – Sabine’nin nerede olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

Adli tıp puro kutusundaki gözleri inceledi; bunlar bir koyuna aitti. Philipp'in kıyafetlerindeki kan da hayvan kanıydı.

Philipp'in tutuklanmasından birkaç saat sonra, köylülerden biri çiftliğinin arkasında bir koyun daha buldu. Koyunu omzuna aldı ve hayvanı, yağmurun altında, köy yolu üzerinden karakola kadar getirdi. Hayvanın postu su içindeydi, ağırdı, çiftçinin ceketinden kan ve su akıyordu. Çiftçi koyunu karakolun basamaklarına fırlattı, hayvanın ıslak postu şaklayarak kapıya çarptı ve tahtanın üzerinde koyu renk bir leke bıraktı.

Çiftlik ile köy arasında yer alan yaklaşık iki yüz tane, az katlı evin sıralandığı yolun ortasından dar bir patika sapıyordu. Bu patika, bentlerdeki, saz damlı, terk edilmiş Friz stili eve çıkıyordu. Burası, gündüzleri çocukların oyun yeriydi; geceleri ise âşıklar çardağın altında buluşurdu. Buradan deniz gözükür, martıların sesleri duyulurdu.

Cinayet bürosu polisleri, yulaf otlarının arasında Sabine'nin cep telefonunu buldular. Yakın bir mesafede yerde bir saç bandı duruyordu. Sabine'nin doğum günü akşamı bu saç bandını taktığını söyledi babası. Bölge kordon altına alındı, yüzlerce polis bataklığı karış karış aradı. Yanlarında, cesetleri bulmakta eğitimli köpekler vardı. Olay yeri inceleme memurları istendi, memurlar tyvek tulumları içinde yeni deliller aradı. Ama başka hiçbir şey bulamadılar.

Çok sayıda polisle birlikte basın da geldi Nordeck'e. Sokakta görünen herkesle röportaj yapıldı. Artık neredeyse kimse evinden çıkmıyordu, perdeler kapatılmıştı ve köy birahanesi bile boştu. Birahanede renkli omuz çantalarıyla gazeteciler oturuyordu yalnızca. Dizüstü bilgisayarlarını açmış, internet bağlantısının yavaşlığına küfrediyor ve birbirlerine var olmayan haberler anlatıyorlardı.

Günlerdir aralıksız yağmur yağıyordu, geceleri sis alçak çatıların üzerine çöküyordu ve koyunlar bile huysuzlanmaya başlamış gibi görünüyordu. Köy sakinleri meseleyi kendi aralarında konuşmuşlardı ve Nordeck'le karşılaştıklarında artık ona selam vermiyorlardı.

Philipp'in tutuklanmasından beş gün sonra, savcılık Sabine'nin bir resminin yayınlanmasına ve gazetelere arama ilanı verilmesine karar verdi. Bir gün sonra Nordeck'in çiftliğinin kapısına biri kırmızı boyayla "katil" yazmıştı.

Philipp hapishanedeydi. İlk üç gün pek konuşmadı ve söyledikleri anlaşılır değildi. Dördüncü gün kendine geldi. Polisler onu sorguladı;

Philipp konuşmaya açıktı ve polislerin sorularına cevap verdi. Polisler sadece koyunlar hakkında konuşmak istediğinde, Philipp başını eğip susuyordu. Memurlar elbette Sabine'yle daha çok ilgileniyorlardı ama Philipp, onu tren istasyonuna bıraktığını söyledi tekrar tekrar. Anlattıklarına göre, öncesinde bentlerdeki eve gitmişler ve "arkadaş gibi" konuşmuşlardı. Belki o sırada saç bandını ve telefonunu düşürmüş olabilirdi. Ona bir şey yapmadığını söyledi Philipp. Ondan daha fazla bilgi almak mümkün değildi. Psikiyatrla konuşmak istemiyordu.

* * *

Savcı Krauther soruşturmayı yürütüyordu. Bu günlerde o kadar kötü uyuyordu ki, karısı ona geceleri dişlerini gıcırdattığını söyledi kahvaltıda. Krauther'in sorunu, aslında o ana dek hiçbir şeyin olmamış olmasıydı. Philipp von Nordeck birkaç koyun öldürmüştü, ama bu mala zarar vermeye ve hayvanları koruma kanununu ihlale giriyordu yalnızca. Maddi zarar meydana gelmemişti, Philipp'in babası koyunların parasını karşılamıştı. Ayrıca, köylülerden hiçbiri suç ihbarında bulunmamıştı. Sabine gerçi Münih'teki arkadaşının yanına varmamıştı. Ama "genç bir kızdı ve haber vermemesinin binlerce masum sebebi olabilir" diyordu Krauther karısına. Sorgu yargıcı Krauther'in tutuklama talebini kabul etmiş olsa da, Philipp'in kızı öldürdüğü puro kutusuyla pek kanıtlanamazdı. Krauther kendini kötü hissediyordu.

Taşrada, bu tür olaylar sık yaşanmadığından, Philipp'in tıbbi muayenesi en azından çabuk gerçekleşmişti. Beyinde ve merkezi sinir sisteminde bozukluğa rastlanmamış, kromozomlarda herhangi bir anomali tespit edilmemişti. "Yine de" diye düşündü Krauther, "oğlan tamamen deli."

Savcıyla ilk kez karşılaştığımda, tutuklamanın üzerinden altı gün geçmişti, tutukluluk halinin incelenmesi ertesi gün gerçekleşecekti. Krauther yorgun görünüyordu, ama düşüncelerini biriyle paylaşabildiği için memnundu. "Sapıklıklar" dedi, "Rasch'ın teorisine göre, ilerleme göstermeye meyillidir. Philipp'in kurbanları şimdiye dek sadece koyunlar olsa da, şimdi artık neden insanlar olmasın?"

Wilfried Rasch, ölümüne dek adli psikiyatrinin duayeni sayıldı. Sapıklıkların zamanla ilerleme gösterdiği görüşü, Rasch'ın bilimsel teorilerinden biridir. Ama Philipp'in yaptıklarından şimdiye kadar

bildiğimiz kadarıyla, bunun bir sapıklık olması bile bana ihtimal dışı görünüyordu.

Krauther ile görüşmeden önce, Nordeck'in görevlendirdiği hayvan leşlerini imha eden veteriner hekimle konuştum. Polis bu adamı sorgulamayacak kadar meşguldü ya da bunu yapmak kimsenin aklına gelmemişti. Veteriner titiz bir gözlemciydi ve olaylar ona o kadar garip gelmişti ki, her bir ölü koyun hakkında kısa bir rapor tutmuştu. Adamın notlarını savcıya verdim, savcı yazılanları hızlıca okudu. Koyunlardan her birinde on sekiz bıçak darbesi vardı. Krauther yüzüme baktı. Polisler de, Philipp'in sürekli "on sekiz" dediğinden bahsetmişti. Yani her şeyin bu sayıyla bir alakası olabilirdi.

Philipp'in cinsel bozukluk yaşadığına inanmadığımı söyledim. Adli tabip öldürülen son koyunu incelemiş ve Philipp'in hayvanları öldürmekten cinsel bir haz aldığına dair bir ipucu bulamamıştı. Sperm ya da Philipp'in koyunlarla cinsel ilişkiye girdiğine dair bir gösterge yoktu.

"Philipp'in sapık olduğunu düşünmüyorum" dedim.

"Ne peki o zaman?"

"Muhtemelen şizofren" dedim.

"Şizofren mi?"

"Evet, korktuğu bir şey var."

"Olabilir. Ama psikiyatrla konuşmuyor" dedi Krauther. "Konuşmak zorunda da değil" diye karşılık verdim. "Çok basit, Bay Krauther. Elinizde hiçbir şey yok. Ceset yok, suç işlendiğine dair delil de yok. İpucu bile yok. Philipp von Nordeck'i koyun öldürdüğü için alıkoydunuz. Ama tutuklama emri, Sabine Gerike'yi öldürme suçundan çıkarıldı. Ne saçmalık. Philipp, sırf sizin içinizde kötü bir his olduğu için tutuklu."

Krauther haklı olduğumu biliyordu. Ve ben de onun bunu bildiğini biliyordum. Bazen, müdafi olmak savcı olmaktan daha kolaydır. Benim görevim, taraflı olmak ve müvekkilimi korumaktı. Krauther tarafsız kalmak zorundaydı. Olamıyordu. "Şu kız bir ortaya çıksa..." dedi.

Krauther sırtı pencereye dönük oturuyordu. Yağmur camlara çarpıp geniş şeritler halinde süzülüyordu. Krauther çalışma sandalyesinde döndü ve gri gökyüzüne doğru bakışlarımı takip etti. Neredeyse beş dakika boyunca orada sadece oturduk, yağmuru seyrettik, ikimiz de tek bir kelime konuşmadık.

* * *

Gece Nordeck'lerde kaldım; en son on dokuz sene önce Philipp'in vaftizinde gelmiştim. Akşam yemeği sırasında, biri dışarıdan taş atarak camı kırdı. Nordeck, bunun bu hafta içinde beşinci kez olduğunu, polisi aramanın bir manası olmadığını söyledi. Sadece arabamı çiftlik arazisindeki ambarlardan birinin içine çekmemi, yoksa sabah lastiklerimin delik deşik olacağını ekledi.

Gece yarısına doğru yatağımda yatarken, Philipp'in kız kardeşi Viktoria odama geldi. Beş yaşındaydı ve üzerinde rengarenk bir pijama vardı. "Philipp'i geri getirebilir misin?" diye sordu. Kalktım, Viktoria'yı omuzlarıma aldım ve onu yatağına götürdüm. Kapılar o kadar yüksekti ki, kapılardan geçerken başını vurmadı; eski bir evin nadir avantajlarından biri işte. Viktoira'nın yatağına oturdum ve üzerini örttüm.

"Hiç nezle oldun mu?" diye sordum ona.

"Evet."

"Bak şimdi, Philipp'in de kafasının içi nezle gibi bir şey olmuş. Birazcık hasta ve iyileşmesi lazım."

"Nasıl yani, kafasının içi mi hapşırıyor?" diye sordu. Anlaşılan biraz talihsiz bir örnek vermiştim.

"İnsan kafasının içi hapşıramaz. Philipp'in sadece aklı biraz karışık. Belki, sen gece kötü rüyalar gördüğünde olduğu gibi."

"Ama sabah uyandığımda her şey düzeliyor" dedi Viktoria.

"Aynen. Philipp'in de şimdi önce uyanması lazım."

"Onu geri getirir misin?"

"Bilmiyorum" dedim. "Deneyeceğim."

"Nadine dedi ki, Philipp kötü bir şey yapmış."

"Nadine kim?"

"Nadine benim en iyi arkadaşım."

"Philipp kötü değil, Viktoria. Şimdi uyuman lazım."

Viktoria uyumak istemedi. Bu kadar az şey bilmemden memnun olmamıştı. Ağabeyini merak ediyordu. Sonra ona bir hikaye anlatmamı istedi. İçinde koyunlar ve hastalıklar geçmeyen bir hikaye uydurdum. Viktoria uykuya daldığında, dosyayı ve dizüstü bilgisayarımı alıp, sabaha kadar onun odasında çalıştım. İki kere uyandı, yatakta doğruldu, bana baktı ve tekrar uyudu. Saat 6'ya doğru, ev sahibinin girişte duran bir çift lastik

çizmesini ödünç aldım ve bir sigara içmek için avluya çıktım. Hava nemli ve soğuktu, ben uykusuzdum ve Philipp'in tutukluluk halinin incelenmesine sadece sekiz saat kalmıştı.

Sabine'den o gün de bir iz çıkmadı. Artık bir haftadır kayıptı. Savcı Krauther tutukluluk halinin devamını talep etti.

Tutukluluk halinin incelenmesi genellikle sevimsiz görüşmelerdir. Kanuna göre, tutukluluğun devamı için kuvvetli şüphenin mevcut olup olmadığının incelenmesi gerekir. Bu kulağa açık ve net geliyor, ama gerçek hayatta karar verilmesi çok güçtür. Tahkikat genellikle daha yeni başlamıştır, davada henüz yol alınmamıştır ve birçok şey hâlâ belirsizdir. Yargıç işin kolayına kaçamaz, belki de masum olan bir insanın özgürlüğü hakkında karar vermek durumundadır. Tutukluluk halinin incelenmesi, esas yargılamadan daha az resmi bir görüşmedir, halka açık değildir. Yargıç, savcılar ve müdafi cüppe giymezler ve bu inceleme, uygulamada tutukluluk süresi sorusu üzerine ciddi bir konuşmadır.

Philipp von Nordeck'e karşı ceza davasındaki sorgu yargıcı, deneme süresini henüz tamamlamış genç bir adamdı. Heyecanlıydı, hata yapmak istemiyordu. Yarım saat sonra, delilleri değerlendirdiğini, soruşturmanın devamını görmek için 14 günlük süreyi kullanmak istediğini açıkladı. Bu karardan kimse hoşnut olmadı.

Mahkemeden çıktığımda, hâlâ bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

* * *

Sabine, Kollund ile Flensburg arasında yol alan feribotun ara güvertesinde ahşap bir bankın üzerinde oturuyordu. Bir mobilya mağazası ve küçük bir kumsaldan başka pek bir çekiciliği olmayan sahil köyünde, Lars ile birlikte, yağmur altında olsa da mutlu bir haftasonu geçirmişti. Lars genç bir inşaat işçisiydi, sırtında futbol kulübünün adının dövmesi vardı. Sabine onunla geçirdiği haftasonunu ailesinden saklamıştı, babası Lars'ı sevmiyordu. Anne ve babası Sabine'ye güveniyordu, nasılsa onu telefonla arayıp kontrol etmezlerdi.

Lars onu gemiye bırakmıştı ve şimdi Sabine korkuyordu. Feribota ayak basar basmaz, üzerinde lime lime bir ceket olan bir adam gözlerini ona dikmişti. Adam hâlâ Sabine'nin dosdoğru yüzüne bakıyordu ve şimdi ona

doğru gelmeye başlamıştı. Sabine tam kalkıp gitmek üzereydi ki, adam şöyle dedi: “Siz Sabine Gerike misiniz?”

“Şey, evet.”

“Tanrı aşkına, kızım eve haber verin, her yerde aranıyorsunuz. Gazeteye baksanıza.”

Çok geçmeden, Sabine’nin anne babasının evinde telefon çaldı, yarım saat sonra da savcı Krauther beni aradı. Sabine’nin sevgilisiyle kaçtığını, öğleden sonra dönmesinin beklendiğini söyledi. Philipp’in serbest bırakılacağını ama mutlaka psikiyatri tedavisine gitmesi gerektiğini ekledi. Bu konuda Philipp ve babasıyla zaten anlaşmaya varmıştım. Krauther benden, bu konuyla ilgileneceğime dair söz aldı.

* * *

Philipp’i oyuncak taşlardan imal edilmiş bir bina gibi duran cezaevinden aldım. Philipp özgür olduğu için ve Sabine’ye bir şey olmadığından dolayı çok sevindi elbette. Ailesinin evine dönerken, yolda biraz yürüyüş yapmak isteyip istemediğini sordum. Bir patikada arabayı durdurduk. Üzerimizde, ekspresyonist Alman ressam Emil Nolde’nin resimlerindeki gibi bir gökkubbe vardı, yağmur durmuştu ve martıların sesi geliyordu. Philipp’in yatılı okulu, motosiklet sevgisi ve şu aralar dinlediği müzik türleri hakkında konuştuk. Sonra birdenbire, durup dururken, psikiyatrın karşısında dile getirmek istemediği şeyi söyledi:

“Ben insanları ve hayvanları sayılar olarak görüyorum.”

“Nasıl yani?”

“Herhangi bir hayvan gördüğümde onun bir sayısı oluyor. Şu arkadaki inek mesela, 36. Şuradaki martı 22. Hâkim 51’di, savcı 23.”

“Bunu hayal mi ediyorsun?”

“Hayır, görüyorum. Hemen görüyorum. Başkaları nasıl yüzlerini görüyorsa, öyle. Bu düşünerek yaptığım bir şey değil, öylesine karşımda.”

“Benim de bir sayım var mı?”

“Evet, beş. İyi bir sayı.” İkimizi de gülme tuttu. Philipp, tutuklanmasından beri ilk kez gülüyordu. Bir süre daha, konuşmadan yan yana yürüdük.

“Philipp, 18 ile ilgili mesele ne?”

Bana korkuyla baktı. “Niye 18?”

“Polise bu sayıyı söyledin, koyunları da 18 bıçak darbesiyle öldürdün.”

“Hayır, bu doğru değil. Onları önce öldürdüm, sonra sağ ve sol taraflarını ve sırtlarını altışar kez bıçakladım. Gözlerini de çıkarmam gerekti. Bu çok zordu, ilk seferlerde gözler parçalandı.” Philipp titremeye başladı. Sonra içinden patlarcasına çıktı:

“On sekizden korkuyorum ben. O şeytan. Üç kere altı. On sekiz. Anlıyor musun?”

Soran gözlerle ona baktım.

“Kıyamet, deccal. O hayvanların ve şeytanın sayısı” diye neredeyse bağırdı.

Gerçekten 666, Havari Yuhanna’nın vahyinde geçen, İncil’le ilgili bir sayıdır. Orada şöyle der: “Hikmet buradadır. Anlayışı olan, canavarın sayısını hesap etsin, çünkü insan sayısıdır; ve onun sayısı 666’dır.” Halk inanışı, Yuhanna’nın şeytandan bahsettiği yönündeydi.

“Koyunları öldürmezsem, gözleri ülkeyi yakacak. Göz küreleri günah, onlar bilgi ağacının elmaları, onlar her şeyi mahvedecek.” Philipp ağlamaya başladı, bir çocuk gibi dizginsizdi, bütün vücudu titriyordu.

“Philipp, lütfen dinle beni. Koyunlardan ve o çirkin gözlerinden korkuyorsun. Bunu anlayabiliyorum. Ama Yuhanna’nın vahyiyle ilgili mesele tamamen saçmalık. Yuhanna 666 ile şeytana değil, Roma İmparatoru Neron’a üstü kapalı bir gönderme yapıyordu.”

“Ne?”

“İmparator Neron’un İbranice yazısındaki sayı değerlerini toplarsan 666 eder. Hepsi bu. Yuhanna bunu yazamazdı, dolayısıyla şifrelemek zorundaydı. Deccal ile hiçbir alakası yok.”

Philipp hâlâ ağlıyordu. Ona, İncil’in hiçbir yerinde cennette bir elma ağacından bahsedilmediğini söylemenin manası yoktu. Philipp kendi dünyasında yaşıyordu. Bir zaman sonra sakinleşti, biz de arabaya döndük. Hava açıktı ve tuz tadı vardı. “Bir sorum daha var” dedim bir süre sonra.

“Evet?”

“Bütün bunların Sabine ile ne alakası var? Resimde onun gözlerini niye kestin?”

“Doğum gününden birkaç gün önce odamda onun gözlerini gördüm” dedi Philipp. “Koyun gözleri vardı. Ve sonra anladım. Doğum gününün akşamı, bentlerdeki evde bunu ona söyledim, ama beni dinlemek istemedi. Korktu.”

“Neyi anladın?” diye sordum.

“Adı da soyadı da altı harfli.”
“Onu öldürmek mi istedin?”
Philipp yüzüme uzun uzun baktı. Sonra da şöyle dedi: “Hayır, ben hiçbir insanı öldürmek istemiyorum.”

* * *

Bir hafta sonra, Philipp’i İsviçre’deki bir psikiyatri kliniğine götürdüm. Babasının gelmesini istememişti. Bavullarını yerleştirdikten sonra, hastanenin yöneticisi bizi karşıladı ve aydınlık, modern binayı gezdirdi. Bir ruh hastalıkları hastanesi için ne kadar söylenebilirse artık, o kadar iyi ellerdeydi Philipp orada.
Başhekim ile uzun bir telefon görüşmesi yapmıştım. O da uzaktan, bütün her şeyin paranoid şizofreniye uygun olduğu görüşündeydi. Bu hastalık ender değil, Alman nüfusunun yaklaşık yüzde biri hayatının belirli bir evresinde bu hastalığa yakalanıyor. Sıklıkla, ataklar şeklinde ortaya çıkıyor ve biçimsel olduğu gibi içeriksel düşünce ve algılama bozukluklarına sebep oluyor. Hastaların çoğu sesler duyuyor, birçoğu takip edildiklerine, doğa felaketlerinden sorumlu olduklarına inanıyor ya da Philipp’in durumunda olduğu gibi, takıntılar sebebiyle acılar çekiyor. Hastalık ilaçlarla ve uzun sürede tedavi ediliyor. Hastaların güvenmesi ve kendilerini açmaları gerekli. Tamamen iyileşme olasılığı yaklaşık yüzde otuz.
Kliniği gezdikten sonra, Philipp beni kapıya kadar geçirdi. O artık yalnız, üzgün ve korkmuş bir oğlan çocuğuydu sadece. Şöyle dedi: “Bana benim sayımı sormadın hiç.”
“Doğru. Peki, senin sayın ne?”
“Yeşil” dedi Philipp. Döndü ve kliniğe doğru yürüdü.

Fähner

Friedhelm Fähner hayatı boyunca Rottweil'da pratisyen hekimlik yapmıştı, her yıl ortalama 2800 hastaya rapor yazmış, ana caddede bir muayenehane işletmiş, Mısır Kültürü Derneği'nin başkanı, Lions Kulübü üyesi olmuştu, tek bir suç bile işlememiş, genel düzene aykırı bir davranışta bile bulunmamıştı. Oturduğu evin yanısıra kiraya verdiği iki evi daha vardı, üç yaşında, içi deri kaplı ve otomatik klimalı E-sınıfı Mercedes marka bir arabaya, hisse senedi ve tahvil şeklinde yaklaşık 750 bin euro'ya ve bir hayat sigortasına sahipti. Fähner'in çocuğu yoktu. Hayatta olan tek akrabası, kocası ve çocuklarıyla Stuttgart'ta yaşayan, kendisinden altı yaş küçük kız kardeşiydi. Fähner'in hayatı hakkında anlatılacak bir şey yoktu aslında.

Ingrid'le ilgili o mesele hariç.

* * *

Fähner, Ingrid'le 24 yaşındayken, babasının altmışıncı yaş gününde tanışmıştı. Babası da Rottweil'da doktorluk yapmıştı.

Rottweil tam bir burjuva kasabasıdır. Her yabancıya, sorsun ya da sormasın, kasabanın Hohenstaufen[16] ailesi tarafından kurulduğu ve Baden-Würtenberg eyaleti içindeki en büyük kasaba olduğu anlatılır. Burada gerçekten de Ortaçağ'dan kalma cumbalar ve 16. yüzyıldan kalma kalkanlar görmek mümkündür. Fähner ailesi oldum olası burada yaşamıştı. Kasabanın ilkleri olarak adlandırılan ailelerdendi; tanınmış doktorlar, yargıçlar ve eczacılardan oluşan bir aileydi.

Friedhelm Fähner genç John F. Kennedy'ye benziyordu. Sempatik bir yüzü vardı, tasasız bir insan olduğu düşünülürdü, neye elini atsa başarılı olurdu. Sadece yüzüne dikkatlice bakınca, hatlarında hüzünlü, yaşlı ve

karanlık bir şey fark edilirdi ve bu, Kara Orman ile Suab Alpleri arasındaki bölgede nadiren görülen bir şey değildi.

Ingrid'in Rottweil'da eczacı olan anne ve babası, yaş günü kutlamasına kızlarını da getirmişti. Ingrid, Fähner'den üç yaş büyüktü, koca göğüslü tam bir taşra güzeliydi: Su rengi gözler, siyah saçlar, solgun ten – insanlar üzerinde bıraktığı etkinin farkındaydı. Ingrid'in, hiçbir tonlamaya imkan tanımayan, garip derecede tiz, metalik sesi Fähner'i rahatsız etti. Ingrid'in cümleleri, sadece alçak sesle konuştuğu zaman bir melodi yaratıyordu.

Liseyi bitirmemişti ve garsonluk yapıyordu. Fähner'e "Şimdilik" dedi. Fähner'in umrunda değildi. Ingrid başka bir alanda ondan çok daha üstündü, ki bu Fähner'i daha çok ilgilendiriyordu. Fähner'in o güne dek kadınlarla sadece iki kez kısa bir teması olmuştu; kadınlar onu daha ziyade tedirgin ediyordu. Fähner Ingrid'e hemen âşık oldu.

Yaş günü kutlamasından iki gün sonra, bir pikniğin ardından, Ingrid Fähner'i baştan çıkardı. Bölgede yürüyüş ve bisiklet turu yapanların dinlenebilmesi için inşa edilmiş bir kulübede yatıyorlardı ve Ingrid işini iyi yapıyordu. Fähner'in aklı o kadar karıştı ki, bir hafta sonra Ingrid'e evlenme teklif etti. O da hiç tereddüt etmeden teklifi kabul etti: Fähner tam evlenilecek adamdı, Münih'te tıp okuyordu, çekici ve şefkatliydi, ayrıca üniversitede ilk mezuniyet sınavına girmesine az kalmıştı. Ama her şeyden önce, Ingrid onun ciddiyetini çekici buluyordu. Bunu tam dile dökemiyordu, ama bir kız arkadaşına Fähner'in onu asla yüzüstü bırakmayacağını söylemişti. Dört ay sonra, Ingrid Fähner'in yanına taşınmıştı.

Balayı yolculuğunun istikameti Kahire'ydi, bu Fähner'in dileğiydi. Sonradan, Mısır hakkında sorular sorulduğunda, kimsenin onu anlamadığını bilse de, o ülkenin "yerçekimsiz" olduğu şeklinde karşılık veriyordu Fähner. Orada genç Parsifal gibi tam bir ahmağa dönüşmüştü ve mutluydu. Hayatında son kez mutlu olmuştu.

Balayından dönmeden son gece, otel odasında uzanmışlardı. Pencereler açıktı, hava hâlâ fazlasıyla sıcaktı, küçücük oda havasızdı. Ucuz bir oteldi, içerisi çürük meyve kokuyordu ve aşağıdaki sokağın gürültüsünü duyuyorlardı.

Sıcağa rağmen sevişmişlerdi. Fähner, sırtüstü yatmış, tavandaki vantilatörün dönmesini izliyordu, Ingrid sigara içiyordu. Yan döndü, başını

eline yasladı ve Fähner’e baktı Ingrid. Fähner gülümsedi. Uzun süre sessizliklerini bozmadılar.

Sonra Ingrid anlatmaya başladı. Fähner’den önce birlikte olduğu erkekleri, hayal kırıklıklarını ve hatalarını, ama en çok da, onu hamile bırakan Fransız üsteğmeni ve neredeyse ölmesine neden olacak olan kürtajı anlattı. Fähner ürktü ve Ingrid’i kollarına aldı. Göğsünde onun kalp atışını hissediyordu, Fähner çaresizdi. O bana emanet, diye düşündü.

“Bana iyi bakacağına dair yemin etmelisin. Beni asla bırakmamalısın.” Ingrid’in sesi titriyordu.

Fähner duygulandı, Ingrid’i sakinleştirmek istiyordu, “Nikah sırasında kilisede yemin ettim ya, seninle mutluyum, ben isterim ki...” diye anlatıyordu Fähner.

Ingrid onun sözünü sertçe kesti, sesi yükseldi; o metalik renksiz tını vardı şimdi sesinde: “Yemin et!”

Ve Fähner birden idrak etti. Bu, iki âşık arasında geçen bir konuşma değildi; vantilatör, Kahire, piramitler, otel odasındaki sıcak – bütün klişeler aniden kayboldu. Fähner, gözlerine bakabilmek için, Ingrid’i birazcık kendinden uzağa itti. Sonra o sözleri söyledi. Yavaş yavaş konuşuyordu ve ne dediğini biliyordu. “Yemin ederim.”

Sonra Ingrid’i tekrar kendine doğru çekti ve yüzünü öptü. Tekrar seviştiler. Bu sefer farklıydı. Ingrid Fähner’in üzerine oturdu, istediğini aldı. Ciddi, yabancı ve yalnızdılar. Ingrid tatmin olduğunda, Fähner’in yüzüne vurdu. Sonrasında, Fähner uzun süre uyanık kaldı ve gözlerini tavana dikti. Elektrik kesilmişti, vantilatör artık hareket etmiyordu.

* * *

Elbette Fähner üniversiteyi takdirnamelerle bitirdi, doktorasını yaptı ve ilk görevine Rottweil Belediye Hastanesi’nde başladı. Üç oda, bir banyolu, ormanın kenarına bakan bir daire buldular.

Münih’te eşyalar toplanırken, Ingrid Fähner’in plak koleksiyonunu çöpe attı. Fähner, bunu ancak yeni eve taşındıklarında fark etti. Ingrid, plaklara tahammül edemediğini, Fähner’in onları başka kadınlarla dinlediğini söyledi. Fähner öfkelendi. İki gün boyunca birbirleriyle neredeyse hiç konuşmadılar.

Fähner Bauhaus tarzının sadeliğini severdi – Ingrid evi meşe ve çam mobilyalarla döşedi, pencerelere perdeler astı ve renkli nevresimler satın aldı. Fähner, işlemeli bardak altlıklarını ve kalaylı kupaları bile sineye çekti, Ingrid’e karışmak istemiyordu.

Birkaç hafta sonra, Fähner’in çatal bıçağı tutuş şeklinden rahatsız olduğunu açıkladı Ingrid. Başlangıçta, Fähner güldü ve ona çocukluk yaptığını söyledi. Ingrid suçlamasını ertesi gün ve daha sonraki günlerde tekrarladı. Ingrid bunu ciddiye aldığı için de, Fähner çatal bıçağı başka türlü tutmaya başladı.

Ingrid, Fähner’in çöpü aşağıya indirmediğinden şikayet etti. Fähner, bunun başlangıç zorlukları olduğuna inandırdı kendini. Çok geçmeden, Ingrid Fähner’i eve geç gelmekle, başka kadınlarla flört etmekle suçlamaya başladı.

Suçlamaların ardı kesilmedi; çok geçmeden, Fähner bunları her gün duyar olmuştu. Ingrid, onu dağınık olmakla, gömleklerini lekelemekle, gazeteyi buruşturmakla, kötü kokmakla, sadece kendini düşünmekle, saçma sapan konuşmakla, onu aldatmakla suçluyordu. Fähner kendini artık neredeyse hiç savunmuyordu.

Birkaç yıl sonra hakaretler başladı; önce inceden inceye, sonra ise giderek daha ağırlaştılar. Ingrid, Fähner’e domuz diyor, ona eziyet ettiğini, aptalın teki olduğunu söylüyordu. Sonra küfürler ve bağırmalar başladı. Fähner pes etti. Geceleri kalkıp bilimkurgu romanlar okuyordu. Üniversite zamanlarındaki gibi her gün bir saat koşuyordu. Artık çoktan beri birbirleriyle yatmıyorlardı. Fähner başka kadınlardan teklifler alıyordu, ama hiçbir kadınla ilişkisi yoktu. 35 yaşında, babasının muayenehanesini devraldı; 40 yaşında saçları ağardı. Fähner yorgundu.

* * *

Fähner 48 yaşındayken, babası öldü; 50 yaşına geldiğinde ise annesi. Şehir dışında, ahşap iskeletli bir ev satın aldı miras kalan parayla. Evin küçük bir parkı, parkın içinde de bakımsız bitkiler, 40 tane elma ağacı, on iki tane kestane ağacı, bir süs havuzu vardı. Bahçe Fähner’in kurtuluşu oldu. Kitaplar getirtti, bahçe dergilerine abone oldu ve bitkiler, süs havuzları ve ağaçlar hakkında ne bulursa okudu. En iyi aletleri satın aldı, sulama teknikleriyle uğraştı ve kendine has sistematik titizliğiyle her şeyi

öğrendi. Bahçe güzelleşti ve bitkiler civarda o kadar ünlendi ki, Fähner elma ağaçlarının arasında fotoğraf çeken yabancılar görür oldu.

Hafta içi, geç saatlere kadar muayenehanede kalıyordu. Doktor olarak, titiz ve anlayışlıydı Fähner. Hastaları onu sayardı, koyduğu teşhisler Rottweil'da kriter sayılırdı. Ingrid uyanmadan evden çıkıyor, ancak saat dokuzdan sonra eve dönüyordu. Suçlamalarla dolu akşam yemeklerini hiç sesini çıkarmadan kabulleniyordu. Ingrid, metalik sesiyle, hiçbir tonlama yapmadan, cümle üzerine cümle, düşmanlığını sergiliyordu. Ingrid şişmanlamıştı, solgun teni yıllar içinde pembeye dönmüştü. Etli boynu sıkılığını yitirmişti, gerdanından bir parça deri sarkıyor ve hakaretlerinin ritmiyle ileri geri sallanıyordu. Ingrid nefes darlığı çekiyordu ve yüksek tansiyonu vardı. Fähner giderek kilo veriyordu. Bir akşam, uzun uzun konuşarak, Ingrid'in, dostları olan bir asabiyeciden yardım almasını önerdiğinde, Ingrid Fähner'e bir tava fırlattı ve onun nankör bir domuz olduğunu haykırdı.

* * *

60'ıncı yaş gününden önceki gece, Fähner'in gözüne uyku girmedi. Sararmış Mısır fotoğrafını çıkarmıştı: Ingrid ve o Keops piramidinin önünde, arka planda develer, turist gezdiren bedeviler ve kum. Ingrid düğün fotoğraf albümlerini attığında, Fähner bu fotoğrafı çöp kutusundan çıkarmıştı. O günden beri bunu dolabının altında saklıyordu.

O gece, mütemadiyen, hayatının sonuna kadar, bir esir olarak kalacağını anladı Fähner. Sözünü Kahire'de vermişti. Tam da şimdi, kötü günlerde, sözünü tutmak zorundaydı; sadece iyi günler için bir söz yoktu. Resim gözlerinin önünde bulanıklaştı. Soyundu ve çırılçıplak, banyodaki aynanın önüne geçti. Uzun süre kendine baktı. Sonra küvetin kenarına oturdu. Yetişkin hayatında ilk kez ağladı.

* * *

Fähner bahçesinde çalışıyordu. Artık 72 yaşındaydı, dört yıl önce muayenehanesini satmıştı. Her zamanki gibi saat altıda kalkmıştı. Misafir odasından –yıllardır orada yaşıyordu– sessizce çıkmıştı. Ingrid hâlâ uyuyordu. Pırıl pırıl bir eylül sabahıydı. Sabahın erken saatlerinde çöken sis

kalkmıştı, hava açık ve soğuktu. Fähner, sonbaharda açan bitkilerin arasındaki yabani otları yoluyordu çapayla. Yorucu ve monoton bir işti. Fähner memnundu. Her zamanki gibi saat dokuz buçuktaki molasında içeceği kahvesini dört gözle bekliyordu. İlkbaharda ektiği saray çiçeklerini düşündü. Güz sonunda üçüncü kez açacaklardı.

Birden Ingrid teras kapısını hışımla açtı. Fähner'in misafir odasındaki pencereyi kapamayı yine unuttuğunu, geri zekalının teki olduğunu haykırdı. Sesi çatallaştı. Saf metal gibiydi.

Fähner, sonradan, o an ne düşündüğünü tam olarak ifade edemeyecekti. Söylediklerine göre, içinde, çok derinden bir şey sert ve keskin bir şekilde parlamaya başlamıştı. Her şey bu ışık içinde fazlasıyla netti. Göz kamaştırıcıydı.

Ingrid'ten bodruma gelmesini rica etti, kendisi ise dışarıdaki merdivenleri kullandı. Ingrid nefes nefese bodrum kata indi. Fähner burada bahçe aletlerini bulunduruyordu. Aletler işlevleri ve boylarına göre düzenlenmiş şekilde duvarlarda asılı, temizlenmiş halde metal ve plastik kovalarda duruyordu. Bunlar, Fähner'in son yıllarda topladığı, güzel aletlerdi. Ingrid buraya nadiren gelirdi. Ingrid kapıyı açtığında, Fähner, tek bir kelime bile etmeden, duvardan baltasını aldı. İsveç malı, el yapımı bir baltaydı. Yağlanmıştı ve üzerinde pas yoktu. Ingrid sustu. Fähner'in ellerinde hâlâ kaba bahçe eldivenleri vardı. Ingrid gözlerini baltaya dikmişti. Geri çekilmeye çalışmadı. Kafatasını ikiye ayıran daha ilk darbe ölümcüldü. Balta, parçalanan kemiklerle birlikte, beynine kadar girdi, baltanın demiri yüzünü böldü. Ingrid, henüz yere düşmeden ölmüştü. Fähner, baltayı Ingrid'in kafatasından çıkarmakta zorlandı, bir ayağıyla boynuna bastırdı. İki ağır darbeyle başı gövdeden ayırdı. Sonradan adli tabip, Fähner'in kolları ve bacakları ayırmak için on yedi darbeye daha gereksinim duyduğunu tespit etti.

Fähner zor nefes alıyordu. Bahçeyi ekip biçerken kullandığı ufak tabureye oturdu. Taburenin ayakları kan birikintisinin içinde duruyordu. Fähner'in karnı acıktı. Bir zaman sonra ayağa kalktı, cesedin yanıbaşında, üzerindekileri çıkardı ve bodrum kattaki bahçe musluğunda saçlarındaki ve yüzündeki kanı yıkadı. Bodrum katı kilitledi ve iç merdivenden eve çıktı. Yukarıda tekrar giyindi, Polis İmdat'ın numarasını çevirdi, adını ve adresini bildirdi ve kelimesi kelimesine şunları söyledi: "Ingrid'i parçaladım.

Hemen gelin.” Telefon görüşmesi kayıt ediliyordu. Fähner, bir yanıt beklemeden telefonu kapattı. Sesi heyecanlı değildi.

Polisler, telefondan birkaç dakika sonra, siren sesi ve siren lambası kullanmadan, Fähner’in evine vardı. Polis memurlarından biri 29 yıldır görevdeydi, bütün ailesi Fähner’in hastası olmuştu. Fähner bahçe kapısının önünde duruyordu, bu memura anahtarları uzattı. Bodrum katta olduğunu söyledi. Polis memuru, soru sormamanın daha iyi olduğunu biliyordu. Fähner’in üzerinde bir takım elbise vardı; ama ayaklarında ne ayakkabı vardı, ne de çorap. Çok sakindi.

* * *

Dava dört gün sürdü. Ağır ceza mahkemesinin yargıcı tecrübeli bir adamdı. Fähner’i tanıyordu, onun hakkında hüküm vermesi gerekiyordu. Ingrid’i de tanıyordu. Onu yeterince tanımamış olsa bile, tanıklar bilgi verdi. Herkes Fähner’e acıyordu, herkes ondan yanaydı. Postacı, Fähner’in bir “aziz” olduğunu düşündüğünü, “o kadına dayanmasının bir mucize olması gerektiğini” söyledi. Psikiyatr Fähner’e duygusal tıkanma teşhisi koydu, cezai ehliyeti olduğunu ifade etti.

Savcı sekiz yıl talep etti. Hiç acele etmedi, olayın nasıl geliştiğini anlattı ve bodrum kattaki kanın içinde bata çıka dolaştı. Sonra, Fähner’in seçeneklere sahip olduğunu söyledi; Fähner boşanabilirdi.

Savcı yanılıyordu, Fähner’in yapamayacağı şey tam da buydu işte. Ceza muhakemeleri kanununun son reformu, ceza davalarında yemini, bir ifadenin mecburi beyanı olmaktan çıkardı. Biz buna çoktandır inanmıyoruz. Bir tanık yalan söylüyorsa, yalan söylüyordur işte – hiçbir yargıç bunun yeminle değişeceğini ciddi olarak düşünmez. Modern insanlar için yemin önemsiz gibi görünüyor. Ama, ve bu “ama”da çok şey gizli, Fähner modern bir insan değildi. Verdiği söz ciddiydi. Bu söz onu hayatı boyunca bağlıyordu, hatta daha da fazlası: Esir oldu. Fähner kendini kurtaramazdı, bu ihanet olurdu. Şiddet patlaması, verdiği söz nedeniyle hayatı boyunca içinde hapsolduğu basınç tankının patlamasıydı.

Benden abisini savunmamı rica eden Fähner’in kız kardeşi, izleyicilerin arasında oturuyordu. Ağlıyordu. Fähner’in eski muayenehanesindeki hemşire, onun elini tutuyordu. Fähner hapishanede daha da çok kilo vermişti. Koyu ahşaptan sanık sırasında, kıpırdamadan oturuyordu.

Olayda savunacak bir şey yoktu. Hukuk felsefesine dair bir sorundu: Cezanın anlamı nedir? Neden cezalandırırız? Son kez söz aldığımda, bunun sebebini bulmaya çalıştım. Bir sürü teori var. Ceza bizi caydırmalı, ceza bizi korumalı, ceza suçluyu bir kez daha suç işlemekten alıkoymalı, ceza haksızlığı telafi etmeli. Kanunlarımız bu teorileri biraraya getirir, ama burada bunlardan hiçbiri uymuyordu. Fähner tekrar öldürmeyecekti. Fiilin haksızlığı açıktı ama telafi etmesi çok zordu. Misilleme isteyen kimdi? Uzun bir son konuşma oldu. Fähner'in hikayesini anlattım. İnsanların, Fähner'in dibe vurduğunu anlamalarını istiyordum. Sözlerimin mahkeme üyelerine ulaştığını düşünene dek konuştum. Meslekten olmayan yargıçlardan biri başını salladığında, tekrar oturdum.

Son söz Fähner'indi. Mahkeme her davanın sonunda sanığı dinler, yargıçlar sanığın konuşmasını karar için yapacakları değerlendirmelerine dahil etmelidir. Fähner başını eğerek selam verdi, ellerini kavuşturmuştu. Cümlelerini ezberlememişti, bunlar hayatının özetiydi:

"Karımı sevdim ve sonunda onu öldürdüm. Onu hâlâ seviyorum, bunun için ona söz verdim, o hâlâ benim karım. Bu, ben ölene dek de değişmeyecek. Ona verdiğim sözü bozdum. Suçumla yaşamak zorundayım."

Fähner oturdu, sustu ve gözlerini tekrar yere dikti. Salon sessizdi, duruşma yargıcı bile sıkıntılı görünüyordu. Sonra, yargıç mahkemenin değerlendirme için çekildiğini bildirdi, karar ertesi gün açıklanacaktı.

O akşam Fähner'i hapishanede tekrar ziyaret ettim. Söyleyecek pek fazla şey yoktu. Yanında kırış kırış olmuş bir zarf getirmişti, zarftan balayı seyahatinin fotoğrafını çıkardı. Başparmağıyla Ingrid'in yüzünü okşadı. Fotoğraf yıpranmış, üzerindeki koruyucu tabaka çoktan kalkmıştı, Ingrid'in yüzü neredeyse bembeyazdı.

* * *

Fähner üç yıla mahkum oldu, tutukluluk durumu kaldırıldı. Cezasını açık cezaevinde çekebiliyordu. Açık cezaevi, hükümlünün geceleri cezaevinde kalmak zorunda olduğu ama gündüzleri serbest olabileceği anlamına gelir. Bunun koşulu, bir işte çalışmasıdır. 72 yaşındaki bir adama yeni bir iş bulmak kolay değildi. Kız kardeşi sonunda çözümü buldu: Fähner meyve

ticareti yapma ruhsatı için dilekçe verdi – bahçesindeki elmaları satmaya başladı.

Dört ay sonra avukatlık büroma, içinde on tane kırmızı elma bulunan bir kasa ulaştı. Yanındaki zarfta tek bir kağıt vardı:

“Bu sene elmalar güzel. Fähner”

Ceci n’est pas une pomme.[17]

[←]

1. Kreuzberg ve Neukölln, Berlin’in göçmen nüfusu yüksek, refah seviyesi düşük semtleridir. Kreuzberg’de yaşayan Türklerin sayısı o kadar yüksektir ki, burası “Küçük İstanbul” olarak anılır. (ç.n.)

[←]

2.Latte, Almanca argoda ereksiyon halindeki penis için kullanılır. (ç.n.)

[←]

3.Jeunesse dorée (Fr.): Altın gençlik; zengin ve sosyetik gençlik anlamında kullanılan bir terim. (ç.n.)

[←]

4.KaDeWe: Berlin’de lüks bir alışveriş merkezi. (ç.n.)

[←]

5.Muhteşem Gatsby, Scott Fitzgerald, Adam Yayıncılık, Mayıs 1982, Çeviri: Can Yücel

[←]

6.Sınıf adaleti (Klassenjustiz): Marksizm kökenli bir kavram. Hukukun egemen sınıfın çıkarlarına uygun biçimde düzenlendiği ve kullanıldığı savına dayanır. (y.n.)

[←]

7.Moabit, Berlin’de adliye ve cezaevinin bulunduğu bölgedir. (y.n.)

[←]

8.Savunma sırasında avukatın yaz ve kış saatleri karşılaştırması, esasen gerçeği çarpıtan ve kafa karışıklığına sebep olan bir argümana dayanıyor. Kamera saati gerçekten kış saatine ayarlı olsaydı, olay esnasında 15:26'yı değil, 13:26'yı göstermesi gerekirdi. Ya da başka bir ifadeyle, kamera saati 15:26'yı gösterirken gerçek saat 16:26 olmalıydı. Nitekim, bu karışıklığa işaret eden son paragraf, kitabın ilk baskılarında yokken sonraki baskılarda yer almıştır. (y.n.)

[←]

9.Hamburg'un St. Pauli semtinde, barları, restoranları ve özellikle genelevleri ve sex-shoplarıyla ünlü cadde. (ç.n.)

[←]

10.gutenberg.de: "Project Gutenberg" adı altında on binlerce edebiyat klasiğinin ücretsiz sunulduğu site. (ç.n.)

[←]

11. Realschule: Alman eğitim sisteminde bir ortaöğrenim kurumudur. Realschule'den mezun olan öğrenciler, üniversite eğitiminden çok meslek eğitimine yönelir. Üniversite okuyabilmek için öğrencilerin "Abitur" diploması alması gerekir. (ç.n.)

[←]

12. Thor Steinar, Neonaziler arasında moda olan bir markadır. Ürün logosu SS subaylarının sembolleriyle benzerlik taşıması nedeniyle, 2004'te Almanya'da yasaklandı. Ürünler yeni bir logoyla piyasaya sürüldü ancak tartışmalar devam etti, futbol stadyumları gibi bazı kamu alanlarında giyilmeleri yasaklandı. 2009 yılında, bu markanın Dubai menşeli bir şirkete satılması ise, Neonazilerde büyük hayal kırıklığına sebep oldu. (ç.n.)

[←]

13. Pitbull Germany, Avrupa'da ve Amerika'da Neonaziler ve çete mensupları tarafından rağbet gören bir markadır. (ç.n.)

[←]

14. Hass: Alm. nefret. (ç.n.)

[←]

15. Hertha Berlin, kentin ünlü futbol kulübü. (y.n.)

[←]

16.12. yüzyılda yaşamış Almanya kralı ve Kutsal Roma Germen İmparatoru Friedrich Barbarossa'nın mensup olduğu sülale. (y.n.)

[←]

17.(Fr.) Bu bir elma değildir.